

Εργαζόμενοι, αγρότες, νεολαία Μέτωπο αντίστασης άμεσα Οι αγώνες στους δρόμους μπορούν να νικήσουν

Αθήνα, 8/2/2024

Η μεγαλειώδης πορεία της Πέμπτης, με τη συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων φοιτητών, εκπαιδευτικών και λαού, κατέγραψε με αδιαμφισβήτητο τρόπο τη διάθεση της νεολαίας για να μην ψηφιστεί το νομοσχέδιο Πιερρακάκη και να μην καταργηθεί το άρθρο 16, για την υπεράσπιση του δικαιώματος σε δημόσια - δωρεάν παιδεία. Βροντοφώναξαν τη σθεναρή τους επιλογή στο δίκαιο του αγώνα τους κόντρα στις απειλές και τις επιθέσεις της κυβέρνησης και των φερέφωνών της.

Με αποφασιστικότητα αγρότες και νεολαία δίνουν εδώ και μέρες τον αγώνα τους ενάντια στα αντιλαϊκά μέτρα της

κυβέρνησης Μητσοτάκη. Διεκδικούν το δίκιο τους, για να επιβιώσουν δουλεύοντας στη γη τους και να μπορούν τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών να σπουδάζουν δωρεάν σε δημόσια πανεπιστήμια, χωρίς δίδακτρα και δάνεια, με πτυχία με επαγγελματικά δικαιώματα που θα τους επιτρέπουν να δουλεύουν με μισθούς που να καλύπτουν, τουλάχιστον, το κόστος ζωής. Αυτά τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις προσπαθεί να αναιρέσει η υποταγή του συνόλου των αστικών κομμάτων στις εντολές για λιτότητα, στην ΚΑΠ και η κατάργηση του άρθρου 16 του Συντάγματος. Πρόκειται, λοιπόν, για κοινή βάση αγώνα, που από

διαφορετικό μετερίζι καλείται το σύνολο των λαϊκών στρωμάτων να στηρίξει και να ενισχύσει, πηγαίνοντας ενάντια στη σφοδρή επίθεση κυβέρνησης και συστήματος, που θέλει να καταργήσει κάθε κατάκτηση του λαού, οδηγώντας την εργατιά, την αγροτιά και τη νεολαία σε μεγαλύτερη φτωχοποίηση, σε ακόμη μεγαλύτερη εκμετάλλευση, καταστροφώντας και προβοκάροντας όποια συλλογική διαδικασία επιλέγουν για να αγωνιστούν και απειλώντας τους ευθέως με εισαγγελείς και κρατική καταστολή, αν δεν υποταχτούν

συνέχεια στη σελ. 2

Ελληνοτουρκικά
Νέα κούρσα εξοπλισμών με κυρίαρχη την αμερικάνικη δικαιοδοσία

(σελ. 6)

Απεργία 28/2
Να ενωθεί η φωνή των εργαζόμενων με φοιτητές και αγρότες

(σελ. 11)

Οι τηλε-εξετάσεις είναι τηλε-καταστολή
Να μην τις νομιμοποιήσει κανένας φοιτητής

Η τηλε-εξέταση έρχεται συντεταγμένα ως απεργοσπασία για να καταστείλει τους αγώνες των φοιτητών. Όπως γίνεται με τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς.

(σελ. 14)

Στιγμιότυπα από φοιτητικές συνελεύσεις που δίνουν ηχηρή απάντηση στην κυβέρνηση κόντρα στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη

Σε κάθε γωνιά της χώρας οι φοιτητικοί σύλλογοι πραγματοποιούν τις τελευταίες βδομάδες μεγαλειώδεις γενικές συνελεύσεις. Η μεγάλη προσέλευση σε αυτές δείχνει ακριβώς τη μαζική αντίθεση των φοιτητών στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη και την ανάγκη τους να συζητήσουν και να οργανωθούν απέναντι στην επίθεση που δέχεται το δικαίωμα στις δωρεάν σπουδές και στο μέλλον.

(σελ. 15)

Σχέδιο-Πρόγραμμα-Κόμμα
Σχετικά με τις Θέσεις της ΠΕ του ΝΑΡ για το 5ο Συνεδριό του

(σελ. 20)

Αγρότες
Τα μπλόκα επιμένουν - Μπορούν να νικήσουν!

(σελ. 12, 13)

Παλαιστίνη
Σφαγή, διπλωματία και κίνδυνοι ευρύτερης ανάφλεξης

σελ. 18

ο αγωνιστικό ξέσπασμα των αγροτών της Ευρώπης

σελ. 17

Εργαζόμενοι, αγρότες, νεολαία Μέτωπο αντίστασης άμεσα Οι αγώνες στους δρόμους μπορούν να νικήσουν

συνέχεια από τη σελ. 1

Πρόκειται για μαζικούς αγώνες εν μέσω μιας δυσβάστακτης επίθεσης στο βιοτικό επίπεδο των λαϊκών οικογενειών, που η ακρίβεια στα βασικά είδη, οι απολύσεις και η μερική και κακοπληρωμένη εργασία θέλουν να μας πείσουν ότι αποτελούν την κανονικότητα, ακόμη και για αναπτυγμένες οικονομίες όπως η Γερμανία.

Πρόκειται για αγώνες κρίσιμους και πρόδρομους για τις κοινωνικές και οικονομικές ανατροπές που προετοιμάζει ο καπιταλισμός/ιμπεριαλισμός για να αντιμετωπίσει τη βαθεία του κρίση, οικονομική και γεωστρατηγική, που ολοένα και επεκτείνεται, φέρνοντας σε ακόμη υψηλότερα επίπεδα την εκμετάλλευση της εργασίας, συνθλίβοντας τον παραγωγικό ιστό ιδιαίτερα των εξαρτημένων και πιο αδύναμων χωρών, πετώντας στο περιθώριο μεγάλα τμήματα εργαζόμενων, νεολαίας και αγροτών και φέρνοντας την φωτιά του πολέμου στην πόρτα μας ως «διέξοδο» στα αδιέξοδά του.

Καμία υποχώρηση χωρίς δικαίωση

Απέναντι σε αυτή τη σύγκρουση που επιβάλλει το σύστημα και οι κυβερνήσεις του, απαιτείται η εμπλοκή, η συμμετοχή όλων των εργαζόμενων, της εργατικής τάξης. Απαιτείται ακριβώς από αυτούς να μπουν μπροστά, υπερασπιζόμενοι όχι μόνο τους αγώνες αγροτών και νεολαίας, αλλά και τα συμφέροντα ολόκληρου του λαού. Να οικοδομηθεί ένα μέτωπο αντίστασης και αγώνα που θα ενοποιεί την πάλη στο σύνολο της αντιλαϊκής πολιτικής που επεξεργάζονται Ευρωπαίοι και Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές, απέναντι στις κυβερνήσεις τους που εντέλλονται, κυριολεκτικά, να τις υλοποιήσουν. Είναι συνεπώς απαράδεκτο που οι αγώνες αυ-

τοί δεν συμπορεύονται, δεν ενώνονται σε ένα κοινό ρεύμα αντίστασης και παραμένουν συνειδητά από αυτούς που ελέγχουν συνδικαλιστικά όργανα, αποσπασματικοί και ξέχωροι, όπως αποκάλυπτα είδαμε στη Θεσσαλονίκη, με τις φοιτητικές κινητοποιήσεις και τη διαδήλωση αγροτών στην Αγροτικά να μην συναντώνται.

Είναι οφθαλμοφανής αυτή η απαραίτητη πολιτική για όποιον κατανοεί τη σημασία αυτών των μαζικών αγώνων, ότι δηλαδή, ενώ η ακρίβεια τσακίζει τα λαϊκά σπίτια και οι μισθοί εξανεμίζονται στις πρώτες μέρες του μήνα, οι εργαζόμενοι καλούνται σε απεργία μετά από ένα μήνα (28/2), από δυνάμεις που ελέγχουν σωματεία όπως το ΚΚΕ, ενώ η ξεπουλημένη ΓΣΕΕ των εργοδοτών μιλάει για απεργία ίσως τον Απρίλη. Εδώ δεν πρόκειται για λάθος εκτιμήσεις, αλλά για συνειδητή αποδυνάμωση των αγώνων και φόβο μπροστά στην οργή που κατακλύζει τους εργαζόμενους. Πρόκειται για τορπιλισμό των αγωνιστικών διαθέσεων, που εκφράζεται ήδη με φημολογίες για «κορύφωση» των αγωνιστικών διαθέσεων μετά την μεγαλειώδη πανελλαδική κινητοποίηση στην εκπαίδευση στις 8/2 και την αναγκαιότητα να μην χαθεί η εξεταστική, για ανάγκη επεξεργασίας «τακτικών» αντιμετώπισης της κυβερνητικών απειλών απέναντι σε καταλήψεις φοιτητές και αγρότες που θα κλείσουν δρόμους, αλλά και στις διοικήσεις των ΑΕΙ.

Είναι γνωστή η προϊστορία των αυτοαποκαλούμενων «προοδευτικών» δυνάμεων (ΣΥΡΙΖΑ και τα νέα παρακλάδια του, ΠΑΣΟΚ) που με άνεση και κομπασμό ανέβαιναν στα τρακτέρ σε παλιότερες κινητοποιήσεις των αγροτών, για να βρεθούν στη συνέχεια σε κυβερνητικές θέσεις και να εφαρμόζουν την ίδια πολιτική της ΕΕ, την ΚΑΠ, κι ό, τι επέβαλαν οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, οδηγώντας την

αγροτιά και τους κτηνοτρόφους σε συρρίκνωση και τη χώρα σε πλήρη διατροφική εξάρτηση από την ΕΕ και τα μονοπώλιά τους. Γι' αυτό και αδυνατούν να πείσουν ότι έχουν να προτείνουν κάτι διαφορετικό από την κυβέρνηση Μητσοτάκη, όπως ακριβώς και με την περιβόητη μεσαία αστική τάξη, που θα την προστάτευαν από την επίθεση που δέχεται από το μεγάλο κεφάλαιο, για να φτάσουμε στη νέα της συρρίκνωση από τη συγκεντροποίηση που απαιτεί το ευρωπαϊκό κεφάλαιο. Δεν είναι άλλωστε κρυφό ότι όλοι αυτοί και τα ιδιωτικά πανεπιστήμια δέχονται και την ευρωπαϊκή επικυριαρχία ως προς το ποια πολιτική επιτρέπεται και επιβάλλεται να υλοποιηθούν στη χώρα.

Απ' την άλλη, θα ήταν σοβαρό πολιτικό απόηχο να θεωρήσει κάποιος ότι το ΚΚΕ, που εμφανίζεται μπροστά σε αυτές τις κινητοποιήσεις, έχει ξεπεράσει το ρεφορμιστικό του DNA και θα συνεχίσει αγωνιστικά τον δρόμο της στήριξης των κινηματικών διαδικασιών. Θα πρέπει να 'ναι κανείς νεόφερτος σε τούτη τη χώρα για να μην θυμάται πώς έκλεισε ο αγώνας του '06-'07, για το πώς εξαφανίζονται ανακινωμένες απεργίες, για το πώς ανατρέπονται συνελεύσεις και καταλήψεις, αλλά και παλιότερες αγροτικές κινητοποιήσεις, που έφταναν μέχρι το Σύνταγμα για να... καταθέσουν τις εποικοδομητικές προτάσεις του ΚΚΕ στην κυβέρνηση, που μάλλον δεν είχε το κατάλληλο think tank. Ήδη στις σχολές η ΚΝΕ δεν θέτει το ζήτημα των τηλε-εξετάσεων, μιλώντας άλλοτε για «αυτογκόλ» της κυβέρνησης με την εξεταστική κι άλλοτε αναβάλλοντας ΓΣ ακριβώς για να διεξαχθούν οι τηλε-εξετάσεις. Ένα μέσο που η κυβέρνηση ετοίμασε όχι βέβαια για την περίοδο της καραντίνας, αλλά κυρίως

για να σπάσει τις καταλήψεις μαθητών και φοιτητών.

Συντονισμός στον δρόμο του αγώνα

Η μόνη απάντηση απέναντι στα κυβερνητικά σχέδια είναι ο δρόμος του αγώνα που ακολουθούν αγρότες και νεολαία. Καμία αυταπάτη για το αν θα εφαρμόσει τις αντιλαϊκές «μεταρρυθμίσεις» της δεν πρέπει να υπάρχει στον λαό. Η επίθεση είναι αποφασισμένη και καλά προετοιμασμένη από μεριάς τους. Όλα τα ΜΜΕ χλευάζουν και συκοφαντούν τους αγωνιζόμενους. Οι προβοκάσιες για «καταστροφές» και η χρησιμοποίηση του «κοινωνικού αυτοματισμού» είναι ήδη σε ανάπτυξη από μεριάς τους. Από κοντά και από το πουθενά πρόκυψε και η... «τρομοκρατία», σχεδόν απαραίτητο φέσι σε κινηματικές περιόδους.

Οι πρωτοφανούς μαζικότητας ΓΣ των φοιτητών ύστερα από χρόνια φοιτητικής κινηματικής αδράνειας δείχνουν τις διαθέσεις της νεολαίας (φοιτητικής και μαθητικής) για το δυστοπικό μέλλον που τους ετοιμάζουν. Ήδη ο νόμος για την επαγγελματική εκπαίδευση προδιαγράφει την ένταση των ταξικών φραγμών που υψώνονται μαζί με το εθνικό απολυτήριο και τις «προοδευτικές» παραινήσεις του Μπαμπινιώτη, ώστε τα παιδιά από τις λαϊκές οικογένειες να οδηγηθούν εκτός τριτοβάθμιας εκπαίδευσης αλλά στην παραγωγή, ως φτηνά χέρια και κυρίως στην ανεργία, με βάση τον παραγωγικό ιστό που σε αυτή τη χώρα έχει απομείνει λόγω της εξάρτησής της από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Είναι ανάγκη συνεπώς να παρθούν αγωνιστικές αποφάσεις και από τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς, που δέχονται επίσης μια ιδιαίτερα

ΕΝΙΣΧΥΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkempl.gr

σφοδρή επίθεση, σε αυτή την αγωνιστική περίοδο που εξελίσσεται.

Η νεολαία πρέπει να μπει μπροστά και για έναν επιπλέον λόγο. Σαν να μην έφταναν αυτά τα μέτρα για τις σπουδές, η κυβέρνηση πιστή στις εντολές και αυτόκλητα πρόθυμη εμπλέκεται ακόμη περισσότερο στα πολεμικά σχέδια των ΗΠΑ. Με μια επιστολή-διατακτική οι Αμερικάνοι όχι μόνο την τροφοδοτούν, αφαιμάσσαντας τον λαό, με νέα οπλικά συστήματα και αεροπλάνα, αλλά και απαιτούν να σταλούν τα ήδη υπάρχοντα εκτός των αμερικάνικων (άραγε μόνο αυτά;) όπλα στην Ουκρανία, μιας και υπάρχει δυστοκία λόγω ενδοαμερικάνικων αντιθέσεων να στείλουν αυτοί. Πέρα, όμως, από τον πόλεμο στην Ουκρανία, οι απαιτήσεις των Αμερικάνων επεκτείνονται και στην άλλη πολεμική ζώνη που φλέγεται, τη Μ. Ανατολή. Πρόθυμη να υπακούσει ακόμη και σε διάσταση με τις ευρωπαϊκές προθέσεις, στέλνει πολεμικό πλοίο και παραχωρεί το στρατηγικό κέντρο της Λάρισας ως κέντρο διοίκησης της εκστρατείας στην Ερυθρά θάλασσα - στο επίπεδο του εδάφους- εμπλέκοντας ακόμη βαθύτερα τη χώρα σε πολεμικές συρράξεις.

Είναι επείγον και αναγκαίο να στρατευτούν όσες δυνάμεις νοιάζονται για την πορεία του κινήματος σε μια λογική συντονισμού. Η πρόταση που είχαμε καταθέσει παραμένει για εμάς πάντα στο τραπέζι, επίκαιρη και αποτελεσματική ως λογική και κατεύθυνση. Ξέρουμε πολύ καλά τις προτεραιότητες που οι δυνάμεις του εξωκοινοβουλίου επιλέγουν να στρέφονται, με αποτέλεσμα να γίνονται ουρά πότε του ΚΚΕ και πότε του ΣΥΡΙΖΑ. Όμως το δυναμικό των αγωνιστών που τους παρακολουθεί ξέρει πλέον ότι αυτού του είδους οι επιλογές και η προτεραιότητα για κέρδιση ψήφων στις επικείμενες ευρωεκλογές, μέσα από τη συμμετοχή τους ως ουρά άλλων δυνάμεων, όπως και μέσα από επανάληψη ατελέσφορων, τουλάχιστον, ακτιβισμών και «θεαματικών» συμπλοκών δεν κερδίζονται ούτε αγώνες, ούτε συνειδήσεις στα πλατιά λαϊκά στρώματα. Αυτό που περιμένει ο λαός είναι μια συντονισμένη παρέμβαση των δυνάμεων που αναφέρονται στην αριστερά ενοποίησης των επιμέρους αγώνων σε μια πραγματική ανατρεπτική κατεύθυνση. Ενοποίηση μέσω πολιτικών επιλογών και αιτημάτων που θα τον βοηθήσει να ορθώσει ο ίδιος το ανάστημά του απέναντι στην επίθεση και όχι την προβολή μιας ρεφορμιστικής ουτοπίας για «συνταγματικές ανατροπές και αριστερές κυβερνήσεις», που κατατέθηκαν από αυτές τις δυνάμεις όταν επιχειρήθηκε ξανά η ανατροπή του άρθρου 16, με γνωστά τα αποτελέσματα εκείνων των προταγμάτων και το πόσο βοήθησαν έστω και τα πιο πρωτοπόρα τμήματα να συγκροτήσουν πολιτικό στίγμα και συνείδηση.

Το ΚΚΕ(μ-λ) χαιρετίζει τους αγώνες που αναπτύσσονται, συμμετέχοντας με όλες του τις δυνάμεις στην προσπάθεια οικοδόμησης αντιστάσεων, ξεπεράσματος των συμβιβαστικών και ηττοπαθών προσπαθειών από φορείς και δυνάμεις που θέλουν να ελέγξουν τις αγωνιστικές διαθέσεις των μαζών. Η απάντηση στην κρατική καταστολή είναι η παραπέρα μαχητική συμμετοχή λαϊκών μαζών στον αγώνα αγροτών και φοιτητών, στηρίζοντας και δυναμώνοντας καταλήψεις και μπλόκα που επιλέγουν οι αγωνιζόμενοι. Ο «κοινωνικός αυτοματισμός» και οι προβοκάτσιες του κράτους δεν θα περάσουν, όσο συνειδητοποιείται το βάθος αυτής της επίθεσης που προχωράει συνολικά το καπιταλιστικό σύστημα αλλά και η σπουδαιότητα του αγώνα που δίνουν τα λαϊκά στρώματα απέναντι στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης.

Αποψη

Νέες σελίδες εμπλοκής στους αιματοβαμμένους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς ετοιμάζεται να γράψει η κυβέρνηση της ΝΔ για λογαριασμό της ντόπιας εξαρτημένης άρχουσας τάξης. Και ενώ έσπευσε από την πρώτη στιγμή να δηλώσει την προθυμία συμμετοχής της χώρας στην -υπό την ηγεσία των Αμερικάνων- πολεμική επιχείρηση «Prosperity Guardian» στην Ερυθρά Θάλασσα, τώρα προχωράει σε ένα ακόμα σημαντικό βήμα ένταξης της στις επικίνδυνες εξελίξεις στην ευρύτερη περιοχή, διαμέσου της στοίχισης στην αντίστοιχη επιχείρηση ευρωπαϊκών χωρών, «Aspides», που ανακοινώθηκε στο άτυπο Συμβούλιο των υπουργών Άμυνας της ΕΕ. Έτσι, την ώρα που βρίσκονται εν εξέλιξη οι συνεννοήσεις με τα υπερατλαντικά αφεντικά για τον τρόπο συμμετοχής της χώρας στους δολοφονικούς τους σχεδιασμούς, η φρεγάτα «Υδρα» παρουσιάζεται ως έτοιμη να αναλάβει δράση στην υπηρεσία των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Όπως ανέφερε, μάλιστα, ο υπουργός Άμυνας Δένδιας, η κυβέρνηση το πάει ακόμα παραπέρα, προτείνοντας την ενεργοποίηση του στρατηγείου της Λάρισας ως κέντρου διοίκησης της επιχείρησης.

επίπεδο δεν παράγονται τελικά ακόμα μεγαλύτερες «ζημιές», στη βάση της γενικότερης αναστάτωσης που προκαλεί η στρατιωτική δραστηριότητα των ιμπεριαλιστών στην περιοχή. Και ακριβώς επειδή οι στόχοι της αναβάθμισης της αμερικανικής παρουσίας είναι κυρίαρχα γεωπολιτικοί, μέσω της εμφατικής επίδειξης των στρατιωτικών τους δυνατοτήτων στους αντίπαλους ιμπεριαλιστές της Ρωσίας και της Κίνας, στα τοπικά αντιδραστικά καθεστώτα, αλλά και στους συμμάχους-ανταγωνιστές τους εντός του δυτικού στρατοπέδου, καθίσταται σαφές ότι οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές δεν μπορούσαν να μείνουν ξανά με σταυρωμένα τα χέρια και ανεχθούν την περαιτέρω υποβάθμιση του ρόλου τους. Αξιοποιούν, λοιπόν, τα υπαρκτά -για ορισμένους από αυτούς- ερείσματα στην περιοχή ή προσπαθούν να διαμορφώσουν νέα, ενώ παράλληλα αναζητούν τρόπους εκμετάλλευσης των κενών που δημιουργούν οι αντιφάσεις της πολιτικής των ΗΠΑ και η σχετική αποδυνάμωση της αμερικανικής υπερδύναμης.

Όσον αφορά τη ντόπια άρχουσα τάξη, για άλλη μια φορά εκδηλώνει την προθυμία της να παραχωρή-

Βαθύτερη εμπλοκή της χώρας στη φωτιά του πολέμου! Ανάγκη ζωής το αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα!

Με την επίκληση του ίδιου στόχου με τις ΗΠΑ, της προστασίας της «ελευθερίας της ναυσιπλοΐας» και του «παγκόσμιου εμπορίου» από τους Χούθι της Υεμένης, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές με την επιχείρηση «Aspides» και την προετοιμαζόμενη αποστολή πολεμικού στόλου στην Ερυθρά Θάλασσα επιβεβαιώνουν έμπρακτα τη στήριξη που παρέχουν από την πρώτη στιγμή στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ. Την ίδια στιγμή, προβαίνουν σε μια επιθετική κίνηση που βάζει στο στόχαστρο τους λαούς της περιοχής και αυξάνει ακόμα περισσότερο τους κινδύνους διάχυσης και επέκτασης του πολέμου στην ευρύτερη ζώνη της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής.

Ταυτόχρονα, και στον βαθμό που αυτή υλοποιηθεί, η κίνηση αυτή αποτελεί μια προσπάθεια απάντησης στον παραγκωνισμό τους και στον «δεύτερο» ρόλο που τους επιφυλάσσουν οι Αμερικάνοι ιμπεριαλιστές στην ενδοϊμπεριαλιστική αντιπαράθεση με τη Ρωσία και την Κίνα, σε συνέχεια της άρνησής τους να υπαχθούν υπό την αμερικανική ηγεσία, εντασσόμενοι στην πολεμική αποστολή των ΗΠΑ και των «συμμάχων» τους στην Ερυθρά Θάλασσα. Σύμφωνα με δηλώσεις Ευρωπαίων αξιωματούχων, μάλιστα, θα πρόκειται για τη μεγαλύτερη στρατιωτική επιχείρηση που έχει οργανωθεί ποτέ αυτοτελώς από την πλευρά της ΕΕ. Φυσικά, δεν είναι απλή υπόθεση η υπέρβαση των αντιθέσεων των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών, που ήδη έχουν αρχίσει να εκδηλώνονται για τη μοιρασιά των ρόλων εντός της επιχείρησης, ούτε μπορεί να προσπεραστεί εύκολα το γεγονός του γεωστρατηγικού τους ελλείμματος έναντι των Αμερικάνων συμμάχων-ανταγωνιστών τους.

Αποδεικνύεται περίτρανα... από την ανάποδη, ότι η πολεμική αποστολή «Prosperity Guardian» των ΗΠΑ, που ήδη βομβαρδίζουν ανηλεώς με τους Βρετανούς συμπαράστατες τους τον λαό της Υεμένης, αλλά και της Συρίας και του Ιράκ, δεν αφορά αποκλειστικά οικονομικούς στόχους και τη διασφάλιση των «εφοπλιστικών συμφερόντων», όπως διατείνονται εδώ και κάποιο διάστημα μια σειρά από οικονομίστικες προσεγγίσεις. Αποτελεί ερώτημα, άλλωστε, αν σε αυτό το

σει στα ιμπεριαλιστικά της αφεντικά οτιδήποτε της ζητηθεί, βαθαίνοντας ακόμα περισσότερο την εμπλοκή της χώρας στη δίνη των πολεμικών εξελίξεων. Η πολιτική της υποτέλειας, της μετατροπής της χώρας σε ορμητήριο πολέμου και πλατφόρμα των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, της στήριξης της σφαγής του παλαιστινιακού λαού από τους σιωνιστές με τις «πλάτες» των ιμπεριαλιστών της Δύσης, αποτελεί κοινή συνισταμένη για το σύνολο των αστικών πολιτικών δυνάμεων. Ο εγχώριος αστισμός, στο πλαίσιο και των μωροφιλοδοξιών του για την ανάθεση αναβαθμισμένων ρόλων στην περιοχή από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά του έναντι της τουρκικής ανταγωνίστριας αστικής τάξης, επιλέγει τυχοδιωκτικά να βάλει τη χώρα στη φωτιά του πολέμου, πολλαπλασιάζοντας του κινδύνους που απειλούν τη ζωή της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας.

Στην προκειμένη περίπτωση, φανερώνονται τα αδιέξοδα που παράγονται από τη διπλή εξάρτηση της χώρας από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές και την επιλογή της αστικής τάξης να πατάει σε δύο βάρκες. Η ταχύτητα με την οποία έσπευσε να ενταχθεί στην -κατά βάση ανταγωνιστική προς τις ΗΠΑ- ευρωπαϊκή πολεμική επιχείρηση αναδεικνύει την πίεση που δέχεται η ντόπια άρχουσα τάξη για την αντιπαράθεση της όλο και μεγαλύτερης πρόσδεσης στο αμερικανικό άρμα με παραχωρήσεις και προς τους Ευρωπαίους «προστάτες». Φυσικά, η επιλογή αυτή δεν θα είναι χωρίς συνέπειες και μένει να φανεί αν θα εξελιχθεί υπό την ανοχή των Αμερικάνων ιμπεριαλιστών.

Για άλλη μια φορά, οι εξελίξεις υπογραμμίζουν την αναγκαιότητα οικοδόμησης αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος. Η κατεύθυνση πάλης ενάντια στην εμπλοκή της χώρας στους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς και στο έγκλημα που συντελείται σε βάρος της Παλαιστίνης, ο προσανατολισμός του κινήματος σε τροχιά αντιπαράθεσης με τα δαμά της εξάρτησης και τον ιμπεριαλισμό, μπορεί και πρέπει να αποτελέσει συστατικό στοιχείο των μετώπων πάλης που βρίσκονται σε εξέλιξη, του αγώνα της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας για το παρόν και το μέλλον τους.

Να αποσυρθούν όλα τα πρόστιμα για αφισοκόλληση!

Την περίοδο των Βουλευτικών εκλογών, ο Δήμος της Αθήνας επέβαλε στο ΚΚΕ(μ-λ) δύο πρόστιμα, συνολικού ύψους 5.400 ευρώ, με αιτιολογία τη «ρύπανση από διαφημιστικά (!) έντυπα σε κολόνες δημοτικού φωτισμού». Ανάλογα πρόστιμα είχαν επιβληθεί και στο ΚΚΕ και στο ΜέΡΑ25. Η δε Περιφέρεια Αττικής επέβαλε για τον ίδιο λόγο στο ΚΚΕ(μ-λ) κι ένα άλλο πρόστιμο ύψους 18.000 ευρώ. Παραστάσεις διαμαρτυρίας που απαιτούσαν την ακύρωση των προστίμων είχαν πραγματοποιηθεί τόσο στο Δήμο όσο και στην Περιφέρεια, έπειτα από καλέσματα του ΚΚΕ(μ-λ) το οποίο «καλούσε κάθε δημοκρατικό άνθρωπο, εργατικά σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους, οργανώσεις και συλλογικότητες να καταγγείλουν την απαγόρευση διακίνησης πολιτικών ιδεών, να υπερασπιστούν το δικαίωμα κάθε αριστερής δύναμης να απευθύνεται στο λαό και να απαιτήσουν την ακύρωση των αντιδημοκρατικών προστίμων», όπως αναφέρει και το σχετικό πολιτικό Υπόμνημα, που έχει εκδώσει, διακινεί και δημοσιοποιήσει. Ένα κείμενο με το οποίο καταγγέλλει αυτήν την επιδίωξη φίμωσης κάθε πολιτικής άποψης που διαφωνεί με την κυρίαρχη πολιτική, καθώς και την προσπάθεια οικονομικής αφαιμάξης οργανώσεων και δυνάμεων που -όπως το ΚΚΕ(μ-λ) - αρνούνται την οικονομική εξάρτηση και χρηματοδότηση απ' το αστικό κράτος. Η πολιτική αφίσα δεν ρυπαίνει! Αυτή που ρυπαίνει είναι η πολιτική του κέρδους και της εξάρτησης. Η πολιτική αφίσα αποτελεί μέσο διάδοσης ιδεών, μέσο καταγγελίας, πολιτικών και κινηματικών δράσεων, εκδηλώσεων, αντι-πληροφόρησης, προτροπής σε αγώνα! Γι' αυτό και η κυρίαρχη πολιτική, που ολοένα και φασιστικοποιείται, την ποινικοποιεί και τη διώκει, παράλληλα με την ανάρτηση πανό, τη συνθηματογράφηση, ακόμα και το μοίρασμα προκήρυξης. Για να μη μιλήσουμε για την ποινικοποίηση των διαδηλώσεων και των απεργιών.

Ενόψει της συνεδρίασης του νέου δημοτικού συμβουλίου της Αθήνας, την Τετάρτη 14/2, το ΚΚΕ(μ-λ) καλεί σε παράσταση διαμαρτυρίας στο δημαρχείο στις 2.30 μμ. Απαιτώντας την άμεση κατάργηση όλων των προστίμων που έχουν επιβληθεί για πολιτική αφισοκόλληση, σε όσους έχουν επιβληθεί.

Ξανά για τον νέο Ποινικό Κώδικα – τερατούργημα

Αντιδράσεις και διαμαρτυρίες έχουν ξεκινήσει να εκφράζονται ενάντια στο νομοσχέδιο για τον νέο Ποινικό Κώδικα που προωθεί η κυβέρνηση. Απ' τη συστημική πλευρά, το ν/σ έγινε, φυσικά, αποδεκτό απ' την Ένωση Εισαγγελέων κατά τη διάρκεια της λεγόμενης «διαβούλευσης» στην οποία το έχει θέσει η κυβέρνηση. Για την ουσία του θέματος έχουμε τοποθετηθεί ξανά. Πρόκειται για ένα τερατούργημα όπου η απειλή φυλάκισης, χωρίς δυνατότητα αναστολής, θα επικρέμαται ακόμα και για κάποιες λεγόμενες «καθημερινές παραβάσεις» (παραβιάσεις Κ.Ο.Κ., χρέη προς το δημόσιο, «εξύβριση»), όσων συνιστούν πλημμελήματα. Πόσο μάλλον για την ποινικοποίηση διαμαρτυριών, κινητοποιήσεων ή της πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης. Έτσι από τις μέχρι τώρα «προτάσεις» (που επιδέχονται τροποποιήσεις προς το... χει-

Δημοκρατικά δικαιώματα

Εισβολές ΜΑΤ, απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, προσαγωγές και συλλήψεις... Το πραγματικό πρόσωπο της «δημοκρατίας» τους!

Εισβολές δυνάμεων των ΜΑΤ σε σχολές (Πρυτανεία ΑΠΘ, Νομική Κομοτηνής), ωμή καταπάτηση του λαϊκού Ασύλου, που το έχουν ήδη καταργήσει νομικά, προσαγωγές και συλλήψεις φοιτητών γιατί εναντιώνονται σε μια παιδεία για λίγους και σκληρά ταξική, και στα ιδιωτικά πανεπιστήμια (18 προσαγωγές, απ' τις οποίες οι 12 μετατράπηκαν σε συλλήψεις, στην Κομοτηνή)... Ανοιγμένα κεφάλια απ' τα ΜΑΤ και χημικά ενάντια σε φοιτητές που διαδηλώνουν στην Αθήνα... ΜΑΤ ενάντια στους αγρότες, στην Καρδίτσα, που διεκδικούν την ίδια την επιβίωσή τους...

Στο «φόντο» αυτό, το Σάββατο 3/2 (28η επέτειο των γεγονότων στα Ίμια), η κυβέρνηση και η αστυνομία, με απόφαση διευθυντή Αστυνομικής Διεύθυνσης Αθηνών, επέβαλαν απαγόρευση κάθε «υπαίθριας συνάθροισης» (από τις 6 π.μ. της 3/2 μέχρι τις 6 π.μ. της 4/2) σε εκτεταμένη περιοχή του κέντρου της Αθήνας με το αιτιολογικό «σοβαρού κινδύνου για τη δημόσια ασφάλεια λόγω πιθανής διάπραξης σοβαρών αδικημάτων και απειλής σοβαρής διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής στην εν λόγω περιοχή ενόψει της πραγματοποίησης εξαγγελθεισών συναθροίσεων». Ενώ οι νεοναζι της Χρυσής Αυγής είχαν εξαγγείλει συγκέντρωση για το απόγευμα στην Πλατεία Ρηγγίλλης, το μεσημέρι αστυνομικές δυνάμεις περικύκλωσαν και συνέλαβαν 10 μέλη της ΟΡ.Μ.Α. που καλούσαν σε συγκέντρωση εκείνη την ώρα και πήγαν ν' αναρτήσουν ένα πανό στην πλατεία, με την κατηγορία της «απειθείας». Το πρωί της Κυριακής, ο εισαγγελέας διέταξε τελικά την απελευθέρωσή τους και τον ορισμό τακτικής δικάσιμου στις 23 Μάη.

Είναι φανερό ότι τα ρόπαλα των ΜΑΤ και η κρατική καταστολή έρχονται ξανά σε πρώτο «πλάνο». Με την ακρίβεια να «τσακίζει κόκαλα», με τους φοιτητές και τους αγρότες στους δρόμους. Δεν ήταν εξάλλου τυχαία η τοποθέτηση ξανά στο υπουργείο «Προ.Πο.» του δοκιμασμένου και έμπειρου Χρυσοχοϊδη. Πόσο μάλλον όταν η κυβέρνηση και η ντόπια άρχουσα τάξη φοβούνται τα λαϊκά ξεσπάσματα και ειδικά, στη φάση αυτή, το ξετύλιγμα των μαζικών αγώνων της νεολαίας. Γι' αυτό επιστράτευσαν και την τρομοκρατία ενάντια στους μαθητές στα σχολεία, με απειλές της αστυνομίας και των διευθυντών ή με τραμπουκισμούς φασιστοειδών, γι' αυτό διατάσσουν «εισαγγελική έρευνα» για τις φοιτητικές καταλήψεις (μια κίνηση βέβαια που έχει πολλούς «αποδέκτες» προς «συμμόρφωση» κι όχι μόνο τους αγωνιζόμενους φοιτητές), γι' αυτό κατεβάζουν ξανά πλήθος διμοιριών ΜΑΤ στις διαδηλώσεις. Κι όμως! Την τρομοκρατία αυτή -ένδειξη φόβου του συστήματος- μπορούν και πρέπει να τη «σπάσουν» λαός και νεολαία με μαζικό αγώνα αντίστασης και διεκδίκησης, μ' αυτόν ακριβώς τον αγώνα που θέλουν ν' αποτρέψουν και να καταστείλουν οι διαχειριστές του σάπιου αυτού συστήματος.

ρότερο) «σταχυολογούμε», μεταξύ άλλων:

- Αδίκημα θα αποτελεί η «διατάραξη λειτουργίας δημόσιων υπηρεσιών», ακόμα και με φωνές ή διαμαρτυρίες.
- Καταργείται ουσιαστικά η αναστολή της ποινής. Αυτή θα προβλέπεται μόνο για ποινές φυλάκισης μέχρι ενός χρόνου, κι όταν πιθανές προ-

ηγούμενες «αμετάκλητες» καταδίκες δεν ξεπερνούν τον ένα χρόνο.

- Αυξάνεται το κόστος για αναβολή της δίκης σε 200 ευρώ, μέσω των παραβόλων, καθώς και το κόστος για εξαγορά σε ποινές 1 έως 2 χρόνων.
- Για επιβολή ποινών πλημμελημάτων, από 2 έως 3 χρόνια, ο κατηγο-

ρούμενος πρέπει να εκτίσει μέρος της ποινής του (έως 6 μήνες) σε «σωφρονιστικό ίδρυμα» (φυλακή) ή με «κοινωνική εργασία» (sic).

- Για επιβολή ποινών άνω των 3 χρόνων, εκτίει τη φυλάκιση.
- Περιορίζεται η δυνατότητα Έφεσης.
- Προβλέπονται... «τηλεδίκες»! Με εξέταση δηλαδή των μαρτύρων και των κατηγορούμενων από απόσταση. Επισπεύδονται έτσι οι διαδικασίες διεξαγωγής των δικών, ενώ αποφεύγονται και οι «ενοχλητικές» συγκεντρώσεις σε πολιτικές δίκες.
- Περιορίζεται ο ρόλος των ενόρκων στα Μικτά Ορκωτά Δικαστήρια.
- Μειώνεται η σύνθεση των δικαστικών εδρών ακόμα και σε έναν (πιο «ελέγξιμη κατάσταση»).
- Οι αστυνομικοί δεν θα είναι υποχρεωμένοι να καταθέσουν στα δικαστήρια ως μάρτυρες κατηγορίας. Δεν είναι λίγες οι φορές (μάλλον είναι ο κανόνας) που πέφτουν σε αντιφάσεις, αναιρούν προηγούμενες τους καταθέσεις, ισχυρίζονται εμφανώς ψευδείς και έωλους ισχυρισμούς. Κι αυτό μπορεί να αποφευχθεί...

Έχουν το «μαχαίρι», λοιπόν, έχουν και το «καρπούζι». Όσον αφορά τους δικαστικούς και δικαστικούς μηχανισμούς του αστικού κράτους, βέβαια. Η δύναμη όμως των λαϊκών αγώνων μπορεί να υπερασπίσει τα δημοκρατικά δικαιώματα και να παρεμποδίσει μια αντιδραστική - αντιλαϊκή πορεία που δεν γνωρίζει πάτο.

Εκδήλωση αλληλεγγύης στους 11 τούρκους και κούρδους αγωνιστές

Πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη 1/2 στη Νομική η εκδήλωση-συζήτηση της Επιτροπής Αλληλεγγύης για τους αγωνιστές από την Τουρκία. Οι εισηγήσεις εστίασαν στην επιχείρηση ανίχνευσης της αθωωτικής απόφασης του Εφετείου για τους 11 τούρκους και κούρδους αγωνιστές, μετά την παρέμβαση του εισαγγελέα Ζήση, για την υπόθεση καταδίκης τους για «τρομοκρατική δράση» σε πολύχρονες ποινές φυλάκισης, με σαθρό κατηγορητήριο και χωρίς στοιχεία, όπου είχαν βασανιστεί και φυλακιστεί για 3 χρόνια. Μια υπόθεση για την οποία αθωώθηκαν, έπειτα και από πολυήμερη απεργία πείνας. Αναφέρθηκαν επίσης και στη σύλληψη και τον άγριο ξυλοδαρμό 13 αγωνιστών (ανάμεσά τους και αγωνιστές από τους 11) σε κάμπινγκ στη Χιλιάδου Εύβοιας τον Αύγουστο του 2019, όπου καταδικάστηκαν εν αγνοία τους (ερήμην!) σε ποινές φυλάκισης 3 χρόνων και 9 μηνών, με κατηγορίες για «παράνομο κάμπινγκ», «αντίσταση», «διατάραξη κοινωνικής ειρήνης» και «απειθεία», θέτοντάς τους έτσι σε ομηρία. Τονίστηκε η ανάγκη ανάπτυξης πλατιού κινήματος αλληλεγγύης και υποστήριξης ενόψει και της δίκης στις 19 του Μάρτη. Στην εκδήλωση έγιναν πολλές παρεμβάσεις και τοποθετήσεις από συλλογικότητες, ανάμεσα σ' αυτές κι από εκπρόσωπο του ΚΚΕ(μ-λ) που συμμετέχει στην Επιτροπή, που εστίασε τόσο σ' αυτό καθαυτό το ζήτημα όσο και στο συνολικότερο ντόπιο και εξωτερικό πολιτικό πλαίσιο στο οποίο συντελείται αυτή η δίωξη. Η αλληλεγγύη στους αγωνιστές αυτούς επιβάλλεται, πόσο μάλλον όταν καθημερινά βρίσκονται στο στόχαστρο των δικαστικών αρχών, με κίνδυνο σύλληψης λόγω και των διώξεων στη Χιλιάδου.

Την Τρίτη 6/2 δύο μέλη του Λαϊκού Μετώπου, η Hazal Sezer και ο Ali Ergan Gököglü, συνελήφθησαν σε «τυχαίο» έλεγχο από αστυνομικούς της Ομάδας ΔΙΑΣ και οδηγήθηκαν στο Α.Τ. Ωρωπού. Οι αγωνιστές αυτοί βρίσκονταν ανάμεσα σ' αυτούς που είχαν καταδικαστεί για τα «πλημμελήματα» στη Χιλιάδου. Βάσει αυτής της καταδίκης παραπέμφθηκαν σε δίκη την Παρασκευή 9/2, με κίνδυνο να μεταφερθούν στις φυλακές.

Άλλος ένας «άνθρωπος»...

Οι καταγγελίες σχετικά με τη δράση και τη λειτουργία της κοινωνικής κουζίνας «Ο άλλος άνθρωπος» ήρθαν να προστεθούν σε αυτές που είχαν προηγηθεί για την «Κιβωτό του Κόσμου» και τα αίτια των εκπροσώπων της εκκλησίας εκεί. Κατηγορούν τον ιδρυτή της για ξέπλυμα μαύρου χρήματος και κατάχρηση εκατοντάδων χιλιάδων ευρώ. Δεν θα μπορούμε στη διαδικασία να προδικάσουμε το αν και σε ποιο βαθμό είναι αλήθεια όλα αυτά για τρεις λόγους. Πρώτον, γιατί δεν έχουμε καμία εμπιστοσύνη στα Μέσα Μαζικής Παραπληροφόρησης, που δεν διστάζουν να αποκαλύπτουν, να κουκουλώνουν και να εφευρίσκουν ότι εξυπηρετεί τα συμφέροντα του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του. Δεύτερον, γιατί δεν θεωρούμε περισσότερο αξιόπιστη και καθαρή τη δράση άλλων φιλανθρωπικών οργανώσεων και ΜΚΟ. Τρίτον, γιατί η συζήτηση που ανοίγει είναι σοβαρή και μας αφορά όποια και αν θα είναι η ετυμηγορία.

Η φιλανθρωπία ως επάγγελμα δεν είναι νέα ανακάλυψη, ούτε καν σύγχρονη. Εκατοντάδες σύλλογοι, οργανώσεις και ιδρύματα εκμεταλλεύονται τη φτώχεια, την εξαθλίωση και τον ανθρώπινο πόνο και προσποιούνται ότι με τη δράση τους προσπαθούν να την απαλύνουν. Επίσημοι εκφραστές του συστήματος και μεγάλα ονόματα του κεφαλαίου χρηματοδοτούν, στηρίζουν και τελικά κερδοφορούν μέσα από αυτές τις δραστηριότητες. Άλλοτε επίσημα και φανερά διεκδικώντας τον τίτλο του ευεργέτη και άλλοτε στα κρυφά, «διακριτικά», όπως θα έλεγαν οι ίδιοι για να μην δώσουν στόχο. Τα κέρδη και τα οφέλη για το κεφάλαιο πολλαπλά και σίγουρα. Από φοροαπαλλαγές μέχρι

ξέπλυμα μαύρου χρήματος. Τεράστια ποσά από δωρεές, ΕΣΠΑ και άλλα ευρωπαϊκά προγράμματα διακινούνται κάθε χρόνο μέσα από φιλανθρωπικές οργανώσεις και ΜΚΟ. Είτε πρόκειται για μικροποσά που δίνουν όσοι λειτουργούν συναισθηματικά και εξαπατώνται είτε πρόκειται για κεφάλαια της ΕΕ και μεγάλων επιχειρήσεων, η διαδρομή που ακολουθείται είναι η ίδια. Οι πολλοί πληρώνουν, είτε άμεσα με συνδρομές των 5 και 10 ευρώ για να κάνουν το καλό, είτε ως φορολογούμενοι, είτε ως εργαζόμενοι στις επιχειρήσεις των «φιλόπτωχων» κεφαλαιοκρατών. Και οι λίγοι, τα γεράκια του κεφαλαίου, κερδίζουν εκατομμύρια.

Παρ' όλα αυτά, η μεγαλύτερη επιτυχία αυτής της ροής κεφαλαίων δεν είναι τα κέρδη, αν και τεράστια. Η μεγάλη επιτυχία βρίσκεται στο γεγονός ότι μέσα από αυτή τη διαδικασία ξεπλένονται μαζικά εγκλήματα που έχουν διαπράξει το συλλογικό κεφάλαιο, κράτη και κυβερνήσεις. Τα εκατομμύρια των προσφύγων που ξεριζώνονται από τις πατρίδες τους για να γλιτώσουν από τη φρίκη του πολέμου, τα εκατομμύρια ανθρώπων που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, οι χιλιάδες άστεγοι, οι κακοποιημένες γυ-

ναίκες και τα παιδιά τους, οι ανάπηροι και οι ψυχικά ασθενείς που πετάγονται στο περιθώριο της κοινωνίας χωρίς την περιθαλψη και τη φροντίδα που χρειάζονται, όλοι είναι θύματα των μαζικών εγκλημάτων του πραγματικού και ταξικού πολέμου που διαπράττει καθημερινά το καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό σύστημα. Όμως το σύστημα δεν θέλει να ανακουφίζει τα θύματά του, γιατί τότε ίσως και να έπρεπε να απολογηθεί για τα εγκλήματα. Θέλει να διαχειρίζεται τους χιλιάδες κατατρεγμένους που θα εξαρτώνται από την ελεημοσύνη του. Πολλές φορές τα θύματα αυτών των εγκλημά-

των αντιμετωπίζονται ως εμπόρευμα, όπως σε δομές της εκκλησίας, ορφανοτροφεία και χώρους αιχμαλωσίας προσφύγων, που λειτουργούν σαν κολαστήρια ανθρώπινων ζωών, εμπορίας σωμάτων και οργάνων προς κάθε εκμετάλλευση.

Στην περίοδο που διανύουμε, η επίθεση του κεφαλαίου στα δικαιώματα των εργατών και των λαών είναι τόσο σφοδρή και δεν είναι διατεθειμένο να αφήσει το παραμικρό έξω από τον απόλυτο έλεγχό του. Όσο και αν βγαίνει πολιτικά και ιδεολογικά ενισχυμένο από τη φιλανθρωπία, έχει δυο βασικά προβλήματα που προσπαθεί να απαντήσει. Το πρώτο είναι ότι θέλει να ξεμπερδέψει ακόμα και με αυτή την τόσο στρεβλή έννοια της συμπόνιας προς τον συνάνθρωπο. Ακόμα και το ένα πιάτο φαγητό, η μια κουβέρτα στον άστεγο θα πρέπει να ελέγχονται και να κατευθύνονται μέσα από το επίσημο κράτος. Και το δεύτερο είναι ότι τα κέρδη αυτών των επιχειρήσεων δεν είναι διατεθειμένοι να τα αφήσουν στον οποιοδήποτε. Υπάρχουν οι δικοί του άνθρωποι, όπως οι δήμοι και το ιδιωτικό κεφάλαιο, που μπορούν να κάνουν τη δουλειά, να παίρνουν τα κέρδη και να δείχνουν το κοινωνικό πρόσωπο του συστήματος.

Ο λαός που υποφέρει, οι άστεγοι, οι πρόσφυγες δεν θα σωθούν από το ξεροκόμματο που θα τους πετάξουν οι δυνάστες τους. Τη φιλανθρωπία θα την πληρώσουν με περισσότερο κυνήγι και μεγαλύτερη εκμετάλλευση. Όσο για τον λαό που πραγματικά θέλει να βοηθήσει όσους το έχουν ανάγκη, δεν θα μπορέσει να το κάνει αν δεν απαντήσει σε δυο βασικά ερωτήματα. 1. Ποιοι ευθύνονται για όλο αυτό τον πόνο και τη φρίκη; 2. Υπάρχει άλλος δρόμος από αυτόν του πολέμου και της εξαθλίωσης που γεννά το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα; Όσο και αν φαίνεται δύσκολος, είναι ο πιο άμεσος και αποτελεσματικός τρόπος για να βοηθήσει ο λαός τους κατατρεγμένους αυτού του κόσμου. Η πραγματική αλληλεγγύη έχει ταξικό πρόσημο και είναι αντιιμπεριαλιστική. Οι εργάτες δεν έχουν άλλο τρόπο να σταθούν αλληλέγγυοι στους φτωχούς και τους μετανάστες από το να παλέψουν για δικαιώματα, ενάντια στους φονιάδες των λαών. Η κάθε μάχη, ο κάθε αγώνας, η κάθε νικηφόρα μάχη ενάντια στο σύστημα είναι μια σπουδαία πράξη αλληλεγγύης.

Θεσσαλονίκη

Μεγάλη συμμετοχή και συγκίνηση στην εκδήλωση για τον Ηλία Καμαρέτσο

Πλήθος συντρόφων, συναγωνιστών και φίλων συγκεντρώθηκε το απόγευμα του Σαββάτου 27 Ιανουαρίου στον χώρο νεολαίας και πολιτισμού «Σφεντόνα» για να θυμηθούν, να μιλήσουν και να τιμήσουν με αυτόν τον τρόπο τον αξέχαστο σύντροφο Ηλία Καμαρέτσο στη συμπλήρωση δέκα χρόνων από το θάνατό του. Στην εκδήλωση μίλησαν ο Στέλιος Αγκούτογλου, ο Δημήτρης Μελισσιδής, ο Αποστόλης Κυρίτσης και ο Γιώργος Ξάκης, προσθέτοντας ο καθένας μνήμες από τη σχέση και τους κοινούς αγώνες τους με τον Ηλία, πλευρές της προσωπικότητάς του και στιγμές από την πολύχρονη δράση του στο επαναστατικό και λαϊκό κίνημα. Εκ μέρους της ΚΟΘ προλόγισε ο Δ. Παυλίδης. Αναφέρθηκε κυρίως στις τρεις περιόδους στις οποίες ο Ηλίας έζησε και αγωνίστηκε στη Θεσσαλονίκη. Μεταξύ άλλων είπε: «Ο Ηλίας είχε μια ιδιαίτερη σχέση με τη Θεσσαλονίκη, τους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες σε αυτήν, το εργατικό κίνημα και βέβαια με την οργάνωση του ΚΚΕ(μ-λ) στην πόλη. Σε τρεις περιόδους της ζωής του έζησε και αγωνίστηκε εδώ. Αφότου μπήκε στη Νομική Θεσσαλονίκης το 1965, βασικά όμως την περίοδο 1967-1970 μιας και νωρίτερα μεσολάβησε η θητεία στο στρατό, δηλαδή στα πιο δύσκολα πρώτα χρόνια της δικτατορίας, δρώντας στην παρανομία. Από το

1975, όταν επέστρεψε από τη Γερμανία, ως το 1987 που πήγε στην Καρδίτσα για να ασκήσει τη δικηγορία. Και από το 2010, όταν συνταξιοδοτήθηκε και επέστρεψε ξανά, ως το τέλος. Και στις τρεις αυτές περιόδους ο ρόλος του Ηλία στην πάλη του επαναστατικού κινήματος υπήρξε πολύ σημαντικός, ιδιαίτερα για το ΚΚΕ(μ-λ) θα λέγαμε καθοριστικός. Το ίδιο σημαντική ήταν η επίδραση του Ηλία και στο ευρύτερο λαϊκό και εργατικό κίνημα και στα διάφορα μετωπικά και συνδικαλιστικά εγχειρήματα, ιδιαίτερα των δυο τελευταίων περιόδων. Ο Ηλίας ο πλακάς, ο Ηλίας ο φαλάκρας ή σκέτος Ηλίας Καμαρέτσος προς το τέλος, όταν η ηλικία και οι συνθήκες δεν επέτρεπαν τέτοια προ-

σωνύμια, ήταν γνωστός για την πολιτική δράση του στο Συνδικάτο Οικοδόμων ως στέλεχος της ΠΕΣΠ, ως μέλος σε επιτροπές για τους σεισμούς στα 1978, στην Πρωτοβουλία Κατοίκων Τούμπας την εποχή των Μνημονίων και βέβαια ως καθοδηγητικό στέλεχος του ΚΚΕ(μ-λ)».

Ακολούθησαν μικρές παρεμβάσεις από το ακροατήριο που πρόσθεσαν προσωπικές και συλλογικές εικόνες από τη διαδρομή του Ηλία. Πήραν το λόγο ο Β. Σαμαράς, ο Γ. Χατζής, ο Σ. Χατζησάββας, ο Γ. Μανίκας, ο Γ. Μπαϊρας, ο Γ. Καραμήτρος, ο Γ. Βαρνασίδης και η Μ. Λάμπρου. Στο τέλος όλοι πήραν ένα ποτήρι κρασί, και ήπιαν στη μνήμη του.

Ελληνοτουρκικά

Νέα κούρσα εξοπλισμών με κυρίαρχη την αμερικάνικη δικαιοδοσία

«**Χ**ορεύουν» τα δισεκατομμύρια που προτίθεται να πληρώσει η ελληνική κυβέρνηση για ένα νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα μαμούθ, πριν καν τελειώσει η αφαίμαξη του ελληνικού λαού από τα -πολλά- προηγούμενα. Ο λόγος γίνεται για τα F-35 με τα οποία περικαρής η πολιτική ηγεσία «κορδώνεται» ότι η χώρα μας θα αποκτήσει «στρατηγικό πλεονέκτημα» έναντι της Τουρκίας και υπεροπλία στον αέρα, την ώρα που κυριολεκτικά ταυτόχρονα οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές ενέκριναν την αναβάθμιση όλων των παλιών και αγορά νέων F-16 από την γείτονα. Παρ' ότι αναφέρεται ένα ποσό περί τα 8,5 δισ., στρατιωτικές πηγές διαρρέουν ότι, με τον πλήρη εξοπλισμό τους, το «κοστούμι» γι' αυτά τα αεροσκάφη 5ης γενιάς θα προσεγγίσει ακόμη και τα 40 δισ.! Και μιλάμε για την πρώτη μοίρα με 20 αεροσκάφη, επί δύο δηλ. αν προκύψει -όπως υπάρχει πρόβλεψη- και δεύτερη.

Όσο για τη θάλασσα, εκεί ήδη έχει ξεκινήσει η «ναυμαχία». Μετά τις γαλλικές φρεγάτες που αγοράστηκαν, φαίνεται ότι η κυβέρνηση ακυρώνει την επιλογή που είχε για επιπλέον φρεγάτες και κορβέτες από τη Γαλλία, δυσχερατώντας τους ευρωπαϊούς συμμάχους της, για να κατευθυνθεί προς τα μεγάλα υπερατλαντικά ιμπεριαλιστικά αφεντικά της. Τρεις τουλάχιστον φρεγάτες τύπου Constellation ανακοινώθηκε ότι θα προμηθευτεί το πολεμικό ναυτικό, συνοδεία διαφόρων άλλων μικρότερων πλοίων. Παρέα με άλλα που θα αφορούν το λιμενικό. Το «μαλλί» δεν έχει προσδιοριστεί επακριβώς, βέβαια, ενώ η συμπαραγωγή σε «ελληνικά» ναυπηγεία (προφανώς αυτά της ONEX στην Ελευσίνα και τη Σύρο) είναι προς ώρας μετέωρη κι ας καμώνεται ο υπουργός Άμυνας ότι θα δημιουργηθούν εκεί θέσεις εργασίας.

Μεγάλης προβολής από τα καθεστωτικά ΜΜΕ έτυχε και η δήθεν δωρεάν στρατιωτική βοήθεια που θα παραχωρήσουν στη χώρα μας οι Αμερικανοί. Τα βίντεο αφορούσαν κυρίως επίγεια μέσα (φορτηγά, φορτωτές, κοντέινερ (!), σκαπτικά και κάποια ερπυστριοφόρα) που η αξία τους διογκώνεται σκόπιμα προς ωραιοποίηση των «δωρητών». Ε, όταν πληρώνεις κάποιες δεκάδες δισ., να μη σου κάνουν «δώρο» κάποια σιδηρικά λίγων εκατομμυρίων; Άσε που για τα πλοία τύπου LCS που προορίζονται για το λιμενικό, οι αναφορές μιλάνε για «σκάνδαλο» που έχει την αφετηρία του στις ίδιες τις ΗΠΑ.

Την ίδια στιγμή στρατιωτικοί εν ενεργεία και απόστρατοι καυτηριάζουν δύο πλευρές αυτών των αγορών και των υποτιθέμενων δωρεών: το πολλαπλάσιο κόστος εξοπλισμού και σύγχρονης αναβάθμισης αυτών των οπλικών συστημάτων αλλά και το γεγονός ότι πολλά αποτελούν «γερασμένο και σάπιο» οπλισμό που, ως γνωστόν, ξεφορτώνονται οι ΗΠΑ για να τον φορτώσουν -κατά πάγια τακτική- στους εξαρτημένους από αυτές συμμάχους τους. Η «διαφήμιση» που κάνει η κυβέρνηση Μητσοτάκη αποτελεί κορυφαίο δείγμα της υποτέλειας της άρχουσας τάξης στη χώρα μας. Πολύ περισσότερο όταν πολλά από αυτά θα είναι «γυμνά και άοπλα» που, για να γίνουν αξιόμαχα, αν και εφόσον, θα στοιχίσει στο λαό μας ο κούκος αηδόνι.

Παράλληλα, μια ανάλογη διαδικασία

εκτυλίσσεται και στην Τουρκία, με στρατιωτικές αγορές από τους Αμερικανούς πολλών δεκάδων δισεκατομμυρίων δολαρίων. Εκεί, βέβαια, υπάρχει σε ανάπτυξη μια πολεμική βιομηχανία, ενώ εδώ, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι «πετάμε τη σκούφια μας», έχει διαλυθεί προ πολλού. Και το ρητορικό ερώτημα πλανάται στα μυαλά κάθε καλοπροαίρετου ανθρώπου: αφού μόλις πρόσφατα υπογράφηκε το γνωστό Σύμφωνο φιλίας και

νει στα χέρια αυτών που τους «παρέχουν», οι οποίοι μπορούν ανά πάσα στιγμή να «αποδιοργανώσουν» τη χρήση τους, να «κόψουν» την υποστήριξη και ροή ανταλλακτικών, να εκβιάσουν και να συμμορφώσουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα; Η απαίτηση Μπλίνκεν να ξεφορτωθεί η χώρα μας τα πάσης φύσης πολεμικά υλικά ρωσικής κατασκευής που ακόμη διαθέτει και να τα προωθήσει προς... καταστροφή στην Ουκρανία.

Στη συνεχή εξοπλιστική κούρσα πρέπει ο εργαζόμενος λαός να δείξει την αντίθεσή του. Να παλέψει για το σταμάτημά της, επειδή έχει άμεσες επιπτώσεις στο βιοτικό του επίπεδο. Αλλά, κυρίως, γιατί αυτά τα όπλα τα ελέγχουν οι εχθροί του που δεν θα διστάσουν να τα στρέψουν ενάντια σε γειτονικούς λαούς αλλά και εναντίον του!

καλής γειτονίας της Αθήνας, αφού στάματσαν οι παραβιάσεις του εναερίου χώρου και το προσφυγικό-μεταναστευτικό βρίσκεται σε ύφεση, προς τι όλων αυτοί οι αιματηροί, κυριολεκτικά και μεταφορικά, για τους δυο λαούς εξοπλισμοί; Και, αφού η Τουρκία σταδιακά επανακάμπτει στις ΝΑΤΟϊκές νόρμες (με τελευταίο επεισόδιο την κύρωση της συμφωνίας ένταξης της Σουηδίας στη βορειοατλαντική συμμαχία), γιατί χρειάζονται όλα αυτά τα πολεμικά υλικά; Η απάντηση, που δεν είναι ασφαλώς τόσο ρητορική, δεν μπορεί πουθενά αλλού να αναζητηθεί πέρα από το αξιόμαχο της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ απέναντι στους αντιπάλους και ανταγωνιστές της, τη Ρωσία, την Κίνα και τις σύμμαχες με αυτές χώρες. Μόνο που τα πληρώνουν με τον ιδρώτα τους και συνήθως με το αίμα τους οι λαοί, αφού οι αστικές τάξεις, όπως για κάθε ζήτημα, τους φορτώνουν τα κόστη.

Αυτή η, ας την πούμε, εξοπλιστική ισορροπία που κρατάει δεκαετίες τώρα, έχοντας μια διόλου ευκαταφρόνητη οικονομική πλευρά, έχει ως κύρια την πολιτική. Αυτήν που «στοιχίζει» -με το καλό ή με το άγριο- κάθε πειθήνιο ή ατίθασο παιδί. Εκείνη που λογαριάζει πάνω απ' όλα τα συμφέροντα του επικυρίαρχου. Και που του προσδίδει το ρόλο του «δαιτητή» που κρατά για τον εαυτό του πάντα το τελευταίο σφύριγμα. Από την άποψη αυτή, η επιχειρησιακή δυνατότητα -ή αλλιώς η δυνατότητα χρησιμοποίησής τους- όλων αυτών των πανάκριβων στρατιωτικών εξοπλισμών παραμέ-

Επιστολή Μπλίνκεν

Φύλλο πορείας για τα

Η γνωστή επιστολή που έστειλε ο Μπλίνκεν στον Κ. Μητσοτάκη έδωσε αφορμή για πανηγυρισμούς στα ντόπια αστικά επιτελεία. Η επιστολή παρουσιάζεται σαν τη δικαίωση της πολιτικής του «καλού παιδιού» του ΝΑΤΟ αφού ανάβει επιτέλους το πράσινο φως για την αγορά 40 F-35 και επιπλέον παραχωρεί δωρεάν πολεμικό υλικό στην Ελλάδα από τις αποθήκες του αμερικάνικου στρατού. Ξαναφούντωσε έτσι η συζήτηση στο πολιτικό προσωπικό (με μπόλικες δόσεις υποτέλειας) για τα περιβόητα "ανταλλάγματα" από τη μετατροπή της χώρας σε προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ στη περιοχή.

Ο ιμπεριαλιστές με την πολιτική τους για τα εξοπλιστικά ούτε επιβραβεύουν τους τάχα «συνεπείς συμμάχους» ούτε συναλλάσσονται. Την αξιοποιούν σαν μοχλό πίεσης για να εκβιάζουν και τελικά να επιβάλλουν με βάση τη σχέση εξάρτησης, τους σχεδιασμούς και τις μεθοδεύσεις τους. Σε αυτή τη συγκυρία, άμεσο διακύβευμα είναι να υπηρετηθούν τα πολεμικά μέ-

τωπα που είναι ανοιχτά σε Ουκρανία και Μέση Ανατολή. Και μάλιστα πολύ πριν παραδοθεί οποιοδήποτε F-35. Ο αμερικανός ΥΠΕΞ άλλωστε το ξεκαθαρίζει στην επιστολή του πρώτο πρώτο, αφού ο εξοπλισμός παραχωρείται «για να τονώσουμε την ευρωπαϊκή ασφάλεια και τις συλλογικές και αποτρεπτικές δυνατότητες της Συμμαχίας». Φαρδιά πλατιά ομολογείται ότι πουλάνε τα όπλα τους για να δεσμεύσουν τη χώρα σε ακόμα μεγαλύτερο ρόλο στις πολεμικές ενέργειες που κάνουν στην ευρύτερη περιοχή. Ουσιαστικά προοικονομείται ότι η ενεργή εμπλοκή με την αποστολή φρεγάτας εναντίον των Χούθι είναι μοναχά η αρχή για αυτά που επιφυλάσσουν στη χώρα και στο λαό οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές.

Επίσης στην επιστολή καταγράφεται ως όρος η απαίτηση των ΗΠΑ να συνεχίσει η Ελλάδα να εφοδιάζει με πολεμικό εξοπλισμό το αμερικανοστρατηγικό καθεστώς στην Ουκρανία για τον πόλεμο με τη Ρωσία. Έτσι, η δωρεάν παραχώρηση πλεονάζοντος εξοπλισμού στην Ελλάδα, που τόσο διαφημί-

ΣΥΡΙΖΑ

Αξιωματική συμπολίτευση, συμπλήρωμα της κυβερνητικής πολιτικής

Η ανάδειξη Κασσελάκη στην ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ άνοιξε έναν νέο κύκλο για το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Η ωμή παρέμβαση των ξένων και ντόπιων κέντρων εξουσίας έκανε σαφές ότι απαιτείται με γοργούς ρυθμούς και με βίαιο τρόπο ο παρπέρα μετασχηματισμός του ΣΥΡΙΖΑ ως αστικού κόμματος. Απαιτείται η αναπροσαρμογή του, ώστε να υπηρετήσει στις νέες διαμορφωμένες συνθήκες τις ανάγκες του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, αφήνοντας οριστικά πίσω του την ξεπερασμένη, για το σύστημα, γραμμή

της λεγομένης «διαπραγμάτευσης». Άλλωστε, η εκλογική του συντριβή σηματοδοτούσε ακριβώς το κλείσιμο εκείνου του κύκλου, εκκινώντας ταυτόχρονα τη διαδικασία για τη διαδοχή Τσίπρα και εγκαινιάζοντας τη νέα φάση που υποχρεωτικά άνοιγε συνολικά για το αστικό πολιτικό σκηνικό.

Βέβαια η πραγματική ζωή είναι πιο σύνθετη από τα σχέδια επί χάρτου των «δεξαμενών σκέψης» και από τα σούντιο των καναλιών που στοιχισμένα πρόβαλαν και λανσάρανε το εισαγόμενο, made in USA, είδος πολιτικής, φυτεύον-

τας στην πολιτική και κοινωνική ζωή του τόπου τον αυτοδημιούργητο, γκέι, αριστερό, γκόλντεν μπόι, πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, ο ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζει να αποτελεί σημαντικό μέρος του σοβαρού προβλήματος για το σύστημα που ονομάζεται αναδιάρθρωση του δεύτερου πυλώνα αστικής διαχείρισης και μάλιστα από χειρότερες θέσεις και με δυσμενέστερους όρους από πριν.

Ωστόσο, η αδυναμία του ΣΥΡΙΖΑ να συγκροτήσει πολιτική γραμμή ή αλλιώς «αφήγημα» όπως αρέσκονται να λένε, είναι προϊόν της αδυναμίας της ντόπιας

ντόπια και ευρωπαϊκά κέντρα εξουσίας για τη δεξιά κατρακύλα του ΣΥΡΙΖΑ, ζητώντας από το κόμμα τους «*Να αποφασίσει καθαρά ότι στοχεύει να αποτελέσει το κόμμα της μεγάλης Κεντροαριστεράς, τον κύριο εκφραστή της μεγάλης Προοδευτικής Παράταξης στη χώρα μας...*», γιατί «*Η μάχη των επόμενων ευρωπαϊκών κι εθνικών εκλογών δεν θα κριθεί στο έδαφος της ριζοσπαστικής Αριστεράς, αλλά στο έδαφος της Κεντροαριστεράς*», για να καταλήξουν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να ενταχθεί στην ομάδα των Ευρωσοσιαλιστών.

Με αυτά λοιπόν τα δεδομένα και εκφράζοντας τον «πατριωτισμό» της αστικής τάξης, δηλαδή την υπηρέτηση του ιμπεριαλιστικού συμφέροντος, ο ΣΥΡΙΖΑ ψήφισε τον προϋπολογισμό των εξοπλιστικών προγραμμάτων. Ο δε Τομεάρχης Άμυνας του ΣΥΡΙΖΑ Ε. Αποστολάκης έχει ξεχυθεί και όπου βρει μικρόφωνο και κάμερα διατυμπανίζει «*ότι η χώρα πρέπει να θωρακίζεται και οι ένοπλες δυνάμεις να είναι ισχυρές*». Ο πρώην υπουργός Άμυνας επί κυβερνήσεως ΣΥΡΙΖΑ και παραλίγο υπουργός Πολιτικής Προστασίας επί κυβερνήσεως Μητσοτάκη, σε άμεση σύνδεση με τους Αμερικάνους αξιωματούχους διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στις στρατιωτικές συμφωνίες που υπέγραψε η χώρα με τις ΗΠΑ. Ταυτόχρονα, στο πλαίσιο των δηλώσεων Δένδια και με βάση τον προβληματισμό που επικρατεί -από ό,τι φαίνεται- για την αποστολή της φρεγάτας του πολεμικού ναυτικού στην Ερυθρά Θάλασσα, ο ΣΥΡΙΖΑ προκρίνει την αποστολή της ΕΕ, με το στρατηγείο της ευρωπαϊκής επιχείρησης να βρίσκεται στη Λάρισα.

Από την άλλη, όταν το κεφάλαιο αποτελεί «εργαλείο ευημερίας», πώς θα μπορούσε να αρνηθεί «επί της αρχής» τα ιδιωτικά πανεπιστήμια; Η προσφάτως παραιτηθείσα τομεάρχης παιδείας, Α. Λινού, είχε εκφράσει την πρόθεσή της να στηρίξει ένα νομοθετικό πρωτοβουλία για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια με τη φράση «*εξαρτάται τι θα λείει η διάταξη*». Πίσω από αυτή τη γραμμή έχει κρυφτεί η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ τόσο καιρό που έχει ανοίξει το ζήτημα. «*Οφείλουμε να το δούμε... Δεν είμαστε αρνητικοί εκ προοιμίου. Ο ρόλος της αντιπολίτευσης είναι να είναι χρήσιμη*», δήλωνε ο Χ. Μαμουλάκης, στενός συνεργάτης του Κασσελάκη, ενώ ο Π. Παππάς δήλωνε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να φεύγει από τη λογική «*όχι σε όλα*», ότι «*πρέπει ο ΣΥΡΙΖΑ να μπει στη συζήτηση για τα μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια...*», γιατί «*είναι μια θετική εξέλιξη το να συνεργάζονται ξένα πανεπιστήμια με το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο*».

Υπό το βάρος των μαζικών συνελεύσεων, καταλήψεων και διαδηλώσεων του φοιτητικού κινήματος επί ένα μήνα, προς το παρόν ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος και τομεάρχης Παιδείας του ΣΥΡΙΖΑ Δ. Καλαματιανός χαρακτήρισε το νομοσχέδιο που παρουσίασε ο υπουργός Παιδείας ως «*αντισυνταγματικό και αντιμεταρρυθμιστικό*». Εδώ φοβάται η κυβέρνηση μπροστά στη δυνατότητα που αναπτύσσεται το φοιτητικό κίνημα να νικήσει και με τους αγρότες στον δρόμο να τροφοδοτήσει μια ευρύτερη κινηματική κατάσταση μετατρέποντας την ασταθή σταθερότητα σε σταθερή αστάθεια. Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν θα τρέμει τρέχοντας να τα μαζέψει;

πολεμικά μέτωπα των ΗΠΑ

ζεται από τη κυβέρνηση, ευθέως σχετίζεται με τη συνέχιση της αποστολής πολεμικών όπλων στην Ουκρανία. Μάλιστα ο πρωθυπουργός έτρεξε να διαβεβαιώσει τον Ζελένσκι λίγες ώρες μετά την επιστολή Μπλίνκεν ότι θα συνεχίσει να στηρίζει την Ουκρανία.

Με το κογκρέσο να έχει μπλοκάρει εδώ και μήνες την επαναχρηματοδότηση των 60 δισ. προς τον Ζελένσκι, οι ΗΠΑ εμφανίζονται να αυθούν την Ευρώπη να αναλάβει μεγαλύτερο μέρος του κόστους για τον εξοπλισμό του ουκρανικού στρατού.

Μάλιστα, όπως αναφέρεται σε εγκώριο και διεθνή Τύπο με αφορμή την επιστολή Μπλίνκεν, η παραχώρηση σε τρίτες χώρες δωρεάν στρατιωτικού εξοπλισμού, οι οποίες σε δεύτερο χρόνο μεταβιβάζουν πολεμικά όπλα για το ουκρανικό μέτωπο, είναι τακτική για να παρακαμφθεί η άρνηση του κογκρέσου για αποστολή νέων όπλων.

Και «να αδειάσουν» αυτές οι χώρες ό,τι ρωσικής προέλευσης πολεμικό υλικό διαθέτουν και φυσικά να ξεφορτωθούν τις δεσμεύσεις που απορρέουν

από την κατοχή αυτού του υλικού.

Για αυτό η κυβέρνηση αναγκάστηκε να διαψεύσει ότι επίκειται η αποστολή βαριών ρώσικων πυραυλικών συστημάτων S-300 και TOR -M1 στην Ουκρανία! Είναι χαρακτηριστικό ότι στη βάση της φημολογίας για την αποστολή S300 στην Ουκρανία η Ρωσία χαρακτήρισε τυχόν παράδοσή τους εθνική ενέργεια, ενώ ο Μεντβέντεφ φωτογράφησε ως νόμιμους στόχους της Ρωσίας την Αλεξανδρούπολη και τη Σούδα!

Πίσω λοιπόν από τα πανηγύρια, αυτό που στην πραγματικότητα επικυρώνει η επιστολή Μπλίνκεν είναι η επικίνδυνη πορεία που οδηγεί το λαό και τη χώρα η ντόπια αστική τάξη.

Προετοιμάζονται νέα βάσανα και νέοι κίνδυνοι για το λαό και τη νεολαία, με υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες και μεγαλύτερη ενεργή συμμετοχή στους πολέμους για χάρη της «σωστής πλευράς της ιστορίας». Άρα η δημιουργία όρων μαζικής εναντίωσης σε αυτή την πολιτική πρέπει να μπει στην πρώτη γραμμή της πάλης!

εξαρτημένης κεφαλαιοκρατικής τάξης να συγκροτήσει το δικό της «αφήγημα», σε μια περίοδο που η κρίση του συστήματος βαθιάει, ενώ στην ευρύτερη περιοχή για τα αλλά και παγκοσμίως συντελούνται τεκτονικές γεωπολιτικές ανακατατάξεις. Αυτή η αδυναμία της ντόπιας άρχουσας τάξης αντανάκλαται και εκφράζεται στο σύνολο του αστικού πολιτικού σκηνικού, ακόμη και στην κυβέρνηση του 41%. Αυτό το δεδομένο, σε συνδυασμό με τα εκμηδενισμένα περιθώρια πολιτικού ελιγμού που επιβάλλει η ιμπεριαλιστική παρέμβαση στη χώρα, έχει μετατρέψει τον ΣΥΡΙΖΑ, ιδιαίτερα στα βασικά ζητήματα, σε αξιωματική συμπολίτευση.

Άλλωστε, δια στόματος Κασσελάκη οριοθετήθηκε το πολιτικό πλαίσιο που καθορίζει τις βασικές επιλογές του ΣΥΡΙΖΑ. Η «*σύγχρονη πατριωτική αριστερά*» και το προσκύνημα στον ναό του ΣΕΒ με τη δήλωση «*ο ΣΥΡΙΖΑ περνάει στο επόμενο στάδιο της ιστορικής του πορείας, μιας σύγχρονης αριστεράς που δεν δαιμονοποιεί τη λέξη κεφάλαιο αλλά τη βλέπει ως ένα εργαλείο για την ευημερία, για μείωση των ανισοτήτων μέσω μιας ισχυρής ανάπτυξης*» αποτυπώνει γλαφυρά τη στοίχιση και την προσήλωση στις ανάγκες και τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και του κεφαλαίου.

Ενόψει μάλιστα και των ευρωεκλογών, αλλά και σε μια προσπάθεια να απαντήσουν στην πίεση από το ΠΑΣΟΚ, τα τρία στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, Κ. Ζαχαριάδης, Θ. Θεοχαρόπουλος, Γ. Ραγκούσης στέλνουν μήνυμα δέσμευσης προς τα

«Βλάβες» και βλάβες των αριστερών ιδεών

«Όταν οι αριστερές ιδέες μπαίνουν στο κεφάλι σου, σου κάνουν την εξής βλάβη. Σε εμποδίζουν να δεις την πραγματικότητα», δήλωσε ο λαομίστρος, ακροδεξιός υπουργός Υγείας σε συνέντευξη, αναφερόμενος στις κινητοποιήσεις της νεολαίας ενάντια στο νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Με τη βούλα του ειδικού, μιας και πρόσφατα ανέλαβε το αρμόδιο υπουργείο, έβγαλε διάγνωση...

Δεν μπορούμε να τον αμφισβητήσουμε σε αυτό. Πράγματι, οι αριστερές ιδέες συγκρούονται με την «πραγματικότητα». Αυτή την «πραγματικότητα» που με τόσο κόπο κατασκευάζουν οι επικοινωνιολόγοι του συστήματος και τόσο επιδέξια πλασάρουν οι κυβερνήσεις και τα ΜΜΕ. Τη μοναδική αποδεκτή για αυτούς «αλήθεια», αυτή που οδηγεί στην αποδοχή της αντιλαϊκής πολιτικής και στην υποταγή. Αυτή που είναι πιο ψεύτικη και από τα παραμύθια.

Αυτό το αφήγημα μας το πουλάνε σαν αντικειμενικό και απόλυτο. Μας λένε ότι είμαστε καταδικασμένοι στην εξαθλίωση, γιατί η ακρίβεια είναι παγκόσμιο φαινόμενο, ότι θα σκοτωθούμε πολεμώντας στη «σωστή πλευρά της ιστορίας», γιατί αλλιώς θα μας νικήσει η λάθος, ότι δεν γίνεται να έχουμε δωρεάν περίθαλψη, γιατί θα μπει μέσα το κράτος, ότι πρέπει να υπάρχουν ιδιωτικά πανεπιστήμια, γιατί υπάρχουν σε όλο τον δυτικό κόσμο και ότι πρέπει να ξεχάσουμε τα εργασιακά μας δικαιώματα, γιατί είναι κατάλοιπο μιας περασμένης εποχής. Στο τέλος της ημέρας, αν δεν πιστέψουμε τα παραπάνω, προσπαθούν να μας κάνουν, με κάθε τρόπο, να μην δούμε τους πραγματικούς υπεύθυνους και μας παρουσιάζουν σαν υπερβολικά ανίσχυρους να ανατρέψουμε τη μοίρα μας. Για αυτό, ρίχνουν τόνους λάσπης σε όσες ανατροπές κατάφεραν οι λαοί στο παρελθόν, ελπίζοντας ότι έτσι δεν θα επαναληφθούν τέτοιοι εφιάλτες.

Αυτό που μπορούμε, όμως, να αμφισβητήσουμε, είναι συνολικά αυτό το αφήγημα. Η Αριστερά, μας βοηθά να δούμε μια άλλη πραγματικότητα, την «απαγορευμένη», την πραγματική. Αυτή που οι εξουσιαστές προσπαθούν να κρύψουν, με κάθε τρόπο, από τον λαό, γιατί μπορεί να είναι βλαβερή για τους ίδιους. Αυτή που μας δίνει τα εργαλεία για να αναλύσουμε τα πράγματα με βάση αυτό που πραγματικά βιώνουμε και να βγάλουμε συμπεράσματα, να αναγνωρίσουμε τις αιτίες των προβλημάτων μας, να δούμε τον εχθρό, να βρούμε τους τρόπους ώστε να πετύχουμε νίκες.

Με αυτά τα εργαλεία συμπεραίνουμε ότι η εξαθλίωση είναι αποτέλεσμα της πολιτικής «όλα στο κεφάλαιο, όλα για το κεφάλαιο». Αναγνωρίζουμε ότι ο πόλεμος δεν είναι αναπόφευκτος και ότι στη «σωστή πλευρά της ιστορίας» είναι οι μεγαλύτεροι φονιάδες. Βλέπουμε την πορεία διάλυσης του συστήματος περίθαλψης εδώ και αρκετά χρόνια (θυμόμαστε μάλιστα, τον υπουργό Υγείας, στην προηγούμενή του βάρδια στο ίδιο υπουργείο, να διεκδικεί τη δόξα για αυτό). Καταλαβαίνουμε ότι η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων θα φέρει δίδακτρα και στα δημόσια, όπως γίνεται σε όλο τον δυτικό κόσμο. Ξέρουμε ότι τα εργασιακά δικαιώματα δεν είναι παρωχημένα, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για μια αξιοπρεπή ζωή. Έχουμε επίγνωση ότι για τα προβλήματά μας ευθύνονται το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Τέλος, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτό το σύστημα δεν είναι ανίκητο και ότι ο λαός στον δρόμο μπορεί να ανατρέψει τη μοίρα που του προορίζουν. Για αυτό, θυμόμαστε τις νίκες του λαού, αλλά και τις μεγάλες νίκες που πέτυχε το κομμουνιστικό κίνημα τον περασμένο αιώνα και αξιοποιούμε αυτές τις εμπειρίες για να φέρουμε νέες νίκες.

Ός αριστεροί, θεωρούμε ως προτέρημα αυτή τη «βλάβη». Αυτή που μας εμποδίζει να δούμε το ψέμα ως πραγματικότητα και μας επιτρέπει να δούμε την αλήθεια. Αλλά δεν την κρατάμε για τον εαυτό μας, κάνουμε τα πάντα ώστε ο λαός να αποκτήσει συνολικά αυτή τη «βλάβη» και με τις αριστερές ιδέες να παράξει αριστερή πράξη. Να βγει στον δρόμο, να διεκδικήσει και να νικήσει. Αυτό θα προκαλέσει πραγματικές βλάβες, όχι μόνο στον υπουργό Υγείας, αλλά συνολικά στο σύστημά τους. Τότε, μάλλον θα ακούσουμε ακόμα πιο κουλές και ακόμα πιο τσιριχτές διαγνώσεις από τον υπουργό και ίσως του ευχηθούμε περαστικά.

M.A.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ!

Ένας εργάτης νεκρός κάθε δεύτερη μέρα!

Με τραγικό ρεκόρ έκλεισε ο απολογισμός των εργοδοτικών εγκλημάτων για το 2023. Σύμφωνα με έρευνα της Ομοσπονδίας Συλλόγων Εργαζομένων Τεχνικών Επιχειρήσεων Ελλάδος, **182 εργαζόμενοι έχασαν τη ζωή τους** σε ώρα εργασίας και 286 τραυματίστηκαν σοβαρά, χωρίς να υπολογίζονται οι δεκάδες περιπτώσεις σακατεμένων που δεν έχουν καταγραφεί. Με λίγα λόγια, τον περασμένο χρόνο υπήρχε ένας νεκρός εργαζόμενος κάθε δεύτερη μέρα, αποδεικνύοντας έτσι ότι τα εργατικά «ατυχήματα» είναι πλέον καθημερινότητα και όχι «μεμονωμένα περιστατικά» όπως ισχυρίζονται συνήθως οι συστημικές φωνές, στην προσπάθειά τους να δικαιολογήσουν τα εργοδοτικά εγκλήματα.

Καθόλου τυχαία δεν είναι η συνεχόμενη αύξηση των θανάτων σε χώρους δουλειάς. Είναι ένα κομμάτι του παζλ που ονομάζεται εργασιακός μεσαίωνα. Ένα βήμα παρακάτω απ' τους ολοένα και πιο εντατικοποιημένους όρους εργασίας, τις συνεχείς υπερωρίες, τα εξοντωτικά κι ελαστικά ωράρια, βρίσκεται το πιο ωμό αποτέλεσμα των αντεργατικών πολιτικών. Εκατοντάδες εργαζόμενοι να καταλήγουν στο νοσοκομείο ή ακόμα χειρότερα να χάνουν ζωή τους για το μεροκάματο. Κι όλα αυτά για χάρη του κεφαλαίου και της εργοδοσίας, που δεν είναι διατεθειμέ-

νοι να ξοδέψουν ούτε το ελάχιστο για να παρθούν έστω και τα στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας στους χώρους εργασίας. Οι εργαζόμενοι αντιμετωπίζονται σαν αναλώσιμα εργαλεία και η ανθρώπινη ζωή καταλήγει να αποτελεί κόστος κι έτσι να θυσιάζεται στον βωμό της κερδοφορίας.

Αέρα σ' αυτές τις επιλογές έχει δώσει η κυβερνητική πολιτική με τους απανωτούς αντεργατικούς νόμους που νομιμοποιούν την εργοδοτική αυθαιρεσία και αδιαφορία. Η στασιμότητα των χαμηλών μισθών σε σύνδεση με την ακρίβεια, αλλά και η μόνιμη απειλή της απόλυσης αναγκάζουν τους εργαζόμενους να υποκύπτουν στους εκβιασμούς των αφεντικών για απλήρωτες υπερωρίες, μαύρη εργασία και εξαντλητικούς ρυθμούς, όπως και στην εύρεση και δεύτερης δουλειάς σε κάποιες περιπτώσεις. Νωπές είναι οι υπογραφές της κυβέρνησης στον νόμο-έκτρωμα Γεωργιάδη, που ανοίγει το δρόμο στη 13ωρη απασχόληση και τη δουλειά μετά τη συνταξιοδότηση.

Μ' αυτές τις συνθήκες, το μόνο σίγουρο είναι ότι τα εργοδοτικά εγκλήματα δεν είναι παροδικό φαινόμενο. Έχει ήδη ανοίξει η μακάβρια λίστα και για το 2024. Εργάτης σκοτώθηκε στις 7/2 ύστερα από πτώση από μεγάλο ύψος κατά τη διάρκεια εργασιών συνεργείου εγκατάστασης φωτοβολταϊκών στη βιομηχανία χυμών

«Χριστοδούλου ΑΕ», λίγο έξω απ' το Άργος. Επίσης στην Αργολίδα, τραγικό θάνατο βρήκε εργάτης εργολαβικού συνεργείου που δούλευε για τον ΔΕΔ-ΔΗΕ όταν καταπλακώθηκε από κολόνα της ΔΕΗ. Μια εβδομάδα πριν, ένας ακόμα εργολαβικός εργαζόμενος του ΔΕΔΔΗΕ στη Σκιάθο, μετά από βαριά ηλεκτροπληξία, κατέληξε στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί αναγκάστηκαν ν' ακρωτηριάσουν το δεξί του χέρι. Στην εντατική του νοσοκομείου «Αττικών» μεταφέρθηκε 35χρονος Αιγύπτιος εργάτης που τραυματίστηκε μετά από πτώση από σκαλωσιά σε οικοδομή στην Κάρπαθο στις 18/1. Δασεργάτης κατέληξε στο νοσοκομείο με σοβαρά τραύματα αφού καταπλακώθηκε από δέντρο κατά τη διάρκεια εργασιών στη Βόρεια Εύβοια.

Οι χαμένες ζωές της εργατικής τάξης δεν είναι νούμερα σε μια φρικαλέα στατιστική, αλλά η βάρβαρη πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν χιλιάδες εργαζόμενοι καθημερινά. Η διέξοδος για την ανατροπή της αντεργατικής πολιτικής που πεσοκόβει εργασιακά δικαιώματα, εξαθλιώνει και δολοφονεί για τα πλούτη των λίγων, βρίσκεται στις συλλογικές διαδικασίες και την οργανωμένη πάλη. Μέσα απ' τα σωματεία και τον δρόμο του αγώνα οι εργαζόμενοι μπορούν να διεκδικήσουν πραγματικά μέτρα προστασίας, ζωή και δουλειά με δικαιώματα.

ΟΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ ΖΗΤΟΥΝ ΑΚΟΜΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ

Να... ξεβουλευτούν (κι άλλο) οι εργαζόμενοι για να βουλευτούν (κι άλλο) οι εργοδότες!

Στην παρουσίαση των αποτελεσμάτων της ετήσιας έρευνας του ΣΕΒ, με τίτλο «Ο σφυγμός του επιχειρείν», ο πρόεδρος του Παπαλεξόπουλος ζήτησε επιτάχυνση των μεταρρυθμίσεων με «αποφασιστικότητα, ξεβόλημα και συνεργασία».

Σε γενικές γραμμές είπε πως οι ελληνικές επιχειρήσεις και η οικονομία πάνε καλά, σύμφωνα με τα αποτελέσματα της έρευνας, τα οποία δείχνουν αύξηση των τζίρων το 2023, σε αντίθεση με την ευρωπαϊκή οικονομία η οποία έχει να αντιμετωπίζει προβλήματα όπως το ενεργειακό. Και ότι η ελληνική οικονομία έχει καλές προοπτικές για τα επόμενα 3-4 χρόνια, αλλά αυτό «απαιτεί αποφασιστικότητα, ξεβόλημα, *συνεργασία*».

Και ακολουθούν οι ...επεξηγήσεις, με βάση και τα ευρήματα της έρευνας: «το κράτος βελτιώνεται αλλά πρέπει να κινηθεί πιο αποτελεσματικά στις μεταρρυθμίσεις, αφαιρώντας στρεβλώσεις του επιχειρηματικού περιβάλλοντος». Κρίσιμα ζητήματα θεωρεί την πάταξη της φοροδιαφυγής, αλληλ και τη φορολόγηση των στελεχών, τη μείωση των γραφειοκρατίας και την ταχύτητα στην απονομή της δικαιοσύνης, το κόστος της ενέργειας και την ανάπτυξη των δεξιοτήτων των εργαζόμενων.

Με το τελευταίο βρήκε την ευκαιρία να τονίσει ότι «Είμαστε σαφώς υπέρ της ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση αλλά και της καλύτερης της δημόσιας εκπαίδευσης, τριτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας». Η ακρίβεια θεωρεί ότι «δεν θα λυθεί με κατασταλτικές παρεμβάσεις που οδηγούν σε απορρύθμιση της αγοράς αλλά με βελτίωση του ανταγωνισμού». Ενώ το θέμα των ελλείψεων προσωπικού το απέδωσε, εκτός από το δημογραφικό, αλλά και το μεταναστευτικό, στη χαμηλή συμμετοχή των γυναικών στην απασχόληση και τον αποκλεισμό των ηλικιωμένων από την εργασία (που αίρεται με τις τελευταίες κυ-

βερνητικές ρυθμίσεις).

Όσο για το θέμα του κατώτατου μισθού: «Οι καλύτεροι μισθοί δεν νομοθετούνται. Θα πρέπει να δούμε πώς μπορούμε να παραγάγουμε καλύτερους μισθούς χωρίς να χάσουμε σε ανταγωνιστικότητα».

Οι βιομήχανοι στην ουσία ...απαιτούν απ' όλους την αύξηση των κερδών τους! Ενώ είναι σαφέστατο ότι στηρίζουν την κυβέρνηση της ΝΔ και, με τον τρόπο τους, εκβιάζουν ότι μόνο αυτή μπορεί να βοηθήσει την ανάπτυξη -δηλαδή τους ίδιους!- ταυτόχρονα την πιέζουν να κάνει ακόμα πιο αποφασιστικά βήματα εναντίον του λαού και των εργαζόμενων. Γιατί όλα αυτά που ζητούν, όλα αυτά που επισημαίνουν ως «μεγάλες προκλήσεις» των καιρών μας αυτό σημαίνουν: την ισοπέδωση των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Αυτά αποτελούν τις «στρεβλώσεις του επιχειρηματικού περιβάλλοντος»!

Είναι επίσης ξεκάθαρη η θέση τους ενάντια τόσο στις συλλογικές συμβάσεις, όσο και στον κατώτατο μισθό. Η ανταγωνιστικότητα είναι η απάντηση σε όλα, ακόμα και στην ακρίβεια. Οι ίδιοι δεν διατίθενται να πάρουν καμιά δέσμευση απέναντι σε κανέναν, ούτε για μισθούς, ούτε για οτιδήποτε άλλο. Όλα θα τα ρυθμίσει η αγορά, οπότε αν την αφήσουν να λειτουργήσει χωρίς «στρεβλώσεις» όλα θα πάνε καλά!

Και το κερασάκι στην τούρτα, πρόβλημα η φορολόγηση των στελεχών! Δεν βγαίνουν οι άνθρωποι!

Αυτό είναι το ξεβόλημα που ζητάει ο ΣΕΒ, λοιπόν. Αφορά μόνο τους εργαζόμενους, οι οποίοι, επιπλέον, πρέπει να ...συνεργαστούν και όχι να έχουν ...παράλογες απαιτήσεις. Και το κράτος πρέπει να σταθεί στο πλευρό του ΣΕΒ και να τον βοηθήσει να κλέβει τον πλούτο από αυτούς που τον παράγουν.

Όμως, κι εκείνοι από τη μεριά τους ως πότε θα επιτρέπουν αυτή τη ληστεία;

ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Αναβάθμιση της επίθεσης, όπως υποσχέθηκε!

Η ΝΔ είχε στην κορυφή της προεκλογικής της ατζέντας το ζήτημα της υγείας, ειδικά έπειτα από την περίοδο της πανδημίας. Ήταν αναμενόμενο λοιπόν πως ο τομέας της υγείας θα αποτελέσει μέτωπο της όξυνσης της επίθεσης τόσο απέναντι στο δικαίωμα του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη όσο και στα δικαιώματα των εργαζομένων στα νοσοκομεία. Συνοπτικά, ο σχεδιασμός γύρω από το λεγόμενο «νέο ΕΣΥ» περιλαμβάνει:

Συγχωνεύσεις - Υγειονομικός Χάρτης: Το κλείσιμο νοσοκομείων και Κέντρων Υγείας (και μέσω συγχωνεύσεων) είναι προ των πυλών και μάλιστα με ωμό τρόπο η κυβέρνηση υποστηρίζει πως ο παραπανήσιος(!) σημερινός αριθμός είναι αποτέλεσμα πελατειακού κράτους άλλων εποχών. Το «νέο ΕΣΥ», λοιπόν, θα ακολουθεί το μοντέλο «κόμβος-ακτίνα» όπου θα υπάρχει μία μόνο μεγάλη μονάδα υγείας ανά περιοχή, έχοντας ως συνέπεια να μειωθούν αρκετές από τις σημερινές σε πολλές περιφέρειες της χώρας που ήδη στενάζουν.

Περιορισμός δαπανών: Η περαιτέρω μείωση της χρηματοδότησης με στόχο, μέσω της λειτουργίας των νοσοκομείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, να μετακυληθεί το κόστος στις πλάτες των ασθενών.

Μετατροπή από ΝΠΔΔ σε ΝΠΙΔ: Χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα και κυρίως στη μονιμότητα και ενίσχυση των ιδιωτικοοικονομικών κριτηρίων.

ΣΔΙΤ σε όλο το ΕΣΥ: επέκταση του πεδίου κερδοφορίας για εργολάβους πέραν της καθαριότητας, της σίτισης κ.ά.

Φάρμακα - παροχές: Κόφτες στην ηλεκτρονική συνταγογράφηση, αύξηση της συμμετοχής των ασφαλισμένων και αποκλεισμοί με τη θεσμοθέτηση του «ανεργού ΑΜΚΑ».

Γιατροί: Κατεύθυνση να δίνεται η δυνατότητα στους γιατρούς του ΕΣΥ να εργάζονται στον ιδιωτικό τομέα, εκτός ωραρίου ΕΣΥ, καθώς επίσης στους ιδιώτες ιατρούς να πραγματοποιούν απογευματινά χειρουργεία στα δημόσια νοσοκομεία έναντι αμοιβής.

Ενώ είναι κοινός τόπος πια ότι οι συγχωνεύσεις και τα κλεισίματα που έχουν προηγηθεί κόστισαν δεκάδες χιλιάδες θανάτους στον λαό, ειδικά κατά τη διάρκεια της πανδημίας, το εξαγγελθέν νομοσχέδιο έρχεται σε μία περίοδο όπου τα νοσοκομεία είναι όλα υποστελεχωμένα. Οι υγειονομικοί εργάζονται σε εξοντωτικές συνθήκες, με εκτεταμένες ελαστικές κι επισφαλείς σχέσεις (επικουρικοί, ΣΟΧ, εργολαβικοί, ΟΑΕΔ), εξευτελιστικούς μισθούς και τις παραιτήσεις να συνεχίζονται αμείωτες. Την ίδια περίοδο, ο λαός υφίσταται τις ολοένα και πιο υποβαθμισμένες υπηρεσίες περίθαλψης, με την κατάσταση στα νοσοκομεία των αστικών κέντρων να είναι ασφυκτική και η πρόσβαση σε αυτά να καταστάσιμα επιβιώσιμη. Παράλληλα, αναγκάζεται να βάζει όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη προκειμένου να βρει την υγεία του!

Το νομοσχέδιο αυτό εξυπηρετεί μια σειρά στόχους της κυβέρνησης, με τις αντίστοιχες συνέπειες σε λαό και εργαζομένους:

Την επιδείνωση των ήδη ασφυκτικών

όρων δουλειάς των υγειονομικών. Όχι μόνο καμία πραγματική αύξηση στους μισθούς, αλλά λογική «όποιος θέλει περισσότερα λεφτά, να δουλέψει περισσότερο». Αυτή η «πρόταση» μάλιστα έρχεται την ώρα που το προσωπικό των νοσοκομείων παραιτείται ή διαλύεται από την εντατικοποίηση της δουλειάς, με ενδεικτική -αλλά όχι μοναδική περίπτωση- την κατάρρευση αναισθησιολόγου μετά από εγκεφαλικό, στο τέλος εξαντλητικής εφημερίας στο ΓΝΘ «ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ». Η κυβέρνηση παρουσιάζει σαν «ελκυστική διέξοδο» την κατεύθυνση της παραπέρα εντατικοποίησης για την αύξηση των αποδοχών των γιατρών, καθώς «δεν υπάρχουν περιθώρια» για αυξήσεις, χωρίς βέβαια να τοιχοκοντεύεται τις σημαντικές αυξήσεις σε μισθούς και επιδόματα στους διοικητές των νοσοκομείων, που αναλαμβάνουν την εφαρμογή των πολιτικών της κατευθύνσεων.

Τη διαμόρφωση ενός περιβάλλοντος όπου αφαιρείται συνεχώς πεδίο από οποιαδήποτε δωρεάν παροχή υπηρεσίας περίθαλψης. Οι τεράστιες αναμονές στις λίστες χειρουργείων

οφείλονται σε ελλείψεις προσωπικού. Το στρεβλό επικείμενο που επικαλείται ο Γεωργιάδης, πως η αποσυμφόρνηση της λίστας από τους έχοντες να πληρώσουν απογευματινά χειρουργεία θα επωφεληθεί τους μη έχοντες καθώς θα μειώσει τον χρόνο αναμονής, είναι απόλυτα αβάσιμο και μόνο στόχο έχει την απόκρυψη του κτυπήματος στη δωρεάν περίθαλψη.

Την κατεύθυνση αποτίναξης από το κράτος της υποχρέωσης παροχής περίθαλψης στον λαό, μετατρέποντας σε «ατομική ευθύνη» την αναζήτησή της. Με σημαία τη λογική «ό, τι πληρώσεις (περίπου) παίρνεις». Στο πλαίσιο του διαχρονικού πόθου του κεφαλαίου να ξηλώσει κάθε λαϊκή κατάκτηση που είχε αναγκαστεί σε προηγούμενη φάση να παραχωρήσει, αντιμετωπίζοντάς τις πάντα ως «ξένο σώμα» για τα χαρακτηριστικά του.

Το νέο νομοσχέδιο για την περίθαλψη αποτελεί προχώρημα της επίθεσης. Μόνος δρόμος για να αντισταθούμε είναι ο μαζικός, οργανωμένος, κοινός αγώνας του λαού και των υγειονομικών εργαζομένων. Μακριά από αυταπάτες εκλογικές και «ευρωεκλογικές», μακριά από λογικές ανάθεσης και αναμονής. Ο δίκαιος αγώνας των αγροτών και των φοιτητών που είναι σε εξέλιξη πρέπει και μπορεί να συναντηθεί με την υπεράσπιση του δικαιώματος στην ίση πλήρη και δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους. Μόνο μέσα από γενικές συνελεύσεις στα σωματεία και αποφάσεις απεργιακού αγώνα μπορούμε να ανοίξουμε τον δρόμο για την υπεράσπιση και αυτού του τόσο σημαντικού δικαιώματος του λαού. Οι υγειονομικοί, κόντρα στις επιδιώξεις της κυβέρνησης, να παλέψουμε για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που θα ανταποκρίνονται στο κόστος ζωής, προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας. Να παλέψουμε οι απεργιακές κινητοποιήσεις στις 22 και 28 Φλεβάρη να αποτελέσουν πραγματική συμβολή στο δυνάμωμα αυτού του αγώνα.

ΓΕΝΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΧΑΝΙΩΝ

Τα οξυμένα προβλήματα μπορούν να απαντηθούν μόνο με μαζικούς αγώνες από τους εργαζόμενους και τον λαό

Στις 31 Γενάρη πραγματοποιήθηκε στα Χανιά σύσκεψη που κάλεσαν το σωματείο εργαζομένων στο Γενικό Νοσοκομείο Χανίων και η ένωση γιατρών Ν. Χανίων μαζί με το εργατικό κέντρο, μπροστά στην αποφασισμένη συγκέντρωση στην πόλη των Χανίων στις 8 Φλεβάρη, με στόχο την ενημέρωση για τις διαχρονικά τραγικές ελλείψεις σε προσωπικό όλων των ειδικοτήτων και τις εξοντωτικές συνθήκες εργασίας που οδηγούν σε παραιτήσεις. Χαρακτηριστικά αναφέρθηκαν: 1 νοσηλεύτρια σε νυχτερινή βάρδια για 30-40 ασθενείς. 1 καθαρίστρια για όλο το βράδυ για όλο το νοσοκομείο. Γιατροί που κάνουν 16 εφημερίες το μήνα. Παραιτήσεις ειδικευόμενων και ειδικών γιατρών (3 χειρουργοί τον περασμένο Αύγουστο, πρόσφατη παραίτηση παιδοχειρουργού). Αντίστοιχες συνθήκες στα ΤΟΜΥ και στα Κέντρα Υγείας. Στο ΕΚΑΒ έχει να γίνει πρόσληψη διασώστη εδώ και 20 χρόνια. Προβλήματα που είναι κοινά και κραυγαλέα σε όλα τα νοσοκομεία της χώρας και ιδιαίτερα τα επαρχιακά. Αξίζει να αναφερθεί ότι τον περασμένο Μάιο δημοσιοποιήθηκαν δυο καταγγελίες. Μία απ' τους ειδικευόμενους γιατρούς του

νοσοκομείου Χανίων που αναδεικνύει τις σοβαρές ελλείψεις και την εντατικοποίηση-εξουθένωση λόγω του φόρτου εργασίας των εργαζομένων υγειονομικών με άμεσο αντίκτυπο και στο δικαίωμα του λαού στην πλήρη-δωρεάν περίθαλψη. Και μία των αγροτικών γιατρών Καντάνου, όπου κατήγγειλαν την αναγκαστική μετακίνηση 15 αγροτικών γιατρών από τα Κ.Υ. στο Γ.Ν.Χ. λόγω τουριστικής περιόδου!!!

Αυτή η διαχρονική κατάσταση, που θα οξυνθεί με το «νέο ΕΣΥ» που σχεδιάζει η κυβέρνηση και δείγμα του εί-

ως τα απογευματινά χειρουργεία με πληρωμή, ως τώρα έχει αντιμετωπιστεί απ' τα σωματεία του νομού με έκδοση ψηφισμάτων απ' τον Δήμο, την Περιφέρεια Κρήτης κλπ. Δεν είναι τυχαίο ότι δεν έχει καλεστεί συγκέντρωση στην πόλη για πάνω από δύο χρόνια. Επίσης χαρακτηριστικό των προθέσεων όσων διοργανώνουν το συλλλητήριο της 8 Φλεβάρη είναι οι αναφορές για τη μη πολιτικοποίηση(!) του θέματος, η μη σύνδεσή του με τους αγώνες της νεολαίας ή οι εκκλήσεις για γράμματα στους βουλευτές του νομού.

Απέναντι στην πολιτική που σαρώνει τα δικαιώματα εργαζομένων και στις δομές υγείας και επιδιώκει να καταργήσει ό,τι έχει απομείνει απ' τις κατακτήσεις σε δωρεάν περίθαλψη, απαιτείται μαζικός και συνεχής αγώνας. Μ' αυτή την έννοια η συγκέντρωση της 8 Φλεβάρη πρέπει να είναι η αρχή, ανάφερε μέλος της Πρωτοβουλίας Αντίστασης που παρέμβηκε στη σύσκεψη. Η Πρωτοβουλία Αντίστασης προσπάθησε ν' αναδείξει πλατιά αυτή την κατεύθυνση, κυκλοφορώντας προκήρυξη με κάλεσμα για τη συγκέντρωση και μοιράζοντάς την στο νοσοκομείο και άλλους χώρους στην πόλη.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΘΕΛΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ

Η απάντηση βρίσκεται στη μαζική πάλη για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς!

Κάθε δυνατή προσπάθεια καταβάλλει η κυβέρνηση κι οι παρατρεχάμενοί της προκειμένου να κατευνάσουν την οργή του λαού και των εργαζομένων. Η συνεχής αύξηση του κόστους ζωής, η οποία έχει μετατρέψει την καθημερινότητα σ' έναν συνεχή αγώνα για επιβίωση, έχει διαμορφώσει μια εκρηκτική κατάσταση που ανά πάσα στιγμή μπορεί να οδηγήσει σε λαϊκά ξεσπάσματα και αντιδράσεις.

Τα παραπάνω συνυπολογίζουν η κυβέρνηση και τα παπαγαλάκια της και γι' αυτό κάνουν ό,τι μπορούν για να αποφύγουν τα «χειρότερα»... Το γεγονός δε ότι τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, οι φοιτητικές και μαθητικές κινητοποιήσεις και καταλήψεις συνεχίζονται με αμείωτη ένταση παρά τη συστηματική προπαγάνδα, την κρατική και παρακρατική τρομοκρατία και την καταστολή, παράλληλα με τους αγρότες, οι οποίοι έχουν βγει μαζικά στο δρόμο, δημιουργεί ήδη πιέσεις σε μια κυβέρνηση που θέλει να εφαρμόσει το σύνολο της αντεργατικής και αντιλαϊκής ατζέντας της. Σ' αυτό ακριβώς το πλαίσιο το σύστημα κι η κυβέρνηση δεν θέλουν ούτε να σκέφτονται το ενδεχόμενο τα αγωνιζόμενα αυτά κομμάτια του λαού να βρεθούν στο δρόμο από κοινού με τους εργαζόμενους, οι οποίοι βιώνουν στο πετσί τους την ένταση της εξαθλίωσης και της βαρβαρότητας.

Απ' την παραπάνω στόχευση δεν παρεκκλίνει στο παραμικρό ο σχεδιασμός της ξεπουλημένης ηγεσίας της ΓΣΕΕ. Έτσι, ενώ ο κόσμος καίγεται, η ΓΣΕΕ αποφασίζει να προκηρύξει απεργία για τις... 17 Απρίλη και όλο το προηγούμενο διάστημα αρκείται σε «εκδηλώσεις» και «δράσεις» για να «αναδείξει τις επιπτώσεις της ακρίβειας». Ακόμα και μετά την προκήρυξη

της καθυστερημένης χρονικά απεργίας στις 28 Φλεβάρη απ' τα διάφορα εργατικά κέντρα και την ΑΔΕΔΥ, η ΓΣΕΕ επιμένει να διασπά τους εργαζόμενους και να μεταθέτει ακόμα πιο αργά την ευκαιρία τους ν' απεργήσουν και να βγουν στον δρόμο.

Κάνει λοιπόν με τη σειρά της ό,τι μπορεί για να παραμείνουν οι εργαζόμενοι στη γωνία, μην τυχόν και καταφέρουν κι ενωθούν στον δρόμο με τους φοιτητές και τους αγρότες ενάντια στην αντεργατική και αντιλαϊκή επίθεση. Για μια ακόμα φορά κλείνει τα μάτια μπροστά στην πραγματικότητα που ζουν όλοι εκείνοι οι εργαζόμενοι που δουλεύουν απ' το πρωί μέχρι το βράδυ, χωρίς να μπορούν να καλύψουν ούτε τις βασικές τους ανάγκες. Την πραγματικότητα αυτή καταγράφει η έκθεση που δημοσίευσε το Ινστιτούτο Εργασίας της ίδιας της ΓΣΕΕ, σύμφωνα με την οποία το βιοτικό επίπεδο του λαού έχει επιδεινωθεί κατά τρόπο που η μεγάλη πλειοψηφία του στερείται ακόμα και τα βασικά αγαθά! Μπροστά σ' αυτήν ακριβώς την πραγματικότητα, τόσο ξεδιάντροπα οι εργατοπατέρες θέλουν να λειτουργήσουν για μια

ακόμα φορά διασπαστικά, σαν πυροσβέστες της λαϊκής οργής.

Καμία εντύπωση δεν μας προκαλεί η στάση αυτών που όλα αυτά τα χρόνια βάζουν πλάτη για να εντεινεται η αντεργατική επίθεση. Αυτοί που στην περίοδο της πανδημίας δεν έβγαζαν άχνα την ώρα που διαλύονταν κατακτήσεις ολόκληρων αιώνων, που μπροστά στο τερατούργημα του Χατζηδάκη ακύρωναν απεργίες και που γενικότερα έχουν, για πολλά χρόνια, τηρήσει σιγή νεκροταφείου για να περάσει χωρίς αντίσταση η αντεργατική επίθεση.

Παράλληλα, στον ρόλο του πυροσβέστη κινείται -όσο μπορεί- και η κυβέρνηση, που έσπευσε να φέρει νωρίτερα την έναρξη των διαδικασιών για την αύξηση του κατώτατου μισθού. Ποιον άραγε προσπαθεί να ξεγελάσει μ' αυτήν την αύξηση-κοροϊδία της τάξης των 20-30 ευρώ, την ίδια στιγμή που η ακρίβεια, ειδικά σε ό,τι αφορά τις λαϊκές ανάγκες, συνεχίζεται. Είναι ξεκάθαρο πως για μια ακόμα φορά η κυβέρνηση προσπαθεί με ψίχουλα να διαχειριστεί τη φτώχεια και την εξαθλίωση στην οποία έχει βυθίσει τον λαό. Φυσικά

όλα τα παραπάνω δεν θα μπορούσαν παρά να συνοδεύονται απ' το γνωστό αφήγημα περί «αντοχών της οικονομίας» και «λελογισμένων αυξήσεων», οι οποίες πάνε πακέτο με την πλάτη που καλούνται να βάλουν οι εργαζόμενοι για «να μην βυθιστεί το καράβι».

Μόνο που η μοναδική σανίδα σωτηρίας για τους εργαζόμενους δεν βρίσκεται στην πολυπόθητη «ανάπτυξη» που τους τάζουν. Βρίσκεται στους συλλογικούς αγώνες. Το ζήτημα των αυξήσεων στους μισθούς αποτελεί ζήτημα συλλογικής πάλης των ίδιων των εργαζομένων. Συνδέεται με τον ζωτικής σημασίας αγώνα που πρέπει να δώσουν κόντρα στην αντεργατική πολιτική, μέσα απ' τα σωματεία τους, σε κάθε χώρο δουλειάς. Στη συγκρότηση όρων για τη διεκδίκηση ΣΣΕ που θα κατοχυρώνουν πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς που να καλύπτουν το κόστος ζωής και όχι αυξήσεις-κοροϊδία που καθόλου δεν μπορούν ν' απατηθούν στα πραγματικά προβλήματα.

Ο λαός κι οι εργαζόμενοι δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από εκείνους που τους έχουν οδηγήσει στη φτώχεια και την εξαθλίωση. Από εκείνους που ψήφισαν όλα αυτά τα χρόνια όλο το αντεργατικό οπλοστάσιο, λύνοντας τα χέρια στην εργοδοσία για να μπορεί να εντεινεί την εκμετάλλευση. Γιατί αυτοί που τάχα κόπονται για τη ζωή των εργαζομένων είναι οι ίδιοι που τους ξυλοφορτώνουν όταν τολμούν να σηκώσουν κεφάλι και να διεκδικήσουν τη ζωή και το δίκιο τους. Οι ίδιοι που τους δολοφονούν στον βωμό του κέρδους του κεφαλαίου.

Λαός, εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει να ενώσουν τις φωνές τους στο δρόμο! Στο μόνο πεδίο όπου μπορούν με πραγματικούς όρους να καταφέρουν νίκες, να διεκδικήσουν τη ζωή και τα δικαιώματά τους!

Οι απολύσεις πρέπει να απαντούνται μαζικά!

Οι νόμοι ψηφίζονται απ' το αστικό κοινοβούλιο για να εφαρμόζονται. Η εφαρμογή μιας σειράς αντεργατικών νόμων, με τελευταίους αυτούς των Χατζηδάκη και Γεωργιάδη, έχει ξεκάθαρα δώσει ακόμα μεγαλύτερο αέρα στην εργοδοσία να επιτίθεται στους εργαζόμενους. Συγκεκριμένα στη Θεσσαλονίκη, υπάρχει ένα έντονο κύμα εργοδοτικής τρομοκρατίας που έχει ως αποκορύφωμα μαζικές απολύσεις σε χώρους δουλειάς.

Μετά απ' τη «Μαθηματίνα», όπου για λογαριασμό όλης της αστικής τάξης το σύστημα προσπάθησε με νύχια και με δόντια να επιβάλλει την πολιτική του, γίναμε μάρτυρες έντονου κλίματος τρομοκρατίας απέναντι σε εργαζόμενους που θέλησαν ν' απεργήσουν στην πανελλαδική απεργία του Σεπτεμβρίου αλλά και εκδικητικών απολύσεων τριών συνδικαλιστών, μελών του ΔΣ του ΣΕΦΙΕ, απ' το ιδιωτικό εκπαιδευτήριο «Φρυγανιώτη».

Λίγους μήνες μετά, απολύονται απ' την «TaskUs», μεγάλη εταιρία αμερικάνικων συμφερόντων, 8 εργαζόμενοι με αγωνιστική στάση στο χώρο δουλειάς, που είχαν συμμετάσχει σε απεργίες και είχαν ζητήσει αυξήσεις στους μισθούς. Η δικαιολογία της εταιρίας ήταν πως «κλείνει το project και δεν μπορούμε να σας απορροφήσουμε» ενώ πρόσφατα προσέλαβε νέους εργαζόμενους στο πόστο των απολυμένων.

Πιο πρόσφατο κρούσμα, αποτελεί ένα

κύμα απολύσεων στο γνωστό ερευνητικό κέντρο ΕΚΕΤΑ. Δεν είναι τυχαίο πως και σ' αυτή την περίπτωση απολύεται κόσμος που είχε συνδικαλιστική δράση, είχε απεργήσει και κόντραριστεί με την εργοδοσία. Η δικαιολογία «δεν υπάρχουν projects» μόνο γελοία μπορεί να είναι την ώρα που βγαίνουν συνεχώς νέες προκηρύξεις απ' το ίδρυμα και προσλαμβάνεται νέο δυναμικό.

Είτε αξιοποιώντας το μπλοκάκι σαν καθεστώς εργασίας (για το οποίο πολύ σωστά οι εργαζόμενοι του ΕΚΕΤΑ γράφουν «δεν είναι λήξη συνεργασίας, είναι ΑΠΟΛΥΣΗ»), είτε με την ωμή απόλυση όπως στις υπόλοιπες περιπτώσεις, γίνεται φανερό πως η εργοδοσία, με τον αέρα που της δίνει η ένταση της αντιλαϊκής πολιτικής, θέλει να επιβάλλει ένα καθεστώς πλήρους υποταγής των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να το ανεχτούμε! Οι απολύσεις συναδέλφων μας είναι δικές μας απολύσεις και πρέπει να απα-

ντιούνται μαζικά και αγωνιστικά. Σε αυτή την κατεύθυνση είναι σημαντικά τα βήματα που έχουν γίνει τόσο με τις κινητοποιήσεις σε Φρυγανιώτη, TaskUs όσο και στο ΕΚΕΤΑ.

Η οργάνωση των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς αποτελεί ασπίδα απέναντι στην εργοδοσία και όρο απάντησης της επίθεσης. Οι εργαζόμενοι της TaskUs και του ΕΚΕΤΑ (μέσω της «πρωτοβουλίας ΕΚΕΤΑ») συλλογικά απαντούν στις απολύσεις και πιέζουν και τα αντίστοιχα σωματεία ν' αναλάβουν τις ευθύνες τους και τον ρόλο που τους αναλογεί. Οι μαζικές κινητοποιήσεις, το άνοιγμα των ζητημάτων στους χώρους δουλειάς και τους συναδέλφους, ο συντονισμός των σωματείων, είναι αυτά που θα ορθώσουν τείχος προστασίας ενάντια στις απολύσεις. Αυτά είναι που θα πιέσουν την εκάστοτε εργοδοσία να επαναπροσλάβει τους εκδικητικά απολυμένους ή να μην προχωρήσει σε απολύσεις.

Το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων τίθεται όλο και περισσότερο εδώ κι ένα διάστημα. Κινητήρια δύναμη το τεράστιο πρόβλημα της ακρίβειας, που προκάλεσε σημαντική μείωση των πραγματικών μισθών τα τελευταία χρόνια και συνεχίζει να εξανεμίζει το εργατικό εισόδημα. Η μαζική πάλη για συλλογικές συμβάσεις, όμως, παραμένει το μεγάλο ζητούμενο, καθώς οι πολιτικές αντιλήψεις των κυρίαρχων συνδικαλιστικών δυνάμεων, έχοντας διαστρεβλώσει το ζήτημα, υπονομεύουν τη συγκρότηση των όρων που απαιτούνται.

Οι συλλογικές συμβάσεις, ως κατάκτηση του εργατικού κινήματος, έχουν οπωσδήποτε στο επίκεντρο τον μισθό, αλλά κατοχυρώνουν κι ένα ευρύτερο σύνολο εργασιακών δικαιωμάτων και όρων δουλειάς σε μια επιχείρηση, έναν κλάδο ή συνολικά. Ταυτόχρονα, λειτουργούν ενοποιητικά στο αντίστοιχο επίπεδο, κατοχυρώνοντας και τη δυνατότητα των εργαζομένων ν' αντιμετωπίζουν τις κατακτήσεις τους και να τις υπερασπίζονται συλλογικά. Για όλους αυτούς τους λόγους, οι ΣΣΕ μήκαν καθαρά στο στόχαστρο του συστήματος και πρακτικά καταργήθηκαν με τα μνημόνια, υπονομεύοντας ταυτόχρονα τα συνδικαλιστικά όργανα, αφού διαλύθηκε ένας απ' τους βασικούς λόγους ύπαρξής τους. Την ίδια κατεύθυνση, της «ατομικής διευθέτησης» και της ποινικοποίησης της συλλογικής οργάνωσης και πάλης, προώθησε ο νόμος Χατζηδάκη, συμπληρωμένος πρόσφατα με τον νόμο Γεωργιάδη.

ΑΠΕΡΓΙΑ 28/2

Να ενωθεί η φωνή των εργαζομένων με φοιτητές και αγρότες

Παραπάνω από φανερό είναι η απουσία των εργαζομένων από αυτόν το σπουδαίο κύκλο αντίστασης και αγώνα που εξελίσσεται ενάντια στην κυβερνητική πολιτική από φοιτητές και αγρότες.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν φροντίσει να κρατήσουν την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους στο περιθώριο, απλούς θεατές ή έστω περιστασιακούς συνοδοιπόρους όπως κάνουν π.χ. η ΑΔΕΔΥ και η ΟΛΜΕ με την προκήρυξη κάποιων στάσεων εργασίας για τη διευκόλυνση της συμμετοχής στα φοιτητικά συλλαλητήρια.

Την ώρα που απαιτείται η συγκρότηση ενός ενιαίου μετώπου αγώνα απέναντι στη βάρβαρη πολιτική και τη διακρουμένη συνέχισή της, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες φροντίζουν να παραπέμπουν στο μακρινό μέλλον την αναγκαία απεργιακή απάντηση. Η μεν ΓΣΕΕ για τις... 17 Απρίλη, δηλαδή σε περισσότερο από δυο μήνες μακριά, το δε ΠΑΜΕ για τα τέλη Φλεβάρη. Και μπορεί η ΓΣΕΕ (περισσότερο εργοδοτική από ποτέ) να δίνει την εξοργιστική δικαιολογία ότι χρειάζεται χρόνο για την καμπάνια της περί ακρίβειας και συλλογικών συμβάσεων (λες και οι εργαζόμενοι ζουν σε άλλη πραγματικότητα!), όμως και το ΠΑΜΕ δεν πάει πίσω προσπαθώντας να κάνει μία απεργία δύο (ή και τρία) σε ένα(!) μπλέκοντάς την με τη συμπλήρωση ενός χρόνου από το έγκλημα στα Τέμπη και φυσικά με την συνολικότερη καμπά-

νια του ΚΚΕ για τις ευρωεκλογές (λέμε εμείς).

Μια χαρά εξετάσεις δίνουν και οι δυο τους προς το σύστημα και την κυβέρνηση του. Διεκδικούν, ο καθένας για τον εαυτό του και με τον δικό του χρωματισμό, το ρόλο του προνομιακού συνομιλητή με τις δυνάμεις του κεφάλαιου. Με τη στάση τους συνεχίζουν να δίνουν τον απαραίτητο χώρο και χρόνο για να ξεδιπλώνεται η αντιδραστική πολιτική και προπαγάνδα. Δεν πρόκειται για λάθος εκτιμήσεις σχετικά με το ρυθμό που αυτή η πολιτική ξεδιπλώνεται. Πρόκειται για μια συνειδητή προσπάθεια εκμετάλλευσης του συσχετισμού που ο καθένας διαθέτει στο εργατικό κίνημα προκειμένου να εξυπηρετηθούν τα δικά του σχέδια και βλέψεις και όχι οι ανάγκες της εργατικής τάξης και των εργαζομένων.

Γνώριζαν πριν από τις γιορτές την πρόθεση της κυβέρνησης να προωθήσει το νομοσχέδιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τώρα την βλέπουν αν εξελίσσεται προκλητικά. Γνώριζαν και γνωρίζουν πολύ καλά τα ζόρια που τραβάει η εργατική και οι εργαζόμενοι: τους μισθούς πείνας και τη φτωχοποίηση των εργαζομένων, το κύμα της ακρίβειας που φουντώνει, τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, τις συνθήκες εργασιακού μεσαίωνα και την εκτόξευση των εγκλημάτων-«ατυχημάτων» σε βάρος της εργατικής τάξης. Βλέπουν το ξεκάθαρο κλίμα τρομοκρατίας που ξεδιπλώνεται ενάντια στον συνδικαλισμό και τους

εργατικούς αγώνες. Τις απολύσεις και τις διώξεις συνδικαλιστών, την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη. Κι όμως, αφήνουν κάθε δυνατό περιθώριο στην πολιτική αυτή να ξεδιπλωθεί. Κρατούν τους εργαζόμενους στην άκρη με πρόσχημα το δικό τους σχεδιασμό, με περισσότερο ή λιγότερο «ταξικό» επίχρισμα.

Και καλά η ξεπουλημένη ΓΣΕΕ (η οποία, παρεμπιπτόντως, έκανε τη χάρη στο ΠΑΜΕ να μην του χαλάσει και αυτήν τη φορά τον απεργιακό του σχεδιασμό). Τι εμποδίζει το ΠΑΜΕ και τα δεκάδες σωματεία, ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα που ελέγχει, να προκηρύξουν ΤΩΡΑ μια απεργία και να υλοποιηθεί στην πράξη το σύνθημα «φοιτητές, εργατιά, μια φωνή και μια γροθιά»; Μήπως γιατί «δεν τραβάει» η εργατική τάξη ή μήπως γιατί φοβάται μήπως... παρατραβήξει, όπως έκανε έναν χρόνο πριν, με τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για το έγκλημα στα Τέμπη του οποίου τώρα (και με απόσταση ασφαλείας) γίνεται τιμητής;

Όμως, τέτοιοι είναι και έτσι θέλουν το εργατικό κίνημα. Στοιχισμένο, γωνιασμένο και ουσιαστικά ακίνδυνο για την άρχουσα τάξη και την κυρίαρχη πολιτική.

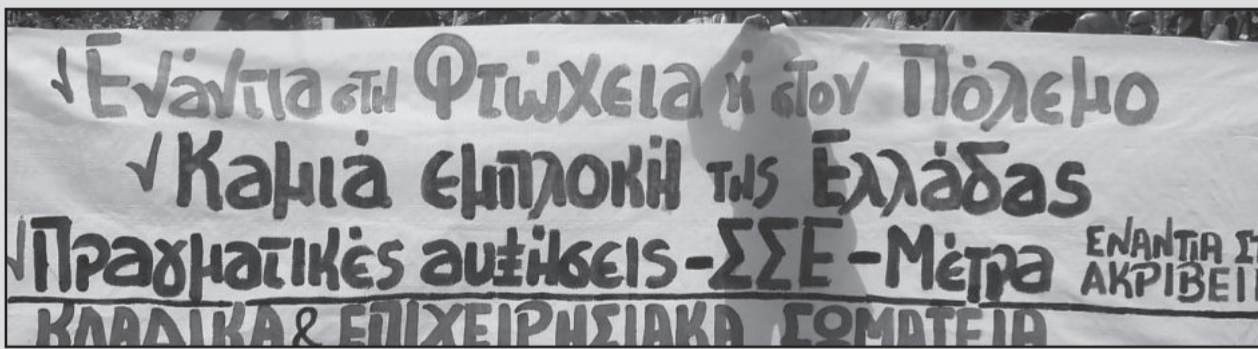
Γι' αυτό η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι πρέπει να αναζητήσουν τον δικό τους βηματισμό. Να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους. Να υπηρετήσουν την ανάγκη για πραγματικούς αγώνες, για πραγματική σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφάλαιου και την πολιτική

τους. Να κάνουν την οργή τους οργανωμένη πάλη και αποφασιστικό αγώνα. Να αναμετρηθούν με την ανημπόρια και τη μοιρολατρία που καλλιεργούν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες και οι «σχεδιασμοί» τους. Οι εργατικοί αγώνες ΜΠΟΡΟΥΝ να ανατρέψουν αυτήν την πολιτική. Όπως μπορούν οι φοιτητικοί αγώνες, οι αγροτικοί αγώνες, οι λαϊκοί αγώνες.

Να μην αρκεστούν στα ψίχουλα που θα τους ρίξει ο Μητσοτάκης με την αύξηση στον κατώτατο μισθό που πολυδιαφημίζει, αλλά να διεκδικήσουν συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις που να καλύπτουν το κόστος της ζωής. Χωρίς αυταπάτες ότι αυτή η διεκδίκηση θα γίνει με συζητήσεις αντιπροσωπειών, αλλά με μαζικό, αποφασιστικό παρατεταμένο απεργιακό αγώνα. Όπως ξεδιπλώνεται ο αγώνας των φοιτητών και των αγροτών, στριμώχνοντας την κυβέρνηση και κόντρα σε κάθε προσπάθεια χειραγώγησής τους.

Ας μην επιτρέψουμε, λοιπόν, η απεργία στις 28 Φλεβάρη να μείνει μια άσφαιρη τουφεκιά. Ας την μετατρέψουμε σε ένα βήμα καταδίκης της αντεργατικής πολιτικής, αλλά και ως ένα βήμα για την παραπέρα συγκρότηση των εργατικών αντιστάσεων και με στόχο την ανατροπή αυτής της πολιτικής. Αναδεικνύοντας τις πραγματικές δυνατότητες της εργατικής τάξης και των εργαζομένων. Και ενώνοντας τη φωνή τους με τη φωνή των φοιτητών και των αγροτών που αγωνίζονται.

Καθοριστική η πάλη των εργαζομένων για την ουσία των συλλογικών συμβάσεων

Αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι, μέχρι το 2010, οι συλλογικές συμβάσεις ήταν ιδανικές. Αποτελούσαν ένα πλαίσιο περιορισμού της εργοδοτικής ασυδοσίας και μια βάση αναφοράς και στήριξης ενάντια στους εκβιασμούς για ένα μεγάλο ποσοστό των εργαζομένων. Την ίδια στιγμή όμως, η κυριαρχία των αστικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων, που καθόριζαν το περιεχόμενο και τον τρόπο που υπογράφονταν εκείνες οι συλλογικές συμβάσεις, υπονόμει την εργατική πλευρά. Σ' αυτό το σαθρό έδαφος άλλωστε πάτησε η επίθεση του συστήματος. Της αποσυγκρότησης, της ανάθεσης, του εργατοπατερισμού. Γιατί αυτά ήταν τα κυρίαρχα χαρακτηριστικά, που αποτυπώνονταν και στο περιεχόμενο των συμβάσεων, οι οποίες κατά κανόνα δεν ήταν αποτέλεσμα μιας πλατιάς κινητοποίησης, αλλά προϊόν συναλλαγής μεταξύ των εργατοπατέρων και της εργοδοσίας. Γι' αυτό έτειναν να έχουν μεγάλη διάρκεια, ώστε να διασφαλίζουν διαρκή «εργασιακή ειρήνη» για τους εργοδότες. Γι' αυτό άφηναν εκτός ένα ποσοστό εργαζομένων που εργαζόνταν στον ίδιο χώρο και συχνά

με το ίδιο αντικείμενο αλλά με ελαστικές σχέσεις εργασίας. Γι' αυτό είχαν προβλέψεις περί «αυτόματης τιμητικής αναπροσαρμογής», αναγνωρίζοντας «δικαιοδοσία» στο σύστημα να ορίζει το ύψος των αυξήσεων, ενισχύοντας τη συστημική λογική των «αντοχών της οικονομίας» και κρύβοντας τη βασική αλήθεια: ότι οι συλλογικές συμβάσεις αποτελούν την τελική αποτύπωση του συσχετισμού που έχει διαμορφωθεί απ' την ταξική πάλη.

Αυτή η πραγματικότητα κρύβεται και σήμερα απ' τις κυρίαρχες δυνάμεις. Τόσο στις περιπτώσεις σωματείων ή ομοσπονδιών που για μήνες εμφανίζονται πως συζητάνε για συλλογική σύμβαση αλλά δεν κάνουν το παραμικρό για την ενεργοποίηση του κλάδου, όσο και στις περιπτώσεις που υπογράφουν πράγματι συλλογικές συμβάσεις αλλά με τους εργαζόμενους στο περιθώριο. Πρακτικές που εφαρμόζονται εξίσου απ' τις αστικές και τις ρεφορμιστικές δυνάμεις. Έτσι καταλήγει να παρουσιάζεται σαν «μεγάλη επιτυχία» (της αντίστοιχης δύναμης πάντα, αφού στη λογική τους οι εργαζόμενοι δεν παίζουν κανένα ρόλο) η υπογρα-

φή συλλογικών συμβάσεων που προβλέπουν μισθούς μικρότερους απ' αυτούς που ισχύουν ήδη στον κλάδο και αυξήσεις μικρότερες ακόμα κι απ' τον επίσημο πληθωρισμό ή αδυνατούν να επιβάλουν την καθολική ισχύ τους, ακόμα και αγνοούνται τελείως απ' την εργοδοσία παρ' ότι είναι τυπικά υποχρεωτικές. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, για τους εργαζόμενους η «μεγάλη επιτυχία» αποκαλύπτει γρήγορα πως είναι «πουκάμισο αδειανό», κατάλληλο μόνο για άληθοι των συνδικαλιστικών ηγεσιών, της εργοδοσίας (που υποσκάπτει τις εργατικές διεκδικήσεις μέσω μηδαιμένων αυξήσεων ή «έκτακτων ενισχύσεων») ενίοτε και της κυβέρνησης (που κάνει λόγο για «ανάπτυξη» και «προστασία των εργαζομένων»).

Οι εργαζόμενοι έχουν ανάγκη από συλλογικές συμβάσεις που θα βελτιώνουν πραγματικά τη θέση τους και τους όρους δουλειάς τους. ΣΣΕ χωρίς περιεχόμενο ή χωρίς εφαρμογή, χωρίς αντίκρισμα, υπονομεύουν τη σημασία τους και τη σημασία του αγώνα γι' αυτές. ΣΣΕ χωρίς μαζική κινητοποίηση καλλιεργούν μια στρεβλή αντίληψη για τον συνδικαλισμό και για τη δύναμη της συλλογικής πάλης. Αυτός όμως δεν είναι ο μόνος δρόμος. Οι εργαζόμενοι μπορούν να οργανώσουν την πάλη τους και υπάρχουν παραδείγματα αυτής της δυνατότητας. Σ' αυτή την πάλη θα συγκροτηθούν και τους όρους ώστε, με τη μαζικότητα και την αποφασιστικότητά τους, να επιβάλουν την αναγνώριση των σωματείων τους, την υπογραφή ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις και την καθολική εφαρμογή τους. Αναγνωρίζοντας ότι ο γενικός αρνητικός συσχετισμός δεν είναι ούτε ανίκητος ούτε για πάντα, αλλά μπορεί ν' ανατραπεί ακριβώς μέσα απ' την κίνηση της εργατικής τάξης και των εργαζομένων και, μεταξύ άλλων, την κατοχύρωση σε συλλογικές συμβάσεις δικαιωμάτων και κατακτήσεων.

Θεσσαλονίκη, Κεντρική Μακεδονία Στα μπλόκα, μετά την Αγκρότικα, οι αγρότες συνεχίζουν τον αγώνα

Στην Θεσσαλονίκη και στους γύρω νομούς, οι αγρότες έκαναν πιο αισθητή την παρουσία τους στο τέλος του Γενάρη και όσο πλησίαζε η έκθεση Αγκρότικα. Στην Επαινομή στις 26 Γενάρη οι αγρότες ξεκίνησαν με τα τρακτέρ για τον κόμβο του αεροδρομίου και ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας με κλούβες έκλεισαν τον δρόμο στη διασταύρωση Πλαγιαρίου. Οι αγρότες έβγαλαν τα τρακτέρ στην πλατεία και προετοίμασαν τη συμμετοχή τους στην Αγκρότικα.

Αντίστοιχα και οι αγρότες σε Λαγκαδά, Θέρμη, Κουφάλια και Χαλκηδόνα πραγματοποιήσαν συγκεντρώσεις αποφασισμένοι να κλιμακώσουν τον αγώνα τους για τα δίκαια αιτήματά τους.

Στις 1 Φλεβάρη, με τρακτέρ και αγροτικά μηχανήματα, αγρότες, κτηνοτρόφοι και μελισσοκόμοι συγκεντρώθηκαν στη νότια πύλη της ΔΕΘ, όπου έγιναν τα εγκαίνια της Αγκρότικα και παρέμειναν μέχρι το τέλος της έκθεσης. Το Σάββατο πραγματοποιήθηκε μαζική συγκέντρωση-συλλαλητήριο, που καλέστηκε από την πανελλαδική επιτροπή μπλόκων στη βόρεια πύλη της ΔΕΘ. Συμμετείχαν αγρότες από μπλόκα, κύρια, της βόρειας Ελλάδας, έκαναν πορεία μέσα στη ΔΕΘ και κατέληξαν στη νότια πύλη, όπου ενώθηκαν με την εκεί συγκέντρωση των αγροτών.

Μετά τη συγκέντρωση στην Αγκρότικα, οι αγρότες γύρισαν στα μπλόκα τους και πραγματοποιήσαν συνελεύσεις με το βλέμμα στραμμένο στο πανελλαδικό συντονιστικό της Νίκαιας. Οι εξαγγελίες Μητσοτάκη όχι μόνο δεν έπεισαν τους αγρότες να αποχωρήσουν από τα μπλόκα, αλλά τους εξόργισαν και έβγαλαν και άλλους στον δρόμο.

Τη Δευτέρα αγρότες, κτηνοτρόφοι και μελισσοκόμοι από τη Χαλκιδική προγραμματίσαν πορεία με τα τρακτέρ στο ΥΜΑΘ, για να καταθέσουν τα αιτήματά τους. Στήθηκε αστυνομικό μπλόκο ώστε να μην φτάσουν στην Θεσσαλονίκη. Έσπασαν το μπλόκο της αστυνομίας, παραβιάζοντας τις μπάρες πήγαν στα χωράφια και έκλεισαν τον παράδρομο για να φτάσουν στη Θεσσαλονίκη, αλλά το μπλόκο της αστυνομίας τους σταμάτησε στο ύψος του Λακώμματος. Την Τρίτη προχώρησαν στον δίκαιο αποκλεισμό της Εθνικής οδού Θεσσαλονίκης-Μουδανιών, στον κόμβο της Πορταριάς και στα δυο ρεύματα κυκλοφορίας, όπως κάθε μέρα.

Την Τετάρτη έγινε κλείσιμο του δρόμου στη 1 το μεσημέρι από τους αγρότες στο Δερβένι, σε συντονισμένη μάχη κίνηση με αγρότες από Μάλγαρα, Στρυμονικό, Κουφάλια, Χαλκηδόνα και Κουλούρα Ημαθίας, όπως και σε άλλα σημεία της χώρας, όπου υπάρχουν περισσότερα από 50 μπλόκα. Την ίδια ημέρα, το ρεύμα της ΠΑΘΕ προς τη Θεσσαλονίκη έκλεισαν συμβολικά αγρότες από τις περιοχές της Χαλάστρας, των Κυμίνων και των Μαλγάρων.

Αγρότες Τα μπλόκα επιμένουν – Μπορούν να νικήσουν!

Πανελλαδικά χαρακτηριστικά έχουν πάρει οι μέχρι τώρα αγροτικές κινητοποιήσεις. Ακόμα και η Κρήτη, ιδιαίτερη πατρίδα του υπουργού Γεωργίας Λ. Αυγενάκη, που αυτή τη φορά δεν είχε να επιδείξει μπλόκα και κινητοποιήσεις, φαίνεται σιγά-σιγά να μπαίνει κι αυτή στον «χορό» των μπλόκων. Ένα άλλο χαρακτηριστικό είναι ότι αυτές οι κινητοποιήσεις δεν αφορούν κάποιο συγκεκριμένο προϊόν ή κάποιο επιμέρους αγροτικό κλάδο, αλλά το σύνολο σχεδόν των προϊόντων και των κλάδων, με γεωργούς, κτηνοτρόφους, μελισσοκόμους κ.α. να είναι σε κοινά μπλόκα και κοινές πορείες. Και επίσης, οι αγρότες που βγήκαν στο δρόμο, είναι απ' όλο το πολιτικό φάσμα με μεγάλο κομμάτι ψηφοφόρων της ΝΔ. Αξίζει, τέλος, να σημειωθεί ότι ο' αυτές τις κινητοποιήσεις, πέρα από βιοπαλαιστές, φτωχούς και μεσαίους αγρότες, έχουμε μεγάλη παρουσία και αγροτών της λεγόμενης «αγροτικής επιχειρηματικότητας», αγρότες δηλαδή με μεγάλο κλήρο, υψηλά εισοδήματα και μεγάλες επενδύσεις σε τρακτέρ, μηχανήματα και εξοπλισμό. Δείχνει αυτό ότι από την ΚΑΠ και την αγροτική πολιτική της ΕΕ θίγονται όχι μόνο τα χαμηλά αλλά και τα πιο πάνω στρώματα της αγροτιάς. Το βλέπουμε αυτό και σε Γαλλία, Γερμανία κ.λπ., όπου παρά τις μεγάλες αγροτοκτηνοτροφικές εκμεταλλεύσεις-επιχειρήσεις που κυριαρχούν στον πρωτογενή τομέα και με μέσο κλήρο πολλαπλάσιο της Ελλάδας, είναι χιλιάδες οι αγρότες που συμμετέχουν στις κινητοποιήσεις.

Εισοδήματα και μέλλον. Αυτά είναι που κυρίως έβγαλαν τους αγρότες στον δρόμο. Χρόνο με τον χρόνο έχουμε βύθιση του αγροτικού εισοδήματος. Από τη μια εκτίναξη του κόστους παραγωγής, με συνεχείς αυξήσεις σε λιπάσματα, εφόδια, ρεύμα, πετρέλαιο κ.λπ. και από την άλλη χαμηλές τιμές πώλησης για τα περισσότερα προϊόντα. Και όχι μόνο χαμηλές τιμές, αλλά σε πολλά προϊόντα, λόγω των κλιματικών αλλαγών, είχαμε και ακαρίπια, μειωμένη παραγωγή, υποβάθμιση ποιότητας κ.λπ., που μείωσαν ακόμα περισσότερο το αγροτικό εισόδημα. Μείωση στο αγροτικό εισόδημα έχουμε και λόγω της «πράσινης» ΚΑΠ 2023-2027 που προβλέπει περικοπές στις επιδοτήσεις.

Είσοδοι και μέλλον. Αυτά είναι που κυρίως έβγαλαν τους αγρότες στον δρόμο. Χρόνο με τον χρόνο έχουμε βύθιση του αγροτικού εισοδήματος. Από τη μια εκτίναξη του κόστους παραγωγής, με συνεχείς αυξήσεις σε λιπάσματα, εφόδια, ρεύμα, πετρέλαιο κ.λπ. και από την άλλη χαμηλές τιμές πώλησης για τα περισσότερα προϊόντα. Και όχι μόνο χαμηλές τιμές, αλλά σε πολλά προϊόντα, λόγω των κλιματικών αλλαγών, είχαμε και ακαρίπια, μειωμένη παραγωγή, υποβάθμιση ποιότητας κ.λπ., που μείωσαν ακόμα περισσότερο το αγροτικό εισόδημα. Μείωση στο αγροτικό εισόδημα έχουμε και λόγω της «πράσινης» ΚΑΠ 2023-2027 που προβλέπει περικοπές στις επιδοτήσεις.

Έτσι, η «βασική ενίσχυση» φέτος ήταν μειωμένη κατά 21%, δηλαδή περίπου 240 εκατομμύρια ευρώ φέτος έλειπαν από τις τσέπες των αγροτών.

Ειδικά για τη Θεσσαλία, όπου από τις πλημμύρες ήταν μεγάλες οι καταστροφές στην αγροτική παραγωγή, οι απώλειες στο αγροτικό εισόδημα είναι τεράστιες. Για παράδειγμα, στο Βαμβάκι είχαμε μείωση παραγωγής 68% (από 307 εκατομμύρια κιλά πέρυσι, στα 99 εκατομμύρια κιλά φέτος!).

Με το κόστος παραγωγής να καλπάζει,

γελίες Μητσοτάκη είναι κοροϊδία, «σταχτή στα μάτια» των αγροτών και έγιναν κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων. Κινούνται εντός των ορίων που βάζει η ΚΑΠ και η «δημοσιονομική σταθερότητα» και έχουν στόχο το «ξεφούσκωμα» του αγροτικού ξεσηκωμού. Είναι μέτρα που δεν δίνουν λύση στα δίκαια αιτήματα επιβίωσης της αγροτιάς και αναπλήρωσης του χαμένου εισοδήματος.

Η επιστροφή του Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης για το αγροτικό πετρέλαιο και για

με τις τιμές πώλησης να μην καλύπτουν το κόστος παραγωγής και με περικοπές στις επιδοτήσεις λόγω «πράσινης» ΚΑΠ, το μέλλον διαγράφεται μαύρο κι άρακνο για χιλιάδες αγροτικά νοικοκυριά. Η πλειοψηφία των μικρομεσαίων αγροτών αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης από μια πολιτική που χρόνο με τον χρόνο τους φτωχοποιεί, οδηγεί σε εγκατάλειψη καλλιεργειών, ερμηνεία τα χωριά, ξεκληρίζει τους φτωχομεσαίους, φέρνει συγκέντρωση της γης και της παραγωγής σε επιχειρηματίες νεο-ταφιλάδες και νεο-τσελιγκάδες και βαθαίνει τη διατροφική εξάρτηση της χώρας.

Η κυβέρνηση, εν μέσω κινητοποιήσεων, αναγκάστηκε να εξαγγείλει μέτρα. Οι εξαγ-

μισητά από τη μαζικότητα, άλλο χαρακτηριστικό των κινητοποιήσεων είναι η μεγάλη συμμετοχή νέων αγροτών. 30άρηδες που θέλουν να ασχοληθούν με την παραγωγή, που μπήκαν σε προγράμματα «Νέων Αγροτών» κ.λπ., που χρεώθηκαν για να αγοράσουν μηχανήματα και εξοπλισμό και τώρα βλέπουν ότι η ΚΑΠ και η αντιαγροτική πολιτική τους φτωχοποιεί και ακυρώνει τα όποια «επενδυτικά» τους σχέδια.

Η κυβέρνηση από την αρχή στάθηκε απέναντι στις αγροτικές κινητοποιήσεις. Μίλησε για «εθιμικές» και «υποκινούμενες» κινητοποιήσεις και στην Καρδίτσα χρησιμοποίησε ΜΑΤ και χημικά για να χτυπήσει τους αγρότες. Ο μαζικός και πανελλαδικός ξεσηκωμός των αγροτών ανάγκασε την κυβέρνηση να κάνει πίσω. Τώρα Μητσοτάκης και Αυγενάκης δηλώνουν «ανοιχτοί στον διάλογο» και εν μέσω κινητοποιήσεων είχαμε τις εξαγγελίες για επιστροφή ΕΦΚ, έκπτωση 10% στο ρεύμα κ.λπ. Παράλληλα, η κυβέρνηση ανακοίνωσε πρόσθετη αποζημίωση από 5.000 έως 10.000 ευρώ για τον εξοπλισμό που καταστράφηκε από τις πλημμύρες. Την ίδια στιγμή, όμως, πέντε μήνες μετά τις πλημμύρες, οι Θεσσαλοί αγροκτηνοτρόφοι δεν είδαν «το χρώμα του χρήματος», αφού οι όποιες αποζημιώσεις δίνονται με ρυθμό χελώνας και δεν καλύπτουν τις πραγματικές ζημιές των αγροτικών νοικοκυριών. Σύμφωνα με στοιχεία της Περιφέρειας Θεσσαλίας, μέχρι 29/1/2024, στη Λάρισα από τις 13.023 δηλώσεις ζημιών που έχουν υποβληθεί από αγρότες, έχουν σταλεί για πληρωμή μόνο 39 ΑΦΜ (!), στα Τρίκαλα έχουν σταλεί για πληρωμή μόνο 62 ΑΦΜ (!) από 4.481 δηλώσεις ζημιών, στη Μαγνησία έχουν σταλεί για πληρωμή μόνο 32 ΑΦΜ (!) από 4.303 δηλώσεις ζημιών και στην Καρδίτσα υποβλήθηκαν 9.613 δηλώσεις ζημιών και δεν έχει σταλεί καμία για πληρωμή! Από την άλλη, οι αποζημιώσεις υπολογίζονται στην εκτιμηθείσα και όχι τη δηλωθείσα ζημία, ενώ ακόμα μέχρι σήμερα η κυβέρνηση δεν ξεκαθάρισε αν οι αποζημιώσεις θα είναι στο 100% ή στο 75% της ζημιάς.

Σέρρες Στους δρόμους οι αγρότες με τα τρακτέρ

Εκατοντάδες αγρότες με τα τρακτέρ τους από όλα τα σημεία του Σερρών συγκεντρώθηκαν μπροστά από το κτίριο της Νομαρχίας στο κέντρο της πόλης το πρωί της Παρασκευής 26-1-2024, διεκδικώντας την επιβίωσή τους. Κύρια αίτια των κινητοποιήσεων, εκτός του υψηλού κόστους των αγροτικών εφοδίων και των χαμηλών τιμών, είναι και οι μειωμένες επιδοτήσεις που έλαβαν λόγω της νέας ΚΑΠ. Συγκεκριμένα, όπως δήλωσαν σερραίοι αγρότες, η βασική ενίσχυση που έπαιρναν τα προηγούμενα χρόνια είναι μειωμένη κατά 20%. Ο λόγος της μείωσης είναι η «φιλοπεριβαλλοντική» κατεύθυνση της νέας ΚΑΠ 2023-2027, σύμφωνα με την οποία το 25% των επιδοτήσεων κατευθύνεται στα λεγόμενα «οικολογικά σχήματα». Δηλαδή οι αγρότες θα πρέπει να επιλέξουν μια δράση από την πολύπλοκη λίστα των οικολογικών σχημάτων, με αβέβαιο κόστος και ποσό της πληρωμής.

Ήδη οι σερραίοι αγρότες μετά την ΑΓΡΟΤΙΚΑ έχουν παραταχθεί στον κόμβο του Στρυμονικού με διάθεση να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους.

Θεσσαλία Οι αγρότες στα μπλόκα, η ελπίδα στους αγώνες

31 Γενάρη έληξε η εκκοκιστική περίοδος 2023/2024. Από τα επίσημα στοιχεία του ΟΠΕΚΕΠΕ προκύπτει ότι φέτος η παραγωγή βαμβάκιου στη Θεσσαλία είναι μειωμένη κατά 68%! Με δεδομένο ότι το Βαμβάκι αποτελεί βασική καλλιέργεια για τη Θεσσαλία και κύρια πηγή εισοδήματος για χιλιάδες αγροτικά νοικοκυριά και όταν στην υπόλοιπη χώρα έχουμε μείωση παραγωγής μόνο 13% (λόγω καιρικών συνθηκών), καταλαβαίνουμε το μέγεθος του προβλήματος για τη Θεσσαλία. Και δεν είναι μόνο το Βαμβάκι, αλλά το σύνολο σχεδόν των προϊόντων. Χιλιάδες οι αγροτικές οικογένειες, χωριά ολόκληρα, που φέτος έμειναν χωρίς παραγωγή, χωρίς εισόδημα.

Αλλά και ο' όσα προϊόντα πήραν παραγωγή, έχουμε τιμές πώλησης που «βάζουν μέσα» τους αγρότες, κάνουν ασύμφορη την καλλιέργεια και τους δίνουν από την παραγωγή. Για παράδειγμα, το καλαμπόκι φέτος πουλήθηκε στη μισή τιμή από πέρυσι, ενώ το Βαμβάκι φέτος είχε περίπου 30% χαμηλότερη τιμή. Και εκτός από τις καταστροφές στην παραγωγή και τις μειωμένες τιμές, ο Daniel άφησε πίσω του τεράστιες καταστροφές σε υποδομές, δίκτυα, μηχανήματα, εγκαταστάσεις κ.λπ.

Είναι, λοιπόν, τα προβλήματα που έβγαλαν τους αγρότες στον δρόμο. Και στον Πλατύκαμπο της Λάρισας και στον Ε65 της Καρδίτσας και στα Τρίκαλα και στη Μαγνησία, είναι εκατοντάδες τα τρακτέρ και μαζικές οι αγροτικές κινητοποιήσεις. Εκτός από τα μπλόκα και τους «συμβολικούς» αποκλεισμούς δρόμων, 24ωρο συλλαλητήριο με τρακτέρ έγινε στην κεντρική πλατεία της Λάρισας (28/1), μαζικές μηχανοκίνητες πορείες με δεκάδες τρακτέρ στα Τρίκαλα (5/2) και στην Καρδίτσα (31/1) και αγροτικό συλλαλητήριο με τρακτέρ την Παρασκευή 9/2 στη Καρδίτσα.

Εκτός από τη μαζικότητα, άλλο χαρακτηριστικό των κινητοποιήσεων είναι η μεγάλη συμμετοχή νέων αγροτών. 30άρηδες που θέλουν να ασχοληθούν με την παραγωγή, που μπήκαν σε προγράμματα «Νέων Αγροτών» κ.λπ., που χρεώθηκαν για να αγοράσουν μηχανήματα και εξοπλισμό και τώρα βλέπουν ότι η ΚΑΠ και η αντιαγροτική πολιτική τους φτωχοποιεί και ακυρώνει τα όποια «επενδυτικά» τους σχέδια.

Η κυβέρνηση από την αρχή στάθηκε απέναντι στις αγροτικές κινητοποιήσεις. Μίλησε για «εθιμικές» και «υποκινούμενες» κινητοποιήσεις και στην Καρδίτσα χρησιμοποίησε ΜΑΤ και χημικά για να χτυπήσει τους αγρότες. Ο μαζικός και πανελλαδικός ξεσηκωμός των αγροτών ανάγκασε την κυβέρνηση να κάνει πίσω. Τώρα Μητσοτάκης και Αυγενάκης δηλώνουν «ανοιχτοί στον διάλογο» και εν μέσω κινητοποιήσεων είχαμε τις εξαγγελίες για επιστροφή ΕΦΚ, έκπτωση 10% στο ρεύμα κ.λπ. Παράλληλα, η κυβέρνηση ανακοίνωσε πρόσθετη αποζημίωση από 5.000 έως 10.000 ευρώ για τον εξοπλισμό που καταστράφηκε από τις πλημμύρες. Την ίδια στιγμή, όμως, πέντε μήνες μετά τις πλημμύρες, οι Θεσσαλοί αγροκτηνοτρόφοι δεν είδαν «το χρώμα του χρήματος», αφού οι όποιες αποζημιώσεις δίνονται με ρυθμό χελώνας και δεν καλύπτουν τις πραγματικές ζημιές των αγροτικών νοικοκυριών. Σύμφωνα με στοιχεία της Περιφέρειας Θεσσαλίας, μέχρι 29/1/2024, στη Λάρισα από τις 13.023 δηλώσεις ζημιών που έχουν υποβληθεί από αγρότες, έχουν σταλεί για πληρωμή μόνο 39 ΑΦΜ (!), στα Τρίκαλα έχουν σταλεί για πληρωμή μόνο 62 ΑΦΜ (!) από 4.481 δηλώσεις ζημιών, στη Μαγνησία έχουν σταλεί για πληρωμή μόνο 32 ΑΦΜ (!) από 4.303 δηλώσεις ζημιών και στην Καρδίτσα υποβλήθηκαν 9.613 δηλώσεις ζημιών και δεν έχει σταλεί καμία για πληρωμή! Από την άλλη, οι αποζημιώσεις υπολογίζονται στην εκτιμηθείσα και όχι τη δηλωθείσα ζημία, ενώ ακόμα μέχρι σήμερα η κυβέρνηση δεν ξεκαθάρισε αν οι αποζημιώσεις θα είναι στο 100% ή στο 75% της ζημιάς.

Ο αγροτικός ξεσηκωμός στράμωσε την κυβέρνηση και ανάγκασε ακόμα και κυβερνητικούς Βουλευτές (Χαρακόπουλος) ή δεξιούς αγροτοσυμβαλλόμενους από την περίοδο της Βιοκαρπεί και της Νίκαιας (Σιδερόπουλος, Αναγνωστόπουλος κ.α.) να πάρουν θέση υπέρ των αγροτών. Οι φτωχομεσαίοι αγρότες δεν έχουν τίποτα να περιμένουν από την κυβέρνηση και τα κόμματα του κεφαλαίου ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, που μαζί κινούνται στις ίδιες ράγες της ΚΑΠ και της ΕΕ. Μπορούν να ελπίζουν μόνο στους αγώνες τους. Αυτοί δίνουν κατακτήσεις, αυτοί δίνουν νίκες.

Διώξεις σε φοιτητές... ληστές

Η κυβέρνηση προσπαθεί να αξιοποιήσει όλους τους μηχανισμούς που έχει στη διάθεσή της για να καταστείλει το φοιτητικό κίνημα που ξέσπασε ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη για την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων. Από τη μία υπάρχει η χρήση ωμής βίας και η καταστολή από την αστυνομία. Από την άλλη υπάρχει η αξιοποίηση του νομοθετικού πλαισίου, οι εισαγγελικές παρεμβάσεις, οι διώξεις και η τηλε-καταστολή μέσω των ηλεκτρονικών εξεταστικών. Μέχρι και η ΔΑΠ επιστρατεύτηκε για να εκφράσει το «αντι-κατάληψη μπλοκ» και να αποπροσανατολίσει την κουβέντα στις Γενικές Συνελεύσεις των φοιτητικών συλλόγων. Τα ΜΜΕ συντονισμένα κάνουν λόγο για μειοψηφείς που κλείνουν τις σχολές, προκειμένου να αποκρύψουν από την υπόλοιπη κοινωνία τον αγώνα που διεξάγουν οι φοιτητές απέναντι στο νομοσχέδιο.

Με το πρώτο ξέσπασμα των κινητοποιήσεων, και αφού οι σχολές άρχισαν μία-μία να κλείνουν, η Εισαγγελία Αθηνών έδωσε εντολή για διερεύνηση αδικημάτων, που διώκονται αυτεπάγγελτα, για παράνομη βία και για «διατάραξη λειτουργίας δημόσιας υπηρεσίας». Ταυτόχρονα ασκήθηκε πίεση και στις Πρυτανικές αρχές, αφού δόθηκε εντολή να διερευνηθεί το κατά πόσον έκαναν ή όχι ό,τι μπορούσαν για την αποτροπή των καταλήψεων.

Σε συνέχεια ήρθε η ανακοίνωση των τηλε-εξετάσεων ως ένας πιο... αναιμάκτος τρόπος καταστολής για να καμφθούν οι καταλήψεις. Άλλωστε, η τηλε-εκπαίδευση έχει ήδη αξιοποιηθεί απέναντι στις μαθητικές καταλήψεις. Την άρνηση τμημάτων καθηγητών να υιοθετήσουν την απόφαση της Συνόδου των Πρυτάνεων για τηλε-εξετάσεις, για δικούς τους λόγους, ακολούθησε νέα εισαγγελική παρέμβαση. Πιο συγκεκριμένα, μετά την άρνηση των καθηγητών του τμήματος Ηλεκτρολόγων Μηχανικών και Μηχανικών Υπολογιστών του ΑΠΘ να πραγματοποιήσουν διαδικτυακές εξετάσεις επειδή «δεν διασφαλίζεται το αδιάβλητο της διαδικασίας», η εισαγγελία Θεσσαλονίκης ξεκίνησε προκαταρκτική ποινική έρευνα για τη διερεύνηση τέλεσης αξιόποινων πράξεων από την άρνηση των καθηγητών του ΑΠΘ να συμμορφωθούν με την εγκύκλιο του υπουργείου Παιδείας και την απόφαση της Συνόδου των Πρυτάνεων.

Πολύ αποκαλυπτικές ήταν και οι δηλώσεις του Άδωνη Γεωργιάδη, υπουργού Υγείας, ο οποίος δήλωσε ότι αν κάποιος πρύτανης διαφωνήσει με την ηλεκτρονική διαδικασία των εξετάσεων των μαθημάτων και ταυτόχρονα αρνηθεί να φέρει την αστυνομία στο πανεπιστήμιο για να λυθεί η κατάληψη, θα μπορούσε το υπουργείο Παιδείας να προχωρήσει σε εκβιασμό μέσω της χρηματοδότησης στο Πανεπιστήμιο! Αποδεικνύεται, δηλαδή, ότι για τα κυβερνητικά στελέχη υπάρχουν και οι δύο δρόμοι καταστολής.

Προφανώς η πίεση που ασκείται στο σώμα των καθηγητών στοχεύει και πάλι στους φοιτητές. Η διοίκηση του Πανεπιστημίου λειτουργεί ως μάντλα μεταβίβασης των κυβερνητικών αποφάσεων και η οποιαδήποτε παρέκκλιση, για οποιοδήποτε λόγο, ιδιαίτερα σε μια κρίσιμη για το σύστημα περίοδο κατά την οποία έχει βάλει μπρος μια σειρά από νομοσχέδια για να αναπροσαρμόσει την εκπαίδευση, δεν είναι εύκολα αποδεκτή.

Ο πρωθυπουργός παρομοίασε σε συνέντευξη στο ραδιόφωνο του ΣΚΑΙ τους φοιτητές που αποφασίζουν κατάληψη μέσα στις Γενικές τους Συνελεύσεις με... ληστές, θέλοντας να πει ότι όπως η ληστεία διώκεται ποινικά, έτσι αντίστοιχα και οι φοιτητές-ληστές θα αντιμετωπίσουν διώξεις για τη συμμετοχή τους στις καταλήψεις.

Μετά την εισβολή της αστυνομίας στο ΕΜΠ, ακολούθησε το χτύπημα στη διαδήλωση στην Αθήνα την Πέμπτη 1/2/2024, η εκκένωση της κατάληψης στην Πρυτανεία του ΑΠΘ και η πρόσφατη εισβολή στην κατάληψη του Συλλόγου Νομικής της Κομοτηνής. Ήδη στην Κομοτηνή από τους 18 φοιτητές που προσήγαγαν την ημέρα επέμβασης της αστυνομίας οι 12 αντιμετώπισαν κατηγορίες για «διατάραξη λειτουργίας υπηρεσίας».

Οι διώξεις και η ποινικοποίηση των αγώνων δεν αφορά μόνο τους φοιτητές, αλλά κάθε αγωνιζόμενο κομμάτι του λαού, όπως πρόσφατα είδαμε να συμβαίνει με εκπαιδευτικούς που αντιμετωπίζουν διώξεις για τη συνδικαλιστική τους δράση. Αξιοποιώντας και το δικαστικό σύστημα επιδιώκουν να φοβίσουν τον κόσμο και να τον αποτρέψουν από το να συμμετέχει στον αγώνα. Να τον τιμωρήσουν που τόλμησε να σηκώσει κεφάλι και να διεκδικήσει τα δικαιώματά του. Υπάρχει, άλλωστε, και το μέτρο των πειθαρχικών που πέρασε με τον ν.4777 (νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοϊδή) και δεν έχει αξιοποιηθεί ακόμη.

Με την ανακοίνωση του νομοσχεδίου μια μέρα πριν την πανεκπαιδευτική-πανελλαδική κινητοποίηση στην Αθήνα, η κυβέρνηση θέλησε δείξει ότι βαδίζει με πυγμή. Τα χτυπήματα της αστυνομίας μέχρι τώρα θα έλεγε κανείς ότι ήταν «προσεκτικά», αλλά όσο οι αγώνες συνεχίζουν τόσο θα σκληραίνει και η στάση της κυβέρνησης. Η εισαγγελική παρέμβαση μπορεί να αξιοποιηθεί για το χτύπημα και άλλων καταλήψεων. Οι φοιτητές σε κοινό αγώνα με μαθητές και εκπαιδευτικούς μπορούν να αντιμετωπίσουν την καταστολή σε οποιαδήποτε μορφή και να υπερασπιστούν τους αγώνες τους! Οι φοιτητικοί συλλογοί, όπως οργανωμένα απαντάνε στην υπεράσπιση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης, έτσι οργανωμένα χρειάζεται να υπερασπιστούν τη δράση τους και τα μέλη τους.

Οι τηλε-εξετάσεις είναι τηλε-καταστολή Να μην τις νομιμοποιήσει κανένας φοιτητής

Η κυβέρνηση, αφού έχει επιστρατεύσει όλους τους μηχανισμούς της για να κατασκευοφανήσει το φοιτητικό κίνημα, τα ξεπουλημένα ΜΜΕ για να λασπολογήσουν ενάντια στους φοιτητικούς αγώνες, αφού έχει στείλει τα ΜΑΤ σε καταλήψεις και διαδηλώσεις, αξιοποιεί το τελευταίο δίαστημα και τις τηλε-εξετάσεις. Εκτός βέβαια από το μαστίγιο υπάρχει και το καρότο... Συντονισμένα κυβέρνηση, πρυτανικές αρχές και σύγκλητοι έχουν ανακοινώσει και προχωράνε αποφασιστικά σε τηλε-εξετάσεις. Σε μια σειρά σχολές έχουν ήδη αρχίσει να δίνονται τηλε-μαθήματα. Και απ' ό,τι φαίνεται αυτό θα συνεχίσει για όλο το υπόλοιπο της εξεταστικής περιόδου.

Το υπουργείο, όπως κάνει τόσο καιρό με τις μαθητικές καταλήψεις και τις απεργίες των εκπαιδευτικών, φέρνει την «τηλε-καταστολή» και στα πανεπιστήμια. Μετά την ανακοίνωση των τηλε-εξετάσεων, έχουν ανακοινώσει ότι σε κάθε κατάληψη την οποία θα αποφασίζουν φοιτητικοί συλλογοί θα γίνεται τηλε-εκπαίδευση. Θέλουν να πάρουν πιο συνολικά μέτρα ενάντια στο φοιτητικό κίνημα. Μετά την ψήφιση των ψευτοσυμβουλίων φοιτητών, που θα δρούσαν αντιπαραθετικά με τους φοιτητικούς συλλόγους, την προσπάθεια ευθείας παρέμβασης του κράτους σε αυτούς, θέλουν να χτυπήσουν και τις καταλήψεις.

Θέλουν να εκβιάσουν τους φοιτητές. Τους απειλούν με χαμένες εξεταστικές και εξάμηνα. Φέρνουν ακόμα έναν νόμο κατά τη διάρκεια των εξεταστικής περιόδου, περιμένοντας οι φοιτητές να κάτσουν με σταυρωμένα τα χέρια. Δεν τα κατάφεραν.

Οι φοιτητές μπορούν να καταλάβουν τον λόγο για τον οποίο επιλέγουν σε αυτή τη φάση να φέρουν τηλε-εξετάσεις. Τα παραμύθια του υπουργείου δεν τους πείθουν. Αν κόπτονταν άλλωστε για τις εξεταστικές θα έπαιρναν πίσω το νομοσχέδιο... Καταλαβαίνουν ότι δεν γίνεται να δίνονται εξετάσεις ενώ οι σχολές τελούν υπό κατάληψη. Καταλαβαίνουν ότι πάνε αντιπαραθετικά με τις γενικές συνελεύσεις και τις διαδηλώσεις. Καταλαβαίνουν ότι δεν μπορεί κάποιος να είναι και στη διαδικτυακή εξέταση και στη διαδήλωση, και να διαβάζει και να πλαισιώνει την κατάληψη της σχολής του.

Δεν ερμηνεύει με τον ίδιο τρόπο βέβαια τα πράγματα η ρεφορμιστική αριστερά. Κατά βάση οι δυνάμεις της ΚΝΕ, υποταγμένες εδώ και καιρό στην αστική νομιμότητα, δεν έχουν επιλέξει να δώσουν την κόντρα με τις

τηλε-εξετάσεις. Και σε αυτό παρασύρονται πολλές φορές και τα ΕΑΑΚ, που έχουν υποταχθεί στον συσχετισμό. Είδαμε σε πολλούς συλλόγους κοινά πλαίσια ΚΝΕ-ΕΑΑΚ που δεν γινόταν καν λόγος για τις τηλε-εξετάσεις...

Αυτό που είδε η ΚΝΕ με την ανακοίνωσή της ήταν η ήττα και το αυτογκόλ της κυβέρνησης, γιατί με αυτόν τον τρόπο «εξασφαλίστηκε» -κατ' αυτούς- το εξάμηνο. Έφτασαν να εκτίθενται μέσα στις συνελεύσεις εμφανίζοντας πλαίσια που δεν έλεγαν κουβέντα για τις τηλε-εξετάσεις. Έφτασαν μάλιστα μέσα στις συνελεύσεις να επικαλούνται τη διαβλητότητα των εξετάσεων, σαν άλλοι ΣΥΡΙΖΑίοι και ΠΑΣΟΚοι καθηγητές πανεπιστημίων... Και τα παραδείγματα είναι πολλά. Λες και το πρόβλημα με τις τηλε-εξετάσεις είναι ότι θα μπορέσουν οι φοιτητές να περάσουν τα μαθήματά τους αντιγράφοντας... Άλλωστε και στην πανδημία (από τότε βλέπαμε ότι η τηλε-εκπαίδευση ήρθε για να μείνει...) είδαμε (όχι λίγα) μαζικά κοψίματα και καθηγητικές αυθαιρεσίες. Θα μπορούσε άραγε ένα σύστημα που μειώνει τους εισακτέους, εντείνει τους ταξικούς φραγμούς και πετάει τη νεολαία έξω από την εκπαίδευση να επιτρέψει στους φοιτητές να περάσουν μαζικά τα μαθήματά τους;

Όλα αυτά τους τα χρέωσε ο ίδιος ο φοιτητόκοσμος με ερωτήσεις -και όχι μόνο- μέσα στις γενικές συνελεύσεις, μέσα στις καταλήψεις. Γιατί το θέμα των τηλε-εξεταστικών μονοπώλησε την αντιπαραθέση στις γενικές συνελεύσεις της προηγούμενης βδομάδας.

Για εμάς τέτοιου τύπου επιχειρήματα δεν απαντάνε σε καμία περίπτωση στα πραγματικά ζητήματα. Η τηλε-εξέταση έρχεται συντεταγμένα ως απεργοσπασία για να καταστείλει τους αγώνες των φοιτητών. Όπως γίνεται με τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς.

Οι φοιτητές πρέπει να μην αναγνωρίσουν αποφάσεις που θέλουν τηλε-εξετάσεις. Να κάνουν κινητοποιήσεις και να απαιτήσουν να μην πραγματοποιηθούν. Να τις απονομιμοποιήσουν όπου γίνονται. Να κάνουν μαζική αποχή. Να απαιτήσουν να πραγματοποιηθούν οι εξετάσεις δια ζώσης, μετά το πέρας των κινητοποιήσεων, αφού πάρουν πίσω το νομοσχέδιο, και σε χρόνο και ρυθμούς που θα ορίσει ο σύλλογος. Για να εξασφαλίσουν ότι δεν θα χαθεί καμία εξεταστική και κανένα εξάμηνο.

Εθνικό Απολυτήριο Εξεταστικό κάτεργο και στις τρεις τάξεις του Λυκείου

Πριν ακόμη κατατεθεί το νομοσχέδιο για την ίδρυση των ιδιωτικών Πανεπιστημίων, η κυβέρνηση ανοίγει συζήτηση για το λεγόμενο «Ακαδημαϊκό Απολυτήριο», δείχνοντας διατεθειμένη να προχωρήσει με γοργούς ρυθμούς την ατζέντα της επίθεσης στην εκπαίδευση. Η «μεγάλη μεταρρύθμιση» για την Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση που επιδιώκει να προωθήσει το υπουργείο Παιδείας, μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, προβλέπει σκληρούς ταξικούς αποκλεισμούς για τους μαθητές, μέσω της θέσπισης νέου εξεταστικού κάτεργου σε όλες τις τάξεις του Λυκείου.

Η θεσμοθέτηση του Εθνικού Απολυτηρίου, την οποία η κυβέρνηση θέλει να ψη-

φίσει μέχρι την άνοιξη για να μπορέσει να εφαρμοστεί στην Α' Λυκείου από το επόμενο σχολικό έτος, έρχεται δήθεν να ενισχύσει το μορφωτικό επίπεδο και τη λειτουργία των σχολείων, απαλλάσσοντας τους μαθητές και από το άγχος των πανελλαδικών, καθώς πλέον η εισαγωγή τους στην τριτοβάθμια δεν θα εξαρτάται από το τρίωρο της εξέτασης. Στην ουσία, δεν πρόκειται για καμία κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων, αλλά για επέκτασή τους σε όλες τις τάξεις του Λυκείου. Πυρήνα του εξεταστικού συστήματος θα αποτελεί η Τράπεζα Θεμάτων, με στόχο της κυβέρνησης να επιλέγονται όλα τα θέματα των εξετάσεων από αυτήν και για τον προσδιορισμό του βαθμού του Εθνικού Απολυτηρίου θα συνυπολογίζονται οι βαθ-

Στιγμιότυπα από φοιτητικές συνελεύσεις που δίνουν ηχηρή απάντηση στην κυβέρνηση κόντρα στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη

Σε κάθε γωνιά της χώρας οι φοιτητικοί σύλλογοι πραγματοποιούν τις τελευταίες βδομάδες μεγαλειώδεις γενικές συνελεύσεις. Η μεγάλη προσέλευση σε αυτές δείχνει ακριβώς τη μαζική αντίθεση των φοιτητών στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη και την ανάγκη τους να συζητήσουν και να οργανωθούν απέναντι στην επίθεση που δέχεται το δικαίωμα στις δωρεάν σπουδές και στο μέλλον. Τόνοι λάσπης χύνονται από την πλευρά της κυβέρνησης και των ΜΜΕ ενάντια στους αγωνιζόμενους φοιτητές. Ας μιλήσουν λοιπόν οι «μειοψηφίες»:

Αθήνα

Ιατρική

Το κατάμεστο αμφιθέατρο της Ιατρικής Σχολής Αθηνών ήταν μια εικόνα που είχαμε να αντικρίσουμε πολλά χρόνια. Το σερί των αποτυχημένων προσπαθειών πραγματοποίησης γενικών συνελεύσεων έσπασε θεαματικά την Τρίτη 30/01, όταν ο Σύλλογος φοιτητών Ιατρικής Αθηνών (ΣΦΙΑ) μπήκε στον «χορό» των καταλήψεων μαζί με τους υπόλοιπους συλλόγους. Με την απαρτία να είναι 160, ο ΣΦΙΑ με 525 φοιτητές πήρε αγωνιστική απόφαση μέσα από ενιαίο αγωνιστικό πλαίσιο (Αγωνιστικές Κινήσεις, ΕΑΑΚ) κόντρα στους εκβιασμούς της κυβέρνησης, στα ψευδοδιλήμματα (ανοιχτή σχολή ή χαμένη εξεταστική), αλλά και στα τρικ της ΚΝΕ-Πανσπουδαστικής. Η ΚΝΕ-ΠΚΣ, εμμένοντας να αφαιρεθεί από το κοινό πλαίσιο η απόφαση για κατάληψη, έμεινε έξω από αυτό. Το ίδιο το σώμα της συνέλευσης ξεμπρόστιασε τη διαλυτική πρόταση της ΠΚΣ. Η πολιτική συζήτηση ήταν γεμάτη ζωντάνια, οι ίδιοι οι φοιτητές με τις ερωτήσεις τους πίεζαν τις πολιτικές δυνάμεις να γίνουν ξεκάθαρες στις τοποθετήσεις τους και έδειξαν να αφουγκράζονται την άποψη των Αγωνιστικών Κινήσεων για τον «απεργοσπαστικό» στόχο της τηλε-εξέτασης, για την ανάγκη συνέχισης των καταλήψεων, των συνελεύσεων και των διαδηλώσεων.

ΑΣΟΕΕ

Η γενική συνέλευση της ΑΣΟΕΕ στις 23/01 ολοκληρώνεται με πρωτοφανή

μαζικότητα, με 818 φοιτητές μοιρασμένους σε τρία αμφιθέατρα. Και εκεί, το ενιαίο αγωνιστικό πλαίσιο υπερίσχυσε του πλαισίου της ΠΑΣΠ, με 480 ψήφους έναντι 330. Η συμμετοχή των Αγωνιστικών Κινήσεων στο ενιαίο πλαίσιο στη βάση της συνέχισης του αγώνα, κόντρα στην απειλητική για την έκβαση των κινητοποιήσεων στάση της ΠΑΣΠ (δήθεν ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, αλλά με ανοιχτές σχολές) και η ανάδειξη της αναγκαιότητας για κοινή δράση έδωσε ώθηση στις επόμενες μαζικές γενικές συνελεύσεις τις επόμενες εβδομάδες. Πρόκειται για ένα από τα παραδείγματα που οι φοιτητές απέδειξαν ότι όχι μόνο κατανοούν την αναγκαιότητα του αγώνα, αλλά κόντρα στις κυρίαρχες συστημικές δυνάμεις επιλέγουν τον δρόμο της διεκδίκησης με ό,τι μέσα πάλης έχουν στα χέρια τους.

Θεσσαλονίκη

Πανεπιστήμιο Μακεδονίας (ΠΑΜΑΚ)

Η μαζικότερη μετά το 2006-2007 γενική συνέλευση του ενιαίου Συλλόγου Φοιτητών του ΠΑΜΑΚ υποδέχτηκε πάνω από 1.200 φοιτητές την Τετάρτη 24/1 στη Θεσσαλονίκη. Η κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, που κινητοποίησε ολόκληρο τον μηχανισμό της για να σπάσει τη συνέχιση των αγωνιστικών αποφάσεων, ηττήθηκε σε μία γενική συνέλευση που μετατόπισε συνειδήσεις υπέρ του αγώνα. Οι τοποθετήσεις στελεχών της ΟΝΝΕΔ υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων και της κυβερνητικής πολιτικής δημιουργήσαν γενικευμένη αμηχανία και αποστροφή σε ένα σημαντικό κομμάτι του κόσμου που η ίδια έφερε στη γενική συνέλευση. Η ψηφοφορία έληξε με ένα ηχηρό ΟΧΙ στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια, όχι στην αναθεώρηση του άρθρου 16, ενάντια στο νομοσχέδιο Πιερρακάκη. Το κοινό πλαίσιο αγώνα με τη συμμετοχή των Αγωνιστικών Κινήσεων, της νΚΑ, της ΣΣΠ, του α/α χώρου και της ΑΡΕΝ πέρασε με 486 ψήφους, έναντι του πλαισίου της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ που πήρε 379.

Κτηνιατρική ΑΠΘ

Κορυφαία στιγμή αποτέλεσε και η γενική συνέλευση της Κτηνιατρικής του

ΑΠΘ που πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 2/2 με τη συμμετοχή 313 φοιτητών (η μαζικότερη από το 2006), σε έναν σύλλογο με περίπου 90 εισακτέους, όπου για πολλά χρόνια δεν μπορούσε να κάνει γενική συνέλευση. Σε αυτήν κατατέθηκε «ανεξάρτητο» πλαίσιο ενάντια στην κατάληψη με το περιτύλιγμα της εναντίωσης στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Ωστόσο, από τις τοποθετήσεις των υποστηρικτών του, φαινόταν καθαρά η στήριξη στο κυβερνητικό νομοσχέδιο. Οι υπόλοιπες δυνάμεις (Αγωνιστικές Κινήσεις, ΑΡΔΙΝ, ΠΚΣ) μαζί με ανένταχτους φοιτητές κατέθεσαν κοινό πλαίσιο αγώνα, το οποίο και υπερψηφίστηκε με 162 ψήφους, έναντι 145, συνεχίζοντας έτσι την κατάληψη της σχολής. Η επιμονή των Αγωνιστικών Κινήσεων για την πολιτικοποίηση του συλλόγου, τη ζωντανή εμπλοκή των φοιτητών και τη συγκρότησή του με διακριτό μπλοκ στις διαδηλώσεις, αποτελεί παρακαταθήκη για τη συνέχεια.

Γιάννενα

Ψυχολογία

Πρόκειται για μια σχολή που από την ίδρυσή της (το 2019) μέχρι και σήμερα αδυνατούσε να βγάλει γενικές συνελεύσεις. Στην πρώτη γενική συνέλευση επικράτησε το μπλοκ της αντικατάληψης, αλλά ακριβώς η αντιπαράθεση των Αγωνιστικών Κινήσεων σε λαθεμένες απόψεις και πρακτικές των δυνάμεων εντός του κινήματος (κύρια της ΣΣΠ) έδωσε τη δυνατότητα στο φοιτητικό σώμα να συγκροτηθεί. Η ανοιχτή αντιπαράθεση οδήγησε στη δεύτερη γενική συνέλευση στις 31/1, όπου μετά από πρόταση των Αγωνιστικών Κινήσεων προς τη ΣΣΠ και όλους τους φοιτητές διαμορφώθηκε ένα πλαίσιο στηριζόμενο στους κρίσιμους άξονες αγώνα, που έδωσαν ώθηση στον σύλλογο να κάνει τα πρώτα του βήματα κινητοποίησης στον δρόμο. Αποτελέσματα: 56 ανοιχτό πλαίσιο κατάληψης, 24 πλαίσιο «αντικατάληψη» και 8 λευκά.

Ξάνθη

Πολυτεχνείο

Η πρώτη γενική συνέλευση του φοιτητικού συλλόγου Πολυτεχνείου Ξάνθης με 440 φοιτητές στις 24/1 τσάκισε την κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ και την ανάγκασε να μην παρευρεθεί ξανά στην επόμενη. Η δεύτερη γενική συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις 31/1 με διπλάσιο κόσμο ήταν πραγματικά μεγαλειώδης και έδειξε ξεκάθαρα τις αγωνιστικές διαθέσεις της νεολαίας, ενώ αποκάλυψε και την πάλη γραμμών στο εσωτερικό του φοιτητικού κινήματος. Σε αυτήν έλαβε 611 ψήφους το κοινό πλαίσιο (ΚΝΕ, ΕΑΑΚ, με στήριξη του α/α χώρου), 68 ψήφοι οι Αγωνιστικές Κινήσεις και 50 λευκά.

Αλεξανδρούπολη

Ιατρική

Η γενική συνέλευση στις 6/2 ήταν η πιο μαζική των τελευταίων πολλών ετών για την Ιατρική της Αλεξανδρούπολης με περίπου 300 φοιτητές. Ειδικά από την πανδημία και μετά, οι συνελεύσεις έβγαιναν με δυσκολία ή και καθόλου, ενώ η αυτοδυναμία της ΔΑΠ στεκόταν εμπόδιο στον ορισμό τους. Αρχικά κατατέθηκαν 4 πλαίσια στη συζήτηση, της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, των Αγωνιστικών Κινήσεων,

των ΕΑΑΚ και του Ελευθεριακού Σχήματος (α/α). Υπήρξε πλήθος ερωτήσεων και τοποθετήσεων από ανένταχτο κόσμο. Η ΔΑΠ εκβίαζε ανοιχτά για χαμένο εξάμηνο. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις έδωσαν σκληρή πολιτική μάχη απέναντι στην κυβερνητική παράταξη και κόντρα στις οπορτουνιστικές απόψεις των υπόλοιπων δυνάμεων, εξηγώντας στον κόσμο τις θέσεις τους ως προς το τι θεωρούν προωθητικό για τον αγώνα του φοιτητικού συλλόγου. Υπό την πίεση του κόσμου, οι δυνάμεις των α/α και ΕΑΑΚ απέσυραν τα πλαίσιά τους. Αποτελέσματα: 150 ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, 142 Αγωνιστικές Κινήσεις, 7 λευκά.

Μαζικότερες γενικές συνελεύσεις πραγματοποιήθηκαν σε κάθε γωνιά της χώρας, στα Χανιά (30/1 με 780 φοιτητές και 603 ψήφους υπέρ του αγώνα στον ενιαίο σύλλογο του Πολυτεχνείου Χανίων), στον Βόλο (Ηλεκτρολόγων 350 άτομα και 209 υπέρ του αγώνα), στην Πάτρα (Ηλεκτρολόγων 500 φοιτητές και 290 υπέρ του αγώνα), κ.ο.κ. Πρόκειται για περιοχές και σχολές που η παρέμβαση των Αγωνιστικών Κινήσεων παλεύει να μπολιάζει με νικηφόρα γραμμή τους συλλόγους στους οποίους παρεμβαίνει.

Η έναρξη των τηλε-εξετάσεων στην πλειοψηφία των κατελιμμένων σχολών αποτύπωσε γενική μείωση συμμετοχής στις Γενικές Συνελεύσεις την τελευταία εβδομάδα. Η κυβέρνηση προσπαθεί με νύχια και με δόντια να ανακόψει το δυναμικό κίνημα της νεολαίας, που έχει βγει ορμητικά στο προσκήνιο εδώ και έναν μήνα, για να υπερασπιστεί το λαϊκό δικαίωμα στις δωρεάν σπουδές. Επιστρατεύοντας κάθε μορφή καταστολής, επιβάλλει τηλε-εξετάσεις στα πανεπιστήμια, την ίδια ώρα που δίνει εντολή για εισαγγελική παρέμβαση στις φοιτητικές καταλήψεις, ενώ στέλνει τα ΜΑΤ να εισβάλουν στην κατάληψη του ΔΠΘ στην Κομοτηνή.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις παλεύουν μέσα στις Γενικές Συνελεύσεις να αναδείξουν ότι ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί μέχρι τη νίκη, μέχρι δηλαδή να αποσύρει το υπουργείο Παιδείας το νομοσχέδιο Πιερρακάκη, ενάντια σε κάθε εκβιασμό και τρομοκρατία που θέτει η κυβέρνηση. Μια νίκη όχι στα λόγια, όπως την παρουσιάζει η κυρία ρεφορμιστική δύναμη μέσα στις σχολές, η ΠΚΣ, αλλά μια πραγματική νίκη, με πραγματικές κατακτήσεις. Δίπλα στους πραγματικούς συμμάχους, τους μαθητές, τους εκπαιδευτικούς και συνολικά τον λαό και όχι στηριγμένη σε μεγαλοκαθηγητές και πρυτάνεις. Κόντρα σε αποπροσανατολιστικές και χρεοκοπημένες λογικές που βλέπουν σαν κύριο στόχο του κινήματος το να πέσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Καλούν σε ακρόαση των τηλε-εξετάσεων και σε αποχή, κόντρα στην κατάπυκτη στάση της ΠΚΣ-ΚΝΕ, που αποδέχεται τις τηλε-εξετάσεις, υπονομεύοντας το φοιτητικό κίνημα που βρίσκεται σε εξέλιξη.

Με συνελεύσεις-καταλήψεις-διαδηλώσεις, η νεολαία απαντά σε όσους κήρυξαν τον πόλεμο στο δικαίωμά της να σπουδάσει και να ονειρεύεται ένα καλύτερο μέλλον. Κόντρα σε εχθρούς και ψεύτικους φίλους, ο αγώνας συνεχίζεται.

μοί όλων των τάξεων του Λυκείου, με ειδικό συντελεστή ανά τάξη (μεγαλύτερος στη Γ' Λυκείου και μικρότερος στην Α'). Επιπλέον, γίνεται αναφορά για τον καθορισμό του αριθμού των εισακτέων στην τριτοβάθμια από τα τμήματα των Πανεπιστημίων, ενώ «εξετάζεται» η κατάργηση της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής μετά το 2027, που θέλει το υπουργείο Παιδείας να έχει εφαρμοστεί το Εθνικό Απολυτήριο και στις τρεις τάξεις του Λυκείου.

Γίνεται πέρα για πέρα αντιληπτή η επιδίωξη της κυβέρνησης να κάνει ένα «ξεσκαρτάρισμα» ήδη από τη Γ' Γυμνασίου, καθώς πλέον το Λύκειο θα είναι ένα σχολικό πλαίσιο ασφυκτικό και πλήρως αφιλόξενο για τους μαθητές των φτωχών και λαϊκών στρωμάτων. Τα φροντιστήρια ήδη από την Γ' Γυμνασίου θα είναι δεδομένα για τους μαθητές που θα συνεχίσουν τη φοίτηση στο Γενικό Λύκειο, προκειμένου να

μπορούν να ανταπεξέλθουν στο εξεταστικό κάτεργο της Τράπεζας Θεμάτων σε όλο το Λύκειο για να καταλήξουν στις πανελλαδικές εξετάσεις της Γ' Λυκείου. Όσοι δεν μπορούν να τα καταφέρουν, θα προωθούνται ήδη από τα 15 τους έτη στα κάτεργα της μαθητείας, έχοντας φροντίσει ήδη για αυτούς η κυβέρνηση, με την ψήφιση του νομοσχεδίου για την επαγγελματική εκπαίδευση. Πρόκειται για ένα ευθύ χτύπημα του συστήματος στη μαθητική νεολαία, για να εξοικειωθεί από νωρίς στους ταξικούς αποκλεισμούς και τη ζωή χωρίς δικαιώματα. Μέσα στα σχολεία που ήδη υπάρχει αναθραυσμός για την ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων, δίπλα στους φοιτητές και τους εκπαιδευτικούς που αγωνίζονται, οι μαθητές θα πρέπει να καλέσουν Γενικές Συνελεύσεις και να πάρουν αποφάσεις αγώνα απέναντι στην παιδεία των λίγων και εκλεκτών!

Δυτική Ευρώπη

Οι αγρότες συνεχίζουν να διεκδικούν

Το προηγούμενο 15ήμερο κυριάρχησε στην επικαιρότητα η κινητοποίηση των αγροτών. Είναι μια κινητοποίηση που συνεχίζεται σε πολλές χώρες της Ευρώπης. Το βάθος της κοινωνικής δυσαρέσκειας στον αγροτικό κόσμο -με τις όποιες διαφοροποιήσεις- είναι σημαντικό. Αυτό επέβαλε τη δημοσιότητα των κινητοποιήσεων, ακόμα και από τα συστημικά ΜΜΕ, ενώ ανάγκασε τη λήψη μέτρων στήριξης και άφθονων υποσχέσεων από τις κυβερνήσεις και την ίδια την κομισιόν της ΕΕ.

Παρατηρώντας τα αιτήματα των αγροτών, διαπιστώνει κάποιος πως από τις πολιτικές επιλογές των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και των υπολοίπων κυβερνήσεων, οδηγούνται στη συρρίκνωση της παραγωγής και τη μείωση του αριθμού των αγροτών. Κυριαρχεί το ενεργειακό κόστος που εκτοξεύτηκε με τη συνεχιζόμενη επιβολή κυρώσεων στη Ρωσία. Ντίζελ και φυσικό αέριο έχουν αυξηθεί κατακόρυφα, ενώ και οι τιμές σε φυτοφάρμακα, λιπάσματα και ζωοτροφές ακολούθησαν ιλιγγιώδη αυξητική πορεία (με ποσοστά αύξησης 70-80%). Την ίδια στιγμή, οι τιμές των αγροτικών προϊόντων που εισπράττει ο παραγωγός καταρρακδούν προς τα κάτω!

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Υπήρξαν εκτεταμένες κινητοποιήσεις αγροτών στη Γερμανία, για έναν μήνα και περισσότερο, που έφεραν σε δύσκολη θέση την κυβέρνηση. Με πρωτοφανή μαζικότητα και ορμή, σε όλη τη χώρα, οργανώθηκαν αποκλεισμοί οδικών κόμβων και συλλαλητήρια στις μεγάλες γερμανικές πόλεις, φθάνοντας μέχρι και την εμβληματική πύλη του **Βρανδεμβούργου**. Βασικά αιτήματα η ακύρωση της περικοπής της επιδότησης του αγροτικού ντίζελ, η αναστολή στη μείωση των αγροτικών ενισχύσεων, αλλά και η μη εφαρμογή της αύξησης της φορολογίας για την αγορά των γεωργικών μηχανημάτων. Πρέπει να τονίσουμε πως αυτές οι κινητοποιήσεις συμπαρέσυραν και άλλες κατηγορίες ερ-

γαζομένων σε κινητοποιήσεις. Ταυτόχρονα, απέτυχε η προσπάθεια να στραφεί η κοινή γνώμη εναντίον τους, αφού η μεγάλη πλειοψηφία των πολιτών, σύμφωνα με τις επίσημες δημοσκοπήσεις, ήταν υπέρ των αγροτών.

ΓΑΛΛΙΑ

Στα μέσα Γενάρη ξέσπασαν οι μαζικές κινητοποιήσεις των αγροτών. Από τη Γερμανία «πέρασαν» και στη Γαλλία. Οι κινητοποιήσεις κλιμακώθηκαν σε σύντομο χρονικό διάστημα, αιφνιδιάζοντας την κυβέρνηση Μακρόν. Πολύ γρήγορα τα τρακτέρ έφθασαν έξω από το Παρίσι με δυναμικές κινητοποιήσεις. Το ενδεχόμενο μιας νέας κοινωνικής σύγκρουσης μετά την περσινή του ασφαλιστικού, που θα πυροδοτούσε και εργατικές απεργίες, οδήγησε την κυβέρνηση του νέου πρωθυπουργού, Γκαμπριέλ Ατάλ, σε αναδίπλωση. Έτσι επιλέχθηκε η **μερική ικανοποίηση αιτημάτων** (όπως πρόσθετες επιδοτήσεις, συνέχιση των φοροαπαλλαγών στο ντίζελ για τα αγροτικά οχήματα, άμεση βοήθεια στους οινοπαραγωγούς) που έφερε εκτόνωση της οργής. Από την 1η Φλεβάρη και μετά υπήρξε μια σταδιακή αποκλιμάκωση και διάλυση των μπλόκων.

ΒΕΛΓΙΟ - ΟΛΛΑΝΔΙΑ

Η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ, την 1η Φλεβάρη, για την αγροτική πολιτική, ήταν η αφορμή να οργανωθούν νέες κινητοποιήσεις αγροτών σε Βέλγιο και Ολλανδία. Τα τρακτέρ κατέκλυσαν τις Βρυξέλλες, ενώ οδικοί κόμβοι και λιμάνια αποκλείστηκαν. Οι αγρότες έκλεισαν και τρία συνοριακά περάσματα με την Ολλανδία. Περίπου 3.000 αγροτικές μονάδες απειλούνται με κλείσιμο στην Ολλανδία, εξαιτίας της πράσινης οδηγίας της ΚΑΠ, που επιδιώκει **μείωση των εκπομπών αζώτου!**

ΠΟΛΩΝΙΑ

Στην Πολωνία οι κινητοποιήσεις των αγροτών έχουν, εκτός των άλλων, σαν κεντρικό αίτημα τον περιορισμό των εισαγωγών φθηνών γεωργικών προϊόντων

από την Ουκρανία! Το επόμενο διάστημα απειλούν με γενική απεργία και κλείσιμο των συνόρων με την Ουκρανία.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

Οι αγρότες απέκλεισαν σημαντικούς δρόμους σε όλη την ηπειρωτική χώρα, συμπεριλαμβανομένων ορισμένων στα σύνορα με την Ισπανία. Ήδη η πορτογαλική κυβέρνηση ανακοίνωσε ένα πακέτο άνω των 400 εκατομμυρίων ευρώ, για τον μετριασμό των επιπτώσεων της ξηρασίας και για ενίσχυση στο πλαίσιο της Κοινής Αγροτικής Πολιτικής.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Η κινητοποίηση των αγροτών στη Γαλλία αναπόφευκτα μεταφέρθηκε και στην Ισπανία, που έχει την 3η μεγαλύτερη αγροτική παραγωγή στην ΕΕ. Οι τρεις μεγαλύτερες αγροτικές συνδικαλιστικές ενώσεις της Ισπανίας ανακοίνωσαν την Παρασκευή (2/2) ότι θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους για τις επόμενες δύο βδομάδες, μετά τη συνάντηση που είχαν με τον υπουργό Γεωργίας, χωρίς να έχουν ανακοινώσει συγκεκριμένες ημερομηνίες.

ΕΛΒΕΤΙΑ

Εντύπωση προκάλεσε η εμφάνιση τριάντα τρακτέρ, πριν μια βδομάδα, στους δρόμους της Γενεύης. Οι Ελβετοί αγρότες δηλώνουν κι αυτοί αλληλέγγυοι με τους αγρότες που κινητοποιούνται στην Ευρώπη. Αν και η Ελβετία δεν ανή-

κει στην ΕΕ και δεν έχει τις δεσμεύσεις της ΚΑΠ, οι αγρότες επισημαίνουν πως η ουσία της πολιτικής που εφαρμόζεται είναι η ίδια και τους οδηγεί σε αφανισμό.

Η τελευταία σύνοδος της ΕΕ, κάτω από την πίεση των αγροτών, αποφάσισε να μην ισχύει και φέτος η οδηγία για την υποχρεωτική αγρανάπαυση, ενώ χαλάρωσε και την οδηγία για περιορισμό στη χρήση φυτοφαρμάκων.

Στα σοβαρά προβλήματα που επισημαίνουν οι εκπρόσωποι των αγροτών πρέπει να προσθέσουμε τον αθέμιτο ανταγωνισμό που υφίστανται τα προϊόντα τους από εισαγωγές γεωργικών και κτηνοτροφικών προϊόντων. Οι εταιρείες εμπορίας τροφίμων εισάγουν προϊόντα από χώρες (βόρεια Αφρική, Μαρόκο, Αλγερία, από Καναδά, από νότια Αμερική, Ουκρανία,...) στις οποίες οι αγρότες δε υφίστανται τους αυστηρούς ελέγχους που έχει επιβάλει η ΕΕ! Έτσι αναγκάζουν και τους Ευρωπαίους αγρότες να πουλάνε πιο φθηνά.

Όσο κι αν αυτές οι κινητοποιήσεις μπορεί να υποχωρήσουν κάτω από την πίεση και τα όποια μέτρα μπορεί να εξαγγέλλονται, αυτό δεν μειώνει τη σημασία τους. Δείχνει παράλληλα και το μέγεθος της οργής που κυριαρχεί στα μεσοστρώματα, που μπορεί να συμπαρασύρει και τους εργαζόμενους που δοκιμάζονται από τις ψηλές τιμές των αγαθών.

Αργεντινή

Μαζικές λαϊκές αντιδράσεις στη «θεραπεία-σοκ» του υπερφιλελεύθερου Μιλέι

Από την πρώτη στιγμή της ανάληψης της προεδρίας από τον ακροδεξιό υπερφιλελεύθερο Χαβιέρ Μιλέι, εγκρίθηκε στις 20 του Δεκέμβρη ο νόμος-πλαίσιο που εγκαθιστά στη χώρα μια μορφή κατάστασης έκτακτης ανάγκης, ενόψει της «θεραπείας-σοκ της οικονομίας» (βλέπε παγίωση των προνομίων των ξένων πολυεθνικών και των ντόπιων υποτακτικών τους). Το συγκεκριμένο νομοθέτημα, παρόμοιο με αυτό που έχει επιβληθεί σε άλλες χώρες με πρόσχημα τη διάσωση της οικονομίας, προβλέπει πάγωμα των μισθών και μείωση των κρατικών δαπανών σε βασικούς τομείς που εξυπηρετούν τις ανάγκες των ευρύτερων λαϊκών μαζών.

Ακολουθώντας τη χιλιδοκιμασμένη φόρμουλα που επιτάσσουν το ΔΝΤ και άλλοι ιμπεριαλιστικοί χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί, η νέα προεδρία προσδοκά τη μείωση του υπέρογκου εξωτερικού χρέους της χώρας μέσω της σταδιακής απόσυρσης του κράτους από κοινωνικές υποχρεώσεις, που σημαίνει τη μετατροπή των κρατικών υπηρεσιών σε ανώνυμες εταιρείες, σε πρώτη φάση, με την προοπτική της πλήρους ιδιωτικοποίησής

τους. Κάτι παρεμφερές με αυτό που ακολουθήθηκε στην Ελλάδα με τα μνημόνια, μόνο σε πολύ πιο «άγρια» και επιθετική μορφή. Όπως επίσης, επιδιώκεται η μείωση του πληθωρισμού με συγκράτηση των αποδοχών (του λεγόμενου εργατικού κόστους), με παράλληλη απελευθέρωση των τιμών σε βασικά αγαθά, με αποτέλεσμα τη δραματική ελάττωση της αγοραστικής δύναμης των ήδη εξασθλωμένων φτωχών μαζών.

Το Διάταγμα Επείγουσας Αναγκαιότητας (DNU), που εγκρίθηκε στα τέλη του Δεκέμβρη, ήταν το πρώτο βήμα για την υλοποίηση αυτής της πολιτικής. Ο λαός της Αργεντινής, ακόμη και εκείνο το τμήμα που εναπόθεσε τις ελπίδες του στο «διαφορετικό» που θα έφερνε η νέα κυβέρνηση, αμέσως κατανόησε το πού το πάνε η ιθύνουσα τάξη και οι κυβερνητικοί της εκπρόσωποι, με τις ευλογίες των ιμπεριαλιστών. Παρεμπιπτόντως, η απόλυτη ευθυγράμμιση της εξωτερικής πολιτικής του Μιλέι με τη «Δύση», κυρίως με τον αμερικάνικο παράγοντα, οδήγησε, εκτός από το πάγωμα των διαπραγματεύσεων για ένταξη στους BRICS, και σε μεταφορά της πρεσβείας της χώρας στο Ισραήλ από το Τελ Αβίβ στην Ιερουσαλήμ.

Μετά από κάποιες πρώτες διαμαρτυρίες, λίγο μετά τα Χριστούγεννα, από τη Διεθνή Αμνηστία και άλλες ΜΚΟ, η Γενική Συνομοσπονδία Εργασίας (CGT) κήρυξε γενική απεργία και κινητοποίηση για τις 24 του Γενάρη. Σε αυτήν συμμετείχαν περισσότεροι από ενάμισι εκατομμύριο άνθρωποι, στην πρωτεύουσα Μπουένος Άιρες και σε πολλές πόλεις της χώρας, από την Μαρ ντελ Πλάτα ως το Μπαριλότσε. Σε κάθε γωνιά της Αργεντινής, στη Βιομηχανική Κόρντομπα του Βορρά, στη Σάλτα, στην Χουκουί, ακόμη και στο μακρινό Ρίο Γκαγιέγκος της Παταγονίας με τα ορυχεία και τα ναυπηγεία, οι διαδηλωτές έρρευσαν κατά χιλιάδες στους δρόμους, αφηφώντας τους νόμους καταστολής των διαδηλώσεων που ψήφισε η κυβέρνηση Μιλέι.

Η κινητοποίηση αυτή αποτελεί ένα πρώτο βήμα αντίστασης των μαζών της Αργεντινής ενάντια στα αντιλαϊκά μέτρα της κυβέρνησης. Παρά τις αδυναμίες των επαναστατικών φορέων της χώρας, ανοίγει μια αισιόδοξη προοπτική για το λαό, που αξίζει την αλληλεγγύη όλων των λαών του κόσμου.

Το αγωνιστικό ξέσπασμα των αγροτών της Ευρώπης

Τα τρακτέρ και οι συγκρούσεις στο κέντρο των Βρυξελλών, η πολιορκία του Παρισιού, το κλείσιμο των συνοριακών περασμάτων μεταξύ Πολωνίας - Ουκρανίας και μεταξύ Βελγίου - Ολλανδίας, τα εκατοντάδες τρακτέρ στο Βερολίνο, οι μαζικές κινητοποιήσεις σε Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία και στην Ελλάδα είναι χαρακτηριστικά της έκτασης και της έντασης ενός πανευρωπαϊκού ξεσπάσματος των αγροτών.

Τα προβλήματα κατά το μεγαλύτερο μέρος είναι κοινά. Μεγάλη αύξηση στο κόστος παραγωγής, συνεχής μείωση εισοδήματος σε βαθμό αναγκαστικής εγκατάλειψης της αγροτικής παραγωγής. Τα προβλήματα μεγαλώνει η Κοινή Αγροτική Πολιτική (ΚΑΠ) της ΕΕ που επιβάλλει ποσοστώσεις και μειώνει συνεχώς τις επιδοτήσεις με διάφορα προσχήματα δήθεν «πράσινης» ανάπτυξης και προστασίας του περιβάλλοντος.

Οι αγρότες, όπως και τα άλλα μικροαστικά - μεσοαστικά στρώματα στην Ευρώπη αλλά και γενικότερα στον καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό κόσμο, συμπίεζονται ασφυκτικά και σπρώχνονται προς τη φτωχοποίηση, χωρίς μέλλον. Εδώ είναι ανάγκη να επιστημονούμε το μεγάλο εύρος στη διαστρωμάτωση ανάμεσα στους αγρότες τόσο μεταξύ των διαφόρων χωρών όσο και στην κάθε χώρα ξεχωριστά. Άλλο η καθετοποιημένη αγροτική εκμετάλλευση στη Γερμανία ή την Ολλανδία σε σχέση με τους αγρότες στην Πολωνία, την Ελλάδα, την Πορτογαλία. Καθώς και άλλο πράγμα οι καπιταλιστικές αγροτικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα με εκατομμύρια τζίρο από το στρώμα της φτωχομεσαίας αγροτιάς που παλεύει κάθε χρόνο να επιβιώσει από την όποια παραγωγή του.

Επιπλέον, πρέπει να επιστημονούμε ότι το σύστημα των επιδοτήσεων επί της αγροτικής παραγωγής που έχει διαμορφώσει η λεγόμενη ΚΑΠ της ΕΕ έχει κατά βάση δύο στόχους να επιτελέσει. Από τη μία πλευρά να μειώσει το κόστος της πρώτης ύλης που παράγει η αγροτική εκμετάλλευση για τη βιομηχανία, είτε αυτή αφορά τις βιομηχανίες τροφίμων είτε άλλους βιομηχανικούς κλάδους. Από την άλλη πλευρά, οι επιδοτήσεις κατευθύνονται στο μεγαλύτερο μέρος τους στις μεγάλες καπιταλιστικές αγροτικές εκμεταλλεύσεις με αποτέλεσμα οι φτωχομεσαίοι αγρότες κάθε χρόνο να βρίσκονται σε χειρότερη θέση και να αναγκάζονται είτε να φυτοζωούν είτε να εγκαταλείπουν την παραγωγή.

Βασικό χαρακτηριστικό κάθε ιμπεριαλιστικής δύναμης και ιδιαίτερα αυτών της πρώτης γραμμής είναι η εξασφάλιση της διατροφικής επάρκειας για τη χώρα τους. Αυτή η επιδίωξη έχει να κάνει με τον αποκλεισμό κάθε πιθανής εξάρτησης είτε από άλλη ιμπεριαλιστική χώρα είτε από οποιαδήποτε άλλη που θα έθετε σε κίνδυνο πρώτα από όλα την τροφοδοσία των στρατευμάτων τους αλλά και την τροφοδοσία της εσωτερικής αγοράς τους. Στην αντίθετη περίπτωση, οι εξαρτημένες από τους ιμπεριαλιστές χώρες χαρακτηρίζονται από τη διατροφική ανεπάρκεια και εξάρτηση ακόμη και εάν έχουν μεγάλη αγροκτηνοτροφική παραγωγή, είτε γιατί αυτή κατευθύνεται με άνισους οικο-

νομικούς όρους στις ιμπεριαλιστικές χώρες είτε γιατί επιβάλλονται οι μονοκαλλιέργειες με αποτέλεσμα τη στέρηση σε άλλα αναγκαία είδη.

Το μονοπωλιακό κεφάλαιο στις ιμπεριαλιστικές χώρες με στόχο την όσο το δυνατόν μεγαλύτερη αύξηση της κερδοφορίας του προχωράει σε αθρόες εισαγωγές φθηνών αγροτικών προϊόντων από εξαρτημένες χώρες (Λατινική Αμερική, Ασία, Αφρική) και στην κατεύθυνση αυτή επιβάλλονται συμφωνίες «ελεύθερου εμπορίου». Όπως αυτό της ΕΕ με τα κράτη της Mercosur (Βραζιλία, Αργεντινή, Ουρουγουάη, Παραγουάη) με σκοπό την εισαγωγή αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων χωρίς δασμούς και τελωνειακές επιβαρύνσεις.

Με αυτόν τον τρόπο όμως υπονομεύουν τη δική τους αγροτική παραγωγή και αυτό έχει άμεση επίπτωση στους αγρότες, που αντιλαμβάνονται πλέον ότι είναι αναλώσιμοι για το μονοπωλιακό κεφάλαιο των τροφίμων και των αλυσίδων λιανικής πώλησης, αφού πρώτα έχουν ξεζουμιστεί από τις βιομηχανίες λιπασμάτων, σπόρων και φαρμάκων καθώς και τους καπιταλιστικούς κολοσσούς της ενέργειας και των καυσίμων.

Το αγωνιστικό ξέσπασμα των αγροτών στην Ευρώπη αποκαλύπτει για άλλη μια φορά ότι για το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα η παραγωγή για την κάλυψη των βασικών ανθρωπίνων αναγκών και ιδιαίτερα της διατροφής δεν είναι αυτοσκοπός αλλά υπόκειται στον κυρίαρχο νόμο αυτού του συστήματος, του καπιταλιστικού κέρδους. Που σημαίνει πείνα και εξαθλίωση για δισεκατομμύρια ανθρώπους στον πλανήτη από τη μία και καταστροφή της αγροτικής παραγωγής από την άλλη. Και είναι χαρακτηριστικό για την Ευρώπη και όχι μόνο ότι ενώ οι αγρότες στη μεγάλη τους πλειοψηφία πιέζονται προς τα κάτω με την αύξηση του κόστους παραγωγής και της μείωσης των τιμών στα προϊόντα τους, οι αυξήσεις στα τρόφιμα έχουν πάρει εκρηκτικές διαστάσεις, κάνοντας αφόρητη και στερημένη τη ζωή των εργαζόμενων.

Οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις των ιμπεριαλιστικών χωρών αλλά και οι εξαρτημένες από αυτές, στα πλαίσια της ΕΕ, έρ-

χονται αντιμέτωπες με το αντιπαραγωγικό τέρας που οι ίδιες και το μονοπωλιακό κεφάλαιο που υπηρετούν έχουν εκθρέψει και αναγκάζει τους αγρότες σε αγώνες επιβίωσης και απόκρουσης της υποβάθμισης της ζωής τους.

Καθώς το αγωνιστικό ξέσπασμα των αγροτών έχει πάρει σημαντικές διαστάσεις στις περισσότερες χώρες της ΕΕ, γίνονται προσπάθειες ελιγμών τόσο από τις κυβερνήσεις όσο και από την Κομισιόν με στόχο την εκτόνωση της κατάστασης και της πολιτικής πίεσης που δέχονται. Βέβαια, αυτοί οι ελιγμοί έχουν και περιορισμούς είτε αυτοί αφορούν την κερδοφορία του μονοπωλιακού κεφαλαίου είτε γεωστρατηγικές στοχεύσεις. Ταυτόχρονα, οι κάθε είδους ελιγμοί έχουν να αντιμετωπίσουν και τους οξυμένο ανταγωνισμούς ανάμεσα στις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ.

Στην κατεύθυνση αυτή παίρνει αναβολή η υποχρέωση που επιβάλλει η ΚΑΠ για αγροανάπαυση του 4% των καλλιεργήσιμων εκτάσεων σε αγροτικές εκμεταλλεύσεις άνω των 100 στρεμμάτων (10 εκτάρια). Ένα μέτρο που σαφώς ευνοεί τις μεγάλες καλλιέργειες, ενώ για τους μικρομεσαίους και φτωχούς αγρότες που έχουν παραγωγή σε μικρές εκτάσεις δεν έχει να τους προσφέρει κάτι ιδιαίτερο. Ενώ ταυτόχρονα ο Μακρόν πιέζει στην ΕΕ για το πάγωμα συμφωνιών «ελεύθερου εμπορίου», όπως αυτή με τις χώρες της Νότιας Αμερικής, από την άλλη όμως κανείς μέσα στην ΕΕ δεν θέτει ζήτημα, παρότι πιέζονται, για την αθρόα εισαγωγή αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων από την Ουκρανία χωρίς δασμούς. Έχουν και οι ελιγμοί τα όριά τους.

Ανάμεσα στα ζητήματα που έχουν αναδείξει σε πανευρωπαϊκό επίπεδο οι αγροτικές κινητοποιήσεις είναι και οι εξελίξεις που δρομολογούνται στο πολιτικό επίπεδο καθώς πολλές εκτιμήσεις συγκλίνουν ότι αυτή η κατάσταση θα ευνοήσει την ακροδεξιά και ιδιαίτερα στις επικείμενες ευρωεκλογές. Είναι γεγονός ότι η επίκληση από τη μεριά των ακροδεξιών και φασιστικών δυνάμεων του «εθνικού» συμφέροντος έναντι των «ολοκληρώσεων» ή της «παγκοσμιοποίησης» απηχεί τα ταξικά συμφέροντα της

κάθε ντόπιας κεφαλαιοκρατικής αστικής τους τάξης στον ανταγωνισμό τους με τις άλλες κεφαλαιοκρατικές αστικές τάξεις τόσο στην Ευρώπη όσο και γενικότερα. Αυτή η πολιτική κατεύθυνση βρίσκει απήχηση σε μικροαστικά και μεσοαστικά στρώματα όσο λείπει μία αριστερή πολιτική υπεράσπισης των ταξικών συμφερόντων του εργαζόμενου λαού. Και μάλιστα αυτή η απήχηση μεγαλώνει όσο περισσότερο μεγαλώνει η καταπίεση και η εκμετάλλευση του προλεταριάτου, των μεταναστών αλλά και των ντόπιων εργατών γης που κατά εκατομμύρια δουλεύουν κάτω από απάνθρωπες συνθήκες ιδιαίτερα στις αγροτικές καλλιέργειες.

Αυτή τη μεγάλη «προσφορά» των ακροδεξιών και φασιστικών δυνάμεων προς το σύστημα οι κεφαλαιοκρατικές αστικές τάξεις στην Ευρώπη τόσο των ιμπεριαλιστικών χωρών όσο και των εξαρτημένων δεν θέλουν να την αφήσουν να πάει «χαμένη» και την ενισχύουν με κάθε τρόπο. Τα πολιτικά προβλήματα κυβερνητικής διαχείρισης που τους δημιουργεί τα αντιμετωπίζουν με την ακόμα μεγαλύτερη κλιμάκωση της επίθεσης στους εργατές, τον λαό και τη νεολαία, στην ένταση της φασιστικοποίησης της κοινωνικής και πολιτικής ζωής, στο κτύπημα και την ισοπέδωση των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων, στρέφοντας έτσι όλο και σε πιο δεξιά και αντιδραστική κατεύθυνση τις πολιτικές εξελίξεις.

Παρόλα αυτά, οι αγροτικές κινητοποιήσεις εκπέμπουν ένα αισιόδοξο μήνυμα για την αφύπνιση και το δρόμο της διεκδίκησης, που κερδίζει έδαφος στα πιο φτωχά και καταπιεσμένα στρώματα σαν η μόνη επιλογή που υπάρχει απέναντι σε ένα σύστημα που έχοντας σκίσει όλα τα κοινωνικά συμβόλαια κινείται με «σπασμένα τα φρένα» κόντρα σε βασικές ανθρώπινες ανάγκες. Μέσα σε αυτές τις κινητοποιήσεις θα συγκροτηθούν και θα δυναμώσουν οι αριστερές κατευθύνσεις πάλης που μπορούν να συνενώσουν τον αγώνα των εργαζομένων και όλων των λαϊκών στρωμάτων ενάντια στο καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα.

Παλαιστίνη

Σφαγή, διπλωματία και κίνδυνοι ευρύτερης ανάφλεξης

Η εισβολή και γενοκτονική σιωνιστική σφαγή στη Γάζα συνεχίζει να συνναντά σημαντικά εμπόδια από την ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση. Η απόφαση (για τους δικούς του λόγους) του Διεθνούς Δικαστηρίου της Χάγης αύξησε τις πιέσεις και επέτεινε το πολιτικό και στρατιωτικό αδιέξοδο του Ισραήλ, τροφοδοτώντας τη συνεχιζόμενη πολιτική κρίση στο εσωτερικό του, αλλά και τις δυσχερέσεις της Ουάσιγκτον για την πολιτική Νετανιάχου. Συνολικά οι εξελίξεις μεγαλώνουν τα διλήμματα και τα μπλοκαρίσματα των ΗΠΑ, που καλούνται να ισορροπούν σε ένα ολόενα και πιο αντιφατικό και επικίνδυνο πλαίσιο. Σε ένα τέτοιο τοπίο, ο θάνατος των Αμερικανών στρατιωτών αποτελεί ένα ακόμη σημείο καμπής, στο οποίο οι ΗΠΑ, εν μέσω εντεινόμενου εσωτερικού διχασμού και αντιπαράθεσης, καλούνται από τη μια να προστατεύσουν το κύρος τους και τα συμφέροντά τους στην περιοχή και από την άλλη να μην τροφοδοτήσουν μια ευρύτερη ανάφλεξη σε αυτή τη φάση.

Σφαγή και κρίση στο Ισραήλ

Οι δειλοί ισραηλινοί εισβολείς γκρεμίζουν και ανατινάζουν όσες κατοικίες έχουν αφήσει όρθιες οι ναζιστικού χαρακτήρα βομβαρδισμοί τους στη Λωρίδα της Γάζας, που έως τώρα, έχουν αφήσει πίσω τους πάνω από 26 χιλιάδες νεκρούς και 66 χιλιάδες τραυματίες. Ταυτόχρονα και επειδή δεν μπορούν να κάψουν την ηρωική αντίσταση των παλαιστινιακών οργανώσεων, ερωτοτροπούν με μια μεγάλη επιχείρηση εισβολής στη Ράφα, όπου έχουν καταφύγει πάνω από ένα εκατομμύριο εκτοπισμένοι από τον βορρά της Λωρίδας της Γάζας, εξέλιξη που θα σημά-

νει ένα πολλαπλάσιο λουτρό αίματος Παλαιστινίων αμάχων.

Στο Τελ Αβίβ ο Νετανιάχου δέχεται από τη μια τα πυρά των συγγενών των ομήρων και της κεντρικής αντιπολίτευσης, που συντονισμένα με την αμερικανική πολιτική, τον κατηγορεί για «ανικανότητα» και απαιτεί είτε να φύγει είτε να διώξει τα (ακόμα πιο) ακροδεξιά κομμάτια της κυβέρνησής του και να μπει σε διαπραγματεύσεις για ομήρους και κατάπαυση του πυρός. Από την άλλη, η ναζιστικής υφής ακροδεξιά πτέρυγα απειλεί με απόσυρση της στήριξης στην κυβέρνηση, εάν προχωρήσει σε κατάπαυση του πυρός. Την ίδια στιγμή, έποικοι, παρουσία κομμάτων όλου του φάσματος της ακροδεξιάς μέχρι και του Λικούντ, συμμετέχουν σε συνέδριο που συζητά δημόσια τον εποίκισμό της Γάζας!

Εν τω μεταξύ στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, ο παλαιστινιακός λαός υφίσταται μέρα την ημέρα όλο και πιο βάρβαρες μεθόδους για να αναγκαστεί να εγκαταλείψει τη γη του και τα σπίτια του. Ο ισραηλινός στρατός κατοχής, μαζί με παραστρατιωτικές ομάδες εποίκων, έχουν εντείνει τα πογκρόμ, τις δολοφονίες και τους εκτοπισμούς των παλαιστινιακών πληθυσμών, διακινδυνεύοντας -όπως καταμαρτυρούν ισραηλινές και δυτικές πηγές- μια κοινωνική έκρηξη μεγάλων διαστάσεων.

Η αμερικανική εμπλοκή αυξάνεται, όπως και τα προβλήματα

Η απόφαση των ΗΠΑ να έχουν, λίγες μέρες μετά την 7η Οκτωβρίου, σημαντική πολεμική παρουσία στην περιοχή, μπορεί

στην αρχή να λειτουργήσει -εκτός από την προφανή στήριξη στο Ισραήλ- ως δύναμη αποτροπής μιας ανάμειξης του Ιράν και των συμμάχων του στην περιοχή. Ωστόσο, η κλιμάκωση της σφαγής έφερε τα χτυπήματα των Χούθι σε πλοία που συναλλάσσονται με τους σιωνιστές και αυτό με τη σειρά του οδήγησε τις ΗΠΑ να αυξήσουν την παρουσία τους με την επιχείρηση «Φρουρός Ευημερίας». Πρόκειται για μια επιχείρηση χωρίς τους περισσότερους Ευρωπαίους, αλλά και με την πλειοψηφία των αραβικών χωρών να απέχουν και η οποία παρά τα συνεχιζόμενα χτυπήματα στην Υεμένη, πολλαπλασίασε τα προβλήματα παρά αποκατέστησε τη ναυσιπλοία μέσω Ερυθράς και Διώρυγας του Σουέζ.

Η επίθεση σε αμερικανική βάση σε ιορδανικό έδαφος, στο τριεθνές Συρία-Ιράκ-Ιορδανίας, αιφνιδίασε τις ΗΠΑ, έπληξε το κύρος τους και όπως δείχνουν τα πράγματα, άνοιξε έναν νέο, ακόμα μεγαλύτερο κύκλο αστάθειας και έντασης στην περιοχή. Υπάρχουν σοβαρές ενδείξεις (άρθρα και διαρροές στον αμερικανικό καθεστωτικό τύπο) πως στα πλαίσια του αμερικανικού κατεστημένου συζητήθηκε ακόμη και ένα χτύπημα στο Ιράν και η πίεση προς αυτή την κατεύθυνση δεν προήλθε μόνο από το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα. Εν τέλει και μέχρι στιγμής, η διοίκηση Μπάιντεν στέκεται συνεπής με την προσέγγισή της από την αρχή της κρίσης. Έτσι, ενώ εντατικοποίησε και άλλαξε επίπεδο στις επιθέσεις της εναντίον φιλοϊρακινών σχηματισμών σε Συρία και Ιράκ, ενώ προειδοποίησε το Ιράν για αναβαθμισμένη απάντηση εάν συνεχιστούν οι προκλήσεις εναντίον των ΗΠΑ, ωστόσο ταυτόχρονα διεμήνυσε σε όλους τους δυνατούς τόνους πως η ίδια δεν επιθυμεί επέκταση της κρίσης και του πολέμου. Μάλι-

στα, ο Μπλίνκεν, εκτιμώντας πως η κατάσταση είναι πιο επικίνδυνη από το 1973 (πόλεμος του Γιομ Κιπούρ), προειδοποίησε (άραγε ποιους;) εναντίον προσπαθειών εκμετάλλευσης του πολέμου για να προκληθεί περαιτέρω αστάθεια, τονίζοντας ότι η Ουάσιγκτον θα αντιδράσει «αποφασιστικά» σε οποιαδήποτε τέτοια και παίρνοντας μέτρα για να μην υπάρξει περιφερειακή ανάφλεξη. Οι ΗΠΑ με το μέτωπο στην Ουκρανία ανοιχτό και πιο δυσχερές για τους ίδιους και το ενεργούμενό τους (καθεστώσ Κιέβου), μπαίνουν ολοένα και πιο βαθιά στην κρίση που έχει ξεσπάσει στη Μέση Ανατολή με επίκεντρο τη σφαγή των σιωνιστών, μη μπορώντας να κάνουν αλλιώς. Επιχειρώντας να προστατέψουν ταυτόχρονα τόσο το μαντρόσκυλό τους (Ισραήλ) όσο και κυρίως τα στρατηγικά τους συμφέροντα στην περιοχή, έχουν βρεθεί σε μπροστά σε σημαντικά και δισεπίλυτα διλήμματα.

Όπως ξαναγράψαμε, ενώ δεν έχει εφευρεθεί ακόμα ο τετραγωνισμός του κύκλου, οι ΗΠΑ πασχίζουν να πετύχουν το πολιτικό του ανάλογο. Οι ειδήσεις που φτάνουν από την Ουάσιγκτον θέλουν την αμερικανική ηγεσία, μετά από μια σειρά κινήσεις, να έχει καταλήξει σε ένα τετράπολο, μέσω του οποίου θα κατορθώσουν αυτό που σήμερα φαντάζει αδύνατο: επίδειξη πυγμής προς το Ιράν και τους συμμάχους του στην περιοχή ώστε να «αυτοπεριοριστούν», ένταση των πιέσεων στην ισραηλινή ηγεσία για προσχώρηση σε διαπραγματεύσεις και στο βάθος κινήσεις στο παρασκήνιο ακόμα και για αλλαγή ισραηλινής ηγεσίας, διπλωματικές κινήσεις με άξονα μια πρόταση-δέλεαφ για «ένα αποστρατιωτικοποιημένο παλαιστινιακό κράτος» με ορισμένες από τις αραβικές χώρες (Αίγυπτος, Σαουδική Αρα- ▶

Γάζα

Οι σιωνιστές συνεχίζουν τη σφαγή και την καταστροφή

Καθώς ο πόλεμος συνεχίζεται στη Γάζα, αποκλύπεται το βάθος μιας ανείπωτης τραγωδίας για τον παλαιστινιακό λαό. Καθημερινά ο αριθμός των νεκρών, των τραυματιών αλλά και των αγνοούμενων αυξάνεται σταθερά, μονότονα και τραγικά. Τις τελευταίες εβδομάδες ο ισραηλινός στρατός βομβαρδίζει τον νότο, πρώτα τη Χαν Γιούνις και έπειτα τη Ράφα, δύο πόλεις που από την αρχή θεωρούνταν ασφαλές καταφύγιο για τους κατατρεγμένους αμάχους.

Η παλαιστινιακή Ερυθρά Ημισέληνος ανέφερε ότι οι ισραηλινοί βομβάρδισαν την περιοχή γύρω από τα νοσοκομεία Αμαλ («Ελπίδα») και Νάσερ στην Χαν Γιούνις, την «πρωτεύουσα της Χαμάς», ενώ ο εκπρόσωπος του ισραηλινού στρατού κυνικά δήλωσε πως έχουν σκοτωθεί «πάνω από 2.000 τρομοκράτες». Οι ακατάπαυστοι βομβαρδισμοί ανάγκασαν τους πρόσφυγες να καταφύγουν στη Ράφα, στα σύνορα με την Αίγυπτο. Περίπου 4 εκατομμύρια άνθρωποι προσπαθούν να επιβιώσουν σε άθλιες συνθήκες, σε υποτυπώδη καταλύματα, χωρίς νερό, ηλεκτρικό ρεύμα, επαρκή τρόφιμα και φάρμακα, μέσα στο κρύο και τη βροχή. Αν σε όλα αυτά συνυπολογιστούν η απελπισία και η οργή, τότε όντως η Ράφα αποτελεί μια ωρολογιακή βόμβα με απρόβλεπτη συνέχεια.

Ο λαός της Γάζας λιμοκτονεί, κατήγγειλε αξιωματούχος του ΠΟΥ, τη στιγμή που μια σειρά χώρες ανακόινωσαν τη διακοπή χρηματοδότησης της UNRWA,

αποδεχόμενες την κατηγορία του Ισραήλ πως 12 από τα 13.000 μέλη της στην περιοχή υποστηρίζουν και συνεργάζονται με τη Χαμάς. Η απόφαση αυτή παραβιάζει τη Διεθνή Σύμβαση περί γενοκτονίας. Ξεριζώνει μια διεθνή οργάνωση που ιδρύθηκε το 1949 για να παρέχει υγειονομική περίθαλψη, εκπαίδευση και ανθρωπιστική βοήθεια σε Παλαιστίνιους στη Γάζα, τη Δυτική Όχθη, την Ιορδανία, τον Λίβανο και τη Συρία και να θυμίζει τη γενοκτονία που προκαλεί η κατοχή από το σιωνιστικό κράτος. Αποτελεί μια ακόμα απόδειξη πως το ενδιαφέρον των χωρών για τερματισμό αυτής της «κρίσης» (όπως αποκαλούν την κατοχή και τον πόλεμο) είναι υποκριτικό.

Το 45% του ενεργού πληθυσμού στη Λωρίδα της Γάζας ήταν άνεργο πριν από τις 7 Οκτωβρίου, ενώ ο πόλεμος απογείωσε το ποσοστό της ανεργίας, που υπολογίζεται πως έφθασε περί το 80% τον Δεκέμβριο. Το σύνολο της οικονομίας στη Λωρίδα της Γάζας έχει παραλύσει και όσοι εργάζονται, δουλεύουν σε ανθρωπιστικές οργανώσεις. Ο 15ετής αποκλεισμός της και οι επανειλημμένες στρατιωτικές επιχειρήσεις είχαν αποτέλεσμα το 80% του πληθυσμού να εξαρτάται από τη διεθνή βοήθεια. Η απαγόρευση ανοικοδόμησης που είχε επιβάλει το σιωνιστικό κράτος σε συνδυασμό με τους βομβαρδισμούς των τελευταίων 4 μηνών έχει ερημώσει τις κατοικημένες περιοχές της Λωρίδας της Γάζας. Περίπου το 60% των κτιρίων έχει ισοπεδωθεί. Οι πιο αισιόδοξοι αναλυτές υπολογίζουν

πως θα χρειαστούν 70 χρόνια για να επανέλθει μια «ομαλότητα». Ο στρατός επιχειρεί να δημιουργήσει «νεκρές ζώνες», κατεδαφίζει, ανατινάζει εγκαταλελειμμένα κτίρια και εκκενώνει πόλεις. Σε μια τέτοια επιχείρηση η Χαμάς έπληξε με ρουκέτες κτίρια στα οποία είχαν τοποθετηθεί εκρηκτικά με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 21 στρατιώτες, ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό των απωλειών στους 225 νεκρούς.

Οι φωνές αντίδρασης και καταδίκης αυτού του άδικου πολέμου πληθαίνουν. Περισσότεροι από 800 αξιωματούχοι από τις Ηνωμένες Πολιτείες και την Ευρώπη υπογράφουν ανοιχτή επιστολή κριτικάροντας με σκληρό τρόπο τη δυτική πολιτική στο Παλαιστινιακό, κατηγορώντας τις κυβερνήσεις τους για πιθανή συνέργεια σε εγκλήματα πολέμου. «Αυτό που γίνεται είναι σφαγή» δήλωσε ο Λεό Καν, επικεφαλής των Γιατρών Χωρίς Σύνορα. «Δεν είναι δυνατόν σήμερα, σ' έναν πόλεμο στον οποίο ο κόσμος δεν έχει δικαίωμα να φύγει, που ο κόσμος πολιορκείται, δεν έχει πουθενά να πάει, να αποδεχόμαστε να σκοτώνονται 150 γυναίκες και παιδιά κάθε μέρα. (...) Το πρωταρχικό είναι να υπάρξει άμεση και πλήρης κατάπαυση του πυρός». Αυτή όμως δεν πρόκειται να έρθει, όσες περιοδείες και αν κάνουν ο νέος Γάλλος υπουργός Εξωτερικών Στεφάν Σεζουρνέ, ο Μπλίνκεν, η Μπέρμπακ ή όποιος άλλος ιμπεριαλιστής. Γιατί τη λύση που θα φέρει την ειρήνη, τη δίνουν μόνο οι λαοί με τους αγώνες τους.

βία, Κατάρ, Ιορδανία) σε ρόλο εγγυητή, συμφωνία με εγγυήσεις ασφαλείας των ΗΠΑ στη Σαουδική Αραβία, με αντάλλαγμα την επανεκκίνηση σε δεύτερο χρόνο της προσέγγισης Ισραήλ-Σαουδικής Αραβίας, που η 7η Οκτώβρη δυναμίτισε για τα καλά.

Διπλωματία, συγκλίσεις και αντιθέσεις δυτικών

Οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές είναι επίσης θορυβημένοι για τη διεθνή κατακραυγή εναντίον του Ισραήλ, όπως αποτυπώθηκε στα εκατομμύρια των διαδηλωτών, αλλά και στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης μετά την προσφυγή της Νότιας Αφρικής. Επιπλέον κινήσεις όπως αυτή του ισραηλινού ΥΠΕΞ να δείξει δημόσια στους Ευρωπαίους ομολόγους του και στο πλαίσιο διεθνούς συνάντησης στις Βρυξέλλες για το παλαιστινιακό, χάρη με το τεχνητό νησί που η σιωνιστική ηγεσία προτείνει να εκτοπίσουν τους Παλαιστίνιους της Λωρίδας Γάζας, μεγαλώνουν τη δυσανεξία για την ισραηλινή πολιτική. Εκτιμούν ότι δεν είναι πια διαχειρίσιμη η σφαγή, αποκαλύπτονται στους λαούς τα δύο μέτρα και δύο σταθμά της Δύσης, αλλά προσμετρούν επιπλέον και τον σοβαρό κίνδυνο αδυνατίσματος ή και απώλειας των ερεισμάτων τους μέσα στις αντιδραστικές κλίκες της Μέσης Ανατολής. Η Ισπανία έχει διαχωρίσει σχεδόν από την αρχή τη θέση της, κάνοντας για τα δεδομένα της ΕΕ, σκληρή κριτική στο Ισραήλ. Η Γαλλία, που έχει να υπερασπίσει σχέσεις και επιρροή στη Μέση Ανατολή, πρωτοστατεί στην αυτοδύναμη -έστω και ασθμαίνοντας-στρατιωτική παρουσία της ΕΕ στην περιοχή, με την άρχουσα τάξη της χώρας μας να δίνει γη και ύδωρ στην ευρωενωσίστικη πρωτοβουλία «Ασπίδες». Παράλληλα, η γαλλική διπλωματία σε συνεννόηση με την αμερικανική CIA, Ισραηλινούς, Αιγύπτιους και Καταριανούς αξιωματούχους προωθεί μια πρόταση κατάπαυσης του πυρός με απελευθέρωση ομήρων, που εκπονήθηκε στο Παρίσι στα τέλη Ιανουαρίου. Συνολικά η ΕΕ, προσπαθώντας κι αυτή να παραμείνει όπως όπως στη διπλωματική επιφάνεια, προβάλλει τη «λύση των δύο κρατών», ενώ ακόμα και η φαιοπράσινη Γερμανίδα ΥΠΕΞ Μπέρμποκ αναγκάζεται να μιλήσει σε σχετικά αυστηρό τόνο προς την ηγεσία του Ισραήλ.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές, στη Μέση Ανατολή εξελίσσονται δύο περιodes. Η μία του Μπλίνκεν, που ξεκινά έναν νέο κύκλο συνομιλιών με Σαουδική Αραβία, Αίγυπτο, Κατάρ, Παλαιστινιακή Αρχή στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη και φυσικά Ισραήλ. Στόχος η προώθηση του σχεδίου για μια κατάπαυση του πυρός με παράλληλη απελευθέρωση ομήρων, με πίεση κυρίως προς την ισραηλινή ηγεσία που με βάση τα αμερικανικά χτυπήματα σε Υεμένη, Συρία και Ιράκ εμφανίζεται ακόμα πιο αποθρασυμένη. Η άλλη είναι η περιodeία του νέου Γάλου ΥΠΕΞ, Σερζουρνέ, σε Αίγυπτο, Ιορδανία, κατεχόμενη Δυτική Όχθη, Λίβανο και Ισραήλ για να κομίσει την προαναφερόμενη πρόταση του «Παρισιού». Φαίνεται πως ΗΠΑ και Γαλλία συγκλίνουν στην ανάγκη προώθησης έστω και μιας πρόσκαιρης εκεχειρίας, αλλά και ανταγωνίζονται εμμέσως πλην σαφώς με επίδοκο την υπεράσπιση θέσεων και την ανάκτηση ή διεύρυνση καναλιών ελέγχου στη Μέση Ανατολή.

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Βία και αποικισμοί στη σκιά της σφαγής στη Γάζα

Δυτική Όχθη, Κατεχόμενη Παλαιστίνη

Οι Παλαιστίνιοι το αποκαλούν Βουνό του θανάτου εξαιτίας του αφιλόξενου πετρώδους εδάφους. Οι Ισραηλινοί του έδωσαν το βιβλικό όνομα Αριελ (Ariel), δηλαδή λιοντάρι του θεού. Ο βραχώδης λόφος, γνωστός από παλιά για τη στρατηγική σημασία του, επιλέχθηκε ακριβώς γι' αυτό. Εγκαταστάθηκε επάνω του ένας ισραηλινός οικισμός, στο πλαίσιο των παράνομων εποίκων στη Δυτική Όχθη. Σαραντα οικογένειες σε μερικές τέντες ήταν οι πρώτοι έποικοι που ήρθαν το 1978, καταπατώντας την παλαιστινιακή γη, επικαλούμενοι το θεόπνευστο ταξίδι του Αβραάμ στους λόφους της Σαμάρειας και την κληρονομιά του Ιησού του Ναυί στο όρος Εφραΐμ. Επικεφαλής και εμπνευστής της ομάδας των εποίκων ήταν ο Ρον Νάχμαν, μια παλιά καρβάνια των σιωνιστικών σχεδίων εποίκων στην αραβική γη, στέλεχος και βουλευτής του Λικούντ. Πέθανε όντας ισόβιος δήμαρχος της Αριελ. Από τότε μέχρι σήμερα, ο οικισμός έχει εξελιχθεί σε μια πόλη 20 χιλιάδων εποίκων, που μεταφέρθηκαν από άλλα κατεχόμενα εδάφη και το εξωτερικό, κυρίως από την πρώην Σοβιετική Ένωση. Σε αυτούς πρέπει να προστεθούν και οι 14 χιλιάδες φοιτητές και μεταπτυχιακοί που σπουδάζουν στο πανεπιστήμιο, το οποίο αναγνωρίστηκε ως ανώτατο ίδρυμα των κατακτητών, το 2012. Μέχρι σήμερα, η πλειοψηφία της διεθνούς ακαδημαϊκής κοινότητας αρνείται να το αναγνωρίσει και να συνεργαστεί μαζί του σε εκπαιδευτικά προγράμματα. Εκτός των άλλων, στο βιομηχανικό πάρκο της πόλης έχουν εγκατασταθεί πολλά εργοστάσια, στα οποία δουλεύουν χιλιάδες Παλαιστίνιοι, φθνή εργατικό δυναμικό δίχως δικαιώματα, μια εξαιρετικά κερδοφόρα συνθήκη για τους κατοχικούς εργοδότες.

20 χιλιόμετρα ανατολικά της πράσινης γραμμής του 1949 και 34 χιλιόμετρα δυτικά των συνόρων με την Ιορδανία, η Αριελ βρίσκεται σχεδόν στο κέντρο της παλαιστινιακής Δυτικής Όχθης, που οι Εβραίοι ονομάζουν Σαμάρεια. Στέκει στο κέντρο μιας έκτασης 14,7 τετραγωνικών χιλιομέτρων, μέσα στην οποία υπάρχουν πολλές καταπατημένες παλαιστινιακές ιδιοκτησίες. Είναι ο τέταρτος σε πληθυσμό παράνομος εποίκισμός στη Δυτική Όχθη και ο μοναδικός που βρίσκεται τόσο μακριά από τα επίσημα σύνορα των κατακτητών. Διαλέχθηκε για να κόβει τα παλαιστινιακά εδάφη στη μέση και να εξασφαλίζει στο Ισραήλ άμυνα και στρατηγική πρόσβαση ανατολικά. Αν και δεν είναι η μοναδική, αποτελεί μια εξαιρετική απόδειξη πως το σιωνιστικό καθεστώς, παρά τις κατά καιρούς υποκριτικές διακηρύξεις του, δεν έχει καμιά πρόθεση να παραδώσει τη Δυτική Όχθη σε ένα κολοβό, έστω, παλαιστινιακό κράτος. Σε κάθε ευκαιρία, όλες οι κυβερνήσεις του Ισραήλ ανεξάρτητα από πολιτική σύνθεση έχουν διακηρύξει

πως η Αριελ αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα του ισραηλινού κράτους, επικαλούμενες τη στρατηγική θέση της, στο ύψος της λεγόμενης μαλακής κοιλάδας του κατοχικού κράτους. Αν παραμείνει, όμως, στον έλεγχο του Ισραήλ, θα δημιουργούσε μια γιγάντια τρύπα σε οποιοδήποτε μελλοντικό παλαιστινιακό κράτος ή θα μπορούσε να αποτρέψει τη δημιουργία του για πάντα. Γι' αυτό καθόλου τυχαία η Αριελ έχει χαρακτηριστεί ως ο καταστροφέας κάθε προοπτικής για ειρηνική επίλυση της ισραηλινό-παλαιστινιακής αναμέτρησης.

700.000 Ισραηλινοί έποικοι ζουν σε 164 οικισμούς και 116 φυλάκια στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη. Σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, όλοι οι εβραϊκοί οικισμοί στα κατεχόμενα θεωρούνται παράνομοι. Το Ισραήλ, το οποίο στη πραγματικότητα ποτέ δεν σταμάτησε την προσπάθεια αποικιοποίησης ακόμη και εκείνων των περιοχών που βρίσκονται έξω από τα επίσημα σύνορά του, κλιμάκωσε την πολιτική των εποίκων τα τελευταία χρόνια με τις ευλογίες της προεδρίας Τραμπ. Αυτές οι ενέργειες συνεχίστηκαν και στην προεδρία Μπάιντεν και μετά την 7η Οκτωβρίου έχουν πάρει χαρακτήρα ανοιχτών πολεμικών επιχειρήσεων. Κατοχικός στρατός και παραστρατιωτικές συμμορίες εποίκων πρωταγωνιστούν σε συνεχείς επιθέσεις σε όλη τη Δυτική Όχθη, προσπαθώντας να ματαιώσουν μια μαζική εξέγερση των απεγνωσμένων Παλαιστίνιων, που βλέπουν τους ομοεθνείς τους να σφάζονται μαζικά στη Γάζα. Από τις 7 Οκτωβρίου 2023, οι ισραηλινές επιθέσεις στις πόλεις και τους καταυλισμούς, σε σχολεία και πανεπιστήμια, ακόμη και μέσα σε νοσοκομεία της Δυτικής Όχθης, έχουν προκαλέσει τη δολοφονία 381 Παλαιστίνιων και τον τραυματισμό περίπου 4.400. Οι περισσότεροι δολοφονημένοι είναι νεαροί, ακόμη και μικρά παιδιά. Μόνο τον Ιανουάριο του 2024 οι δυνάμεις κατοχής συνέλαβαν 1.236 Παλαιστίνιους πολίτες, συμπεριλαμβανομένων 30 γυναικών και 73 παιδιών. Ο συνολικός αριθμός των συλλήψεων στο τετράμηνο έχει φτάσει στις 6.870, μεταξύ των οποίων περισσότερες από 215 γυναίκες και 400 παιδιά. Αυτά συνδυάζονται με κατεδαφίσεις σπιτιών, τυφλούς βομβαρδισμούς, καταστροφή του οδικού δικτύου και άλλων βασικών υποδομών. Σύμφωνα με δημοσιογραφικά ρεπορτάζ, από πολλά μικρά χωριά και αγροτικούς οικισμούς οι Παλαιστίνιοι έχουν εκδιωχτεί ύστερα από επιθέσεις εποίκων, οι οποίοι βρήκαν ευκαιρία να αρπάξουν τη γη τους. Έγιναν πρόσφυγες μέσα στην κατεκτημένη πατρίδα τους, σαν τους 85 κάτοικους του Ειν αλ-Ρασάς, ενός κτηνοτροφικού χωριού κοντά στη Ραμάλα. Μάζεψαν τα υπάρχοντά τους και τράπηκαν σε φυγή τις πρώτες μέρες του πολέμου. Σήμερα ζουν σε σκηνές και παράγκες αλουμινίου που κατασκεύασαν δίπλα στην Ντούμα. Σε άλλες

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ την ιστοσελίδα των φίλων της Αριελ, www.friendsofariel.org και της κατασκευαστικής «Harey Zahav», <https://en.hzahav.com/>.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ μια καταγραφή των διωγμών από χωριά και οικισμούς στη Δυτική Όχθη τους τελευταίους 4 μήνες www.btselem.org/settler_violence/20231019_forcible_transfer_of_isolated_communities_and_families_in_area_c_under_the_cover_of_gaza_fighting

atheatoskosmosps.blogspot.com

περιπτώσεις, όπως στο χωριό Ντέιρ Σαράφ, που βρίσκεται δυτικά της Ναμπλούς, οι έποικοι καταστρέφουν συστηματικά τις καλλιέργειες, ξεριζώνουν τις ελιές και άλλα καρποφόρα δένδρα.

Η «Harey Zahav» στην ιστοσελίδα της περηφανεύεται πως είναι μια από τις κορυφαίες εταιρείες στην κατασκευή ακινήτων στην Ιουδαία και τη Σαμάρεια, όπως ονομάζουν οι κατακτητές την κατεχόμενη Δυτική Όχθη. Έχει θέσει ως αποστολή -αναφέρει- την οικοδόμηση οικισμών εκεί για την εξυπηρέτηση ομάδων εποίκων. Με την «Harey Zahav» ασχολήθηκαν πρόσφατα τα διεθνή ΜΜΕ, όταν αυτή παρουσίασε τα σχέδιά της για την ανοικοδόμηση της κατεστραμμένης Γάζας με οικισμούς στους οποίους θα εγκατασταθούν έποικοι, οι οποίοι είχαν φύγει μαζί με τον στρατό κατοχής, όταν το Ισραήλ είχε αποχωρήσει από τη Λωρίδα. Μετά την κατακραυγή, η κυβέρνηση Νετανιάχου έσπευσε να μιλήσει για μια ιδιωτική πρωτοβουλία, αλλά πολύ σύντομα αποδείχθηκε πως με τα εφιαλτικά σχέδια των αρχιτεκτόνων της εταιρείας συντάσσεται μια μεγάλη μερίδα της σιωνιστικής δεξιάς, μαζί και στελέχη του κυβερνητικού Λικούντ. Τουλάχιστον 27 Ισραηλινοί βουλευτές και κυβερνητικοί αξιωματούχοι, συμπεριλαμβανομένων 12 υπουργών της κυβέρνησης, συμμετείχαν στη «Διάσκεψη για τη Νίκη του Ισραήλ - Οι εποίκισμοί φέρνουν ασφάλεια», που πραγματοποιήθηκε στην κατεχόμενη Ανατολική Ιερουσαλήμ στα τέλη Ιανουαρίου. Ζήτησαν την οικοδόμηση εποίκων αποκλειστικά για Εβραίους στη Γάζα. Το συνέδριο διοργανώθηκε από το κίνημα εποίκισμου Ναχαλά (Κληρονομιά) και το περιφερειακό συμβούλιο της Σαμάρειας από την κατεχόμενη Δυτική Όχθη. Η Ναχαλά έχει ήδη δημιουργήσει έξι εποίκιστικές ομάδες 400 οικογενειών που είναι πρόθυμες να εγκατασταθούν στη Γάζα. Το εγκληματικό σχέδιο του οριστικού διωγμού των Παλαιστίνιων από την πατρίδα τους συνεχίζεται με πρακτικές εγκληματικής εθνοκάθαρσης και γενοκτονίας, τόσο στη ματωμένη Γάζα, όσο και στη Δυτική Όχθη μπροστά στα μάτια όλης της ανθρωπότητας.

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

«Αδιέξοδα» στο μέτωπο ή στα πρόθυρα ήττας το Κίεβο

Μπορεί ύστερα από περίπου δύο χρόνια ο πόλεμος στην Ουκρανία να έχει «υποχωρήσει» στη διεθνή ειδησιογραφία, ωστόσο η σύγκρουση συνεχίζεται σφοδρότατη, με τεράστιο κόστος σε ζωές και πόρους, χωρίς να υπάρχουν σαφείς ενδείξεις για τερματισμό της.

Ο πόλεμος έχει εξελιχθεί σε έναν πόλεμο φθοράς, με ορατά πλεονεκτήματα για τη Ρωσία, αλλά η εξέλιξή του και τα βασικά επίδικα παραμένουν απροσδιόριστα. Εκτός από αλλαγή συνόρων, που θεωρείται μη αντιστρεπτή κατάσταση, είναι απίθανο η ΗΠΑ να αποδεχθούν ένα καθεστώς εγγυημένης και ελεγχόμενης αποστρατιωτικοποίησης - ουδετεροποίησης, όπως απαιτεί η Μόσχα.

Τα δημοσιεύματα στις ΗΠΑ δεν αφήνουν περιθώρια για αμφιβολίες. Ο Λευκός Οίκος δεν θα υποστηρίξει επιχειρήσεις του Κιέβου για ανάκτηση των κατεχομένων από τη Ρωσία εδαφών. Ωστόσο, αίσθηση προκάλεσαν δηλώσεις τής (νούμερο δύο του Στέιτ Ντιπάρτμεντ) Νούλαντ πριν αναχωρήσει από το Κίεβο έπειτα από επίσημη επίσκεψη.

Μίλησε για ανατροπές στα πεδία των μαχών της Ουκρανίας, με τις ΗΠΑ να συνεχίζουν να παρέχουν υποστήριξη στην Ουκρανία, με νέες επενδύσεις και με νέα οπλικά συστήματα που ήδη βρίσκονται καθ' οδόν. Τέλος, εξήρε την ανάπτυξη της ουκρανικής οικονομίας από 4% σε 5%, την οποία... «οι χώρες του κόσμου πρέπει να τη ζηλεύουν!» Δηλώσεις που όχι μόνο έρχονται σε αντίθεση με την περιρρέουσα ατιμόσφαιρα των «αμερικανικών πολιτικών διαδρομών», αλλά αγνοούν και το γεγονός ότι το «ρεπουμπλικανικό» Κογκρέσο ξεκαθάρισε τη μη ψήφιση του «πακέτου βοήθειας» στην Ουκρανία.

Όσο έντονος είναι ο συζητήσιμος το τελευταίο διάστημα ως προς το μέλλον της δυτικής στήριξης στην Ουκρανία, και το νέο πακέτο βοήθειας από ΗΠΑ και ΕΕ, άλλο τόσο έντονη είναι η απροθυμία τους. Οι 27 ηγέτες της ΕΕ συμφώνησαν, τελικά, σε ένα πρόσθετο πακέτο στήριξης ύψους 50 δισ. ευρώ σε 2 δόσεις, αλλά ο επικεφαλής διπλωμάτης της ΕΕ, Μπορέλ, διευκρίνισε: «είναι σημαντικό να αποσαφηνιστεί η κατάσταση και να ξέρουμε πού βρισκόμαστε τώρα, πού θα είμαστε το Μάρτιο και μέχρι το τέλος του έτους». Η συμφωνία περιέχει ετήσιες αξιολογήσεις της «βοήθειας», αφού όλοι αγνοούν τη διαδρομή της εντός Ουκρανίας. Άλλωστε το τίμημα είναι 40 δισεκατομμύρια δολάρια ετησίως (όσο το δημοσιονομικό έλλειμμα της Ουκρανίας)!

Ευσεβής πόθος του Κιέβου είναι να αποφασίσει η ΕΕ τη δήμευση ρωσικών περιουσιακών στοιχείων. Το θέμα βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη από την έναρξη της «ρώσικης ειδικής επιχείρησης» στην Ουκρανία. Και πάλι ο Μπορέλ διευκρίνισε: «αυτή τη στιγμή μιλάμε για τα έσοδα από τόκους, και είμαι πεπεισμένος ότι αυτό θα ολοκληρωθεί στο εγγύς μέλλον». Πολιτικά, αυτή η κατάσχεση δικαιολογείται ως «προκαταβολή για αποζημιώσεις», τις οποίες το Κρεμλίνο θα πρέπει να καταβάλει στην Ουκρανία. Όμως, ο ηττημένος είναι αυτός που πληρώνει αποζημιώσεις! Και αυτό γέρνει προς την Ουκρανία. Σε σχέση με αυτό, η ΕΚΤ ανακοίνωσε πως θα αποσταθεροποιηθεί το χρηματοπιστωτικό σύστημα της ΕΕ, συνυπολογίζοντας τα αντίμετρα της Μόσχας, που αφορούν κατασχέσεις δυτικών περιουσιακών στοιχείων. Ο όγκος τους υπολογίσθηκε (τέλος του 2022) στα 288 δισ. δολάρια, σύμφωνα με τα εθνικά στατιστικά στοιχεία δυτικών χωρών.

Το καθεστώς του Κιέβου συνεχίζει με βάση τον αρχικό στόχο: «να εκδιώξει τον εχθρό απ' όλη την Ουκρανία», αφήνοντας να εννοηθεί πως, όσο άσχημα κι αν φαίνονται τα πράγματα τώρα, στο μέλλον η Ουκρανία θα ανατρέψει τα δεδομένα. Το Κίεβο ή αρνείται να αποδεχτεί την πραγματικότητα ή προσδοκά να ανέβει ο «πήχης» της αντιπαράθεσης Δύσης-Ρωσίας. Αλλά πώς;

Το γεγονός ωστόσο που σόκαρε τους δυτικούς φί-

λους του Ζελένσκι αφορά την κατάρριψη, στον ρωσικό εναέριο χώρο, αεροπλάνου που μετέφερε 65 ουκρανούς αιχμαλώτους πολέμου που είχαν προγραμματιστεί για ανταλλαγή. Επίσης σκοτώθηκαν τρεις ρώσοι στρατιωτικοί και έξι μέλη του πληρώματος. Αρχικά η κατάρριψη αποδόθηκε σε ενέργειες του Κιέβου με τη δικαιολογία ότι μετέφερε υλικά για τα πυραυλικά συστήματα S-300, που προορίζονταν για επιθέσεις στο Χάρκοβο. Σύντομα, όμως, τα περί εμπλοκής των δυνάμεων του Κιέβου εξαφανίζονται από τα ουκρανικά ΜΜΕ, όπως και κάθε αναφορά στο υποτιθέμενο φορτίο!

Η λογική υπόθεση είναι ότι η ουκρανική πλευρά είχε ενημερωθεί γι' αυτή την πτήση, με τον ίδιο τρόπο που η Ρωσία ενημερώνεται για επισκέψεις ξένων ηγετών στο Κίεβο. Το «αδικαιολόγητο» του πράγματος ενδεχομένως να αφορά εσωτερικές αντιθέσεις.

Ο ουκρανός πρόεδρος ζήτησε πρόσφατα από τον κορυφαίο στρατηγό της χώρας του, Ζαλούζνι, να παραιτηθεί, αλλά αυτός αρνήθηκε, «πυροδοτώντας» διάφορες εικασίες. Η τεταμένη σχέση ξεινικά αφότου γίνεται ορατό ότι η ουκρανική αντεπίθεση δεν μπορεί να πετύχει τους στόχους της (την ανάκτηση κατεχομένων εδαφών και την αποκοπή της «χερσαίας γέφυρας» προς την Κριμαία). Ο Ζαλούζνι είχε πει ότι ο πόλεμος έχει φτάσει σε «αδιέξοδο», με το γραφείο του προέδρου να τον επιπλήττει. Ακολούθησαν και άλλες δηλώσεις, καθόλου συμβατές με αυτές του προεδρικού περιβάλλοντος. Το οποίο περιβάλλον τις θεωρεί πολιτικές και όχι στρατιωτικές δηλώσεις.

Παρ' ότι η Ουάσιγκτον θέλει να αποφύγει μια ανοιχτή σύγκρουση μεταξύ Ζελένσκι και Ζαλούζνι, οι ΗΠΑ (γράφει η Berliner Zeitung, επικαλούμενη ουκρανικές πηγές) είναι πιθανότερο να υποστηρίξουν τον αρχιστράτηγο παρά τον πρόεδρο σε περίπτωση όξυνσης της μεταξύ τους σύγκρουσης. Οι φήμες για έντριγκες γύρω από το πρόσωπο του στρατηγού Ζαλούζνι ή οι κατηγορίες για αυταρχισμό του Ζελένσκι, που διατυπώνονται από τον δήμαρχο του Κιέβου, Κλίτσκο, μπορεί να είναι μόνο κάποια ορατά στοιχεία του παρασκήνιου στο Κίεβο, αντανάκλουν ωστόσο κάποια γενικότερη πόλωση στην κοινωνία.

Στο μεταξύ η Μόσχα δεν δείχνει να βιάζεται για «ειρηνευτικές συνομιλίες», αφού οι ουκρανικές δυνάμεις δείχνουν να έχουν ήδη χάσει τη δυνατότητα ανάληψης επιθετικών ενεργειών. Η πρωτοβουλία έχει περάσει στη δική της πλευρά και, όπως φαίνεται, σημειώνει αργή αλλά σταθερή πρόοδο στο ανατολικό και νότιο τμήμα της χώρας. Και κέρδιμα χρόνου και εδαφών.

Δεν ξέρουμε αν ο Ζελένσκι και το περιβάλλον του πιστεύουν πως μια ακόμη «αφηγηματική αντεπίθεση» μπορεί να αντισταθμίσει την πραγματική ήττα, σε πραγματικό πεδίο μάχης. Πάντως τα δυτικά ΜΜΕ, μιλώντας περί «αδιεξόδου στα μέτωπα των συγκρούσεων», περιγράφουν μια κατάσταση που δεν μοιάζει με αδιέξοδο. Μοιάζει με το να είσαι στα πρόθυρα της ήττας.

Αυτό φαίνεται και από το ότι η Ρωσία αναβαθμίζει τις απαιτήσεις της... «Η αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη στην Ουκρανία θα πρέπει να προωθηθεί πιο μακριά, σε απόσταση από την οποία θα είναι αδύνατο να βομβαρδιστούν ειρηνικές πόλεις», δήλωσε ο Πούτιν στη Μόσχα στις 31 Ιανουαρίου. «Η γραμμή θα πρέπει να βρίσκεται σε τέτοια απόσταση από το έδαφός μας ώστε να διασφαλίζει την ασφάλεια»... Τα τετελεσμένα στο χάρτη «φωτογραφίζουν» όλη την Ουκρανία!

Οι υπεύθυνοι στρατηγικού σχεδιασμού τόσο στην Ουάσιγκτον όσο και στην Ευρώπη είναι βέβαιο ότι απεργάζονται ένα σχέδιο Β, δηλαδή να απαντήσουν σε μια ρωσική νίκη. Ωστόσο αυτή τη στιγμή η Ουκρανία είναι πλέον πεδίο πολιτικής αντιπαράθεσης στις ΗΠΑ (και όχι μόνο) και ίσως να μη χρειαστεί να περιμένουμε την επόμενη διοίκηση στον Λευκό Οίκο για να έχουμε μια νέα πολιτική των ΗΠΑ στην Ουκρανία.

XB

Στις 1, 2 και 3 Μάρτη, το NAP πραγματοποιεί το 5ο Συνέδριό του, ενώ τον περασμένο Δεκέμβρη δημοσιεύθηκαν οι Θέσεις της ΠΕ, ανακοινώνοντας τη συγκρότηση μαζί με την «Πρωτοβουλία για σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα» μιας νέας Κομμουνιστικής Οργάνωσης εντός του 2024, σαν το «πρώτο βήμα για ένα νέο Πρόγραμμα και Κόμμα Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης». Σε μια περίοδο πολύ δύσκολη για την εργατική τάξη, τη νεολαία και το λαό, θεωρούμε ότι η συζήτηση-κριτική ανάμεσα σε Οργανώσεις, κοντά στην αναγκαία -κατ' εμάς- κοινή δράση, είναι μια χρήσιμη διαδικασία για το κίνημα. Μ' αυτό το πνεύμα θα κάνουμε μια σχετικά περιορισμένη, λόγω χώρου, κριτική τοποθέτηση σε ορισμένες πλευρές των Θέσεων της ΠΕ.

Κατ' αρχάς, και σ' αυτό το συνέδριο το NAP παραμένει στην ίδια λογική των πολλαπλών σχεδίων, των μετώπων, των πόλων και των νέων κινήσεων, των προγραμμάτων και των πλαισίων, που το ένα είναι προϋπόθεση για το άλλο και το δεύτερο δίνει νόημα στο πρώτο, όλα σύγχρονα και ρεαλιστικά, βασισμένα στις αντικειμενικές δυνατότητες που παρέχει στο κίνημα και στην εργατική τάξη ο σημερινός «ολοκληρωτικός καπιταλισμός» και που οδηγούν σε συνολικές στρατηγικές απαντήσεις, νέες ελπίδες και κομμουνιστικές επαναθεμελιώσεις.

Το «εκκρεμές» του ολοκληρωτικού καπιταλισμού

Αυτός ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός όλο ολοκληρώνεται αλλά όλο αναδεικνύει τα «παλιά» του χαρακτηριστικά, την ανισόμετρη ανάπτυξη και τους ανταγωνισμούς. Ως προς αυτό, θα κάνουμε μία μόνο παρατήρηση (λόγο χώρου) για τις Θέσεις. Παρά την πίεση που δέχεται το NAP από τις εξελίξεις στο πλαίσιο του οξυτάτου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και την υποχρεωτική ανάδειξη πλευρών του, δεν μπορεί να αποφύγει τις αντιφάσεις που περικλείει η αφετηριακή του άποψη.

Έτσι, οι γεωπολιτικοί ανταγωνισμοί εντάσσονται στους «πολύμορφους καπιταλιστικούς ανταγωνισμούς, οι οποίοι (...)εμφανίζονται στο εσωτερικό των χωρών και διεθνώς» (θέση 5). «Η καπιταλιστική διεθνοποίηση απογειώθηκε», αλλά παράλληλα ενισχύθηκε η τάση «επιστροφής, το καλύτερο πάτημα του κεφαλαίου στο εθνικό έδαφος» (θέση 5). Και «οι καπιταλιστικές ολοκληρώσεις κλονίστηκαν και αμφισβητήθηκαν (...), ωστόσο δεν υποχώρησαν», ενώ η κρίση της ΕΕ ενισχύθηκε, αλλά (ευτυχώς) το «πιο φιλόδοξο εγχείρημα οικονομικής και πολιτικής ολοκλήρωσης στην ιστορία του κεφαλαίου (...) δεν βρίσκεται κοντά στο τέλος του» (θέση 9). Το πρόβλημα είναι ότι αυτές οι αντιφάσεις, η λάθος ανάγνωση του κόσμου, οδηγούν το NAP σε λαθεμένες πολιτικές πρακτικές που τις ζούμε στο πεδίο των αγώνων.

Το προβάδισμα της «σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής»

Το κεντρικό ζήτημα που έρχεται να αντιμετωπίσει το Συνέδριο είναι η τεκμηρίωση των «αναγκαιοτήτων» και «δυνατοτήτων» που προκύπτουν από τη «σημερινή εποχή» για τη συγκρότηση του «σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος» και η προβολή του δικού του «σχεδίου» και της συμβολής του σ' αυτό. Όπως λέει, με το 5ο Συνέδριο επιχειρεί «μια συνολική στρατηγική απάντηση», που θα υποδεχτεί τον «νέο γύρο εξεγέρσεων», γιατί «η αντικαπιτα-

Σχέδιο-Πρόγραμμα-Κόμμα

Σχετικά με τις Θέσεις της ΠΕ του ΝΑΡ για το 5ο Συνέδριό του

λιστική και κομμουνιστική Αριστερά δεν θα περιμένει στη γωνία» (θέση 47).

Ας δούμε πώς περιγράφονται αυτές οι «νέες δυνατότητες και αναγκαιότητες»:

«Ενώ ο ευρύτερος κοινωνικός και πολιτικός συσχετισμός παραμένει αρνητικός και δεν έχουν ανατραπεί η γενική υποχώρηση και ήττα του λαϊκού κινήματος, εμφανίζονται ζώνες κοινωνικής και πολιτικής διαμαρτυρίας (...). «Το σκέλος των δυνατοτήτων που εμφανίζονται περιέχει αναβαθμισμένα τα στρατηγικά ερωτήματα (...). «Γι' αυτό και η προώθηση του εγχειρήματος για σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα αποκτά κρίσιμη σημασία» (θέση 34).

«Συνολικά, η εξέλιξη των αγώνων των τελευταίων ετών υπογραμμίζει τη θέση ότι σήμερα (...) χρειάζεται ανώτερη οργάνωση του αγωνιζόμενου κόσμου (...), συγκρότηση μαζικής κομμουνιστικής οργάνωσης, αντικαπιταλιστικού μετώπου (...) σχεδίου αντικαπιταλιστικής ανατροπής» (θέση 35).

«Απαιτούνται λοιπόν η ανάπτυξη μιας σύγχρονης κομμουνιστικής στρατηγικής και τακτικής ικανής να αλλάξει τους υποκειμενικούς όρους, που παραμένουν εξαιρετικά αδύναμοι» (θέση 39).

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η εργατική τάξη και ο λαός χρειάζονται τα δικά τους συγκροτημένα όργανα πάλης, χρειάζονται το δικό τους Μέτωπο Πάλης, χρειάζονται μέσα σ' αυτό ενισχυμένη και συγκροτημένη την τάση της αναμέτρησης, χρειάζονται ισχυρή την κομμουνιστική κατεύθυνση, χρειάζονται το κομμουνιστικό κόμμα τού σήμερα, χρειάζονται... χρειάζεται να κάνουν την επανάσταση και να προχωρήσουν στο σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Αλλά γι' αυτό μιλάμε ή για τα βήματα που θα γίνουν σήμερα για να προωθηθούν-κατακτηθούν όλα αυτά; Την αντίσταση δηλαδή, την οργάνωση, τη διεκδίκηση, την αναμέτρηση, τη συμβολή στην εξέλιξη της ταξικής πάλης, την προώθηση της ανασυσκόρησης της εργατικής τάξης μέσα στην ταξική πάλη και μέσα από την ταξική πάλη και -σε διαλεκτική σχέση- τη συγκρότηση του κόμματος.

Σε αντίθεση με όλα αυτά, το ΝΑΡ στη λογική (κι εδώ) της «αντίστροφης ιεράρχησης» θεωρεί κρίσιμο καθήκον, καθήκον της ημερήσιας διάταξης και όχι ζύμωσης και προπαγάνδας, τη «συγκρότηση μαζικής κομμουνιστικής οργάνωσης, αντικαπιταλιστικού μετώπου (...) και σχεδίου αντικαπιταλιστικής ανατροπής». Αναιρεί στην ουσία και την αποτελεσματικότητα των αγώνων, αφού «η υλοποίηση της δυνατότητας να αποκρουστεί η επίθεση και να επιτευχθούν νίκες (...) καθορίζεται από την πορεία διαμόρφωσης σύγχρονου προγράμματος και κόμματος κομμουνιστικής απελευθέρωσης (...), τη διαμόρφωση επαναστατικής τακτικής (...) και την αντιμετώπιση από επαναστατική σκοπιά ορισμένων κρίσιμων θεωρητικών ζητημάτων (...)» (θέση 48). Και μάλιστα όταν και για την ίδια του την Οργάνωση ομολογεί, και ως συνέπεια της «συνολικής υστέρησης και υποχώρησης του εργατικού κινήματος» (αλλά όχι μόνο), ότι το ΝΑΡ έφτασε σε ένα «οριακό σημείο» (θέση 61), σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που «ή τολμά το βήμα (...) ή μένει σε μια κατάσταση φθοράς-αφθαρσίας» (θέση 74). Για τις θέσεις και την ΠΕ το βήμα δεν είναι η πιο ουσιαστική εμπλοκή και ενίσχυση της ταξικής πάλης, αλλά το κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα.

Η «αντικειμενικότητα» του στρατηγικού σχεδίου του ΝΑΡ

Οι στρατηγικές απαντήσεις και τα ολοκληρωμένα προγράμματα (και δεν αναφερόμαστε στη θεμιτή προσπάθεια αναβάθμισης ή υπέρβασης του ΝΑΡ) στην πραγματικότητα είναι συνέπεια της βασικής θεώρησης του ΝΑΡ για τον «ολοκληρωτικό καπιταλισμό» και αποφυγή αντιμετώπισης των δεδομένων της ταξικής πάλης.

Άλλωστε υπάρχουν «οι υλικοί-αντικειμενικοί όροι» «με βάση τα χαρακτηριστικά του καπιταλισμού και της εργατικής τάξης της εποχής μας» που αναδεικνύουν «τις επαναστατικές δυνατότητες στον σύγχρονο καπιταλισμό» (θέση 42). Αντικειμενικό είναι επομένως το ζήτημα. Και ποιες είναι αυτές οι «δυνατότητες»;

- «Οι (υπαρκτές) προϋποθέσεις αύξησης του παραγόμενου πλούτου με ταυτόχρονη ελάττωση του χρόνου εργασίας (...)» [μάλλον τότε που κατακτήθηκε το δωρο δεν υπήρχαν αυτές οι προϋποθέσεις, γι' αυτό, αντικειμενικά, μας το πήραν πίσω].

- «Η τεράστια παραγωγή πλούτου και η άνοδος του μορφωτικού επιπέδου διαμορφώνουν όρους χειραφέτησης των εργαζομένων (...)» [τι μας χρειάζεται η ταξική πάλη].

- «Υπάρχει η δυνατότητα υπέρβασης της διάκρισης διανοητικής-χειρωνακτικής εργασίας (...)» [σε λίγο θα πούμε τι μας χρειάζεται ο σοσιαλισμός].

- Η επιστήμη έχει αναπτυχθεί ραγδαία σε όλα τα πεδία (θέση 42) [«η πυρηνική σύντηξη επιστήμης και παραγωγής», που έλεγαν οι Θέσεις του 1ου Συνεδρίου του ΝΑΡ].

Όλες αυτές οι δυνατότητες (και άλλες που δεν τις αναφέρουμε) που «αναβλύζουν, που ενυπάρχουν αλλά καταπιέζονται και αναπτύσσονται στρεβλά στον καπιταλισμό, αναδεικνύουν την κομμουνιστική προοπτική» και μπορούν να «μεταφραστούν σε θέσεις που θα εμπλουτίζουν ένα σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα» (θέση 43). Θα λέγαμε ότι είναι μια άλλη έκφραση της παλιάς άποψης του ΝΑΡ για «τις εμβρυακές μορφές κοινωνικών σχέσεων-τάσεων που γεννιούνται μέσα στα σπλάχνα της σημερινής κοινωνίας και τείνουν να σπάσουν το καπιταλιστικό περίβλημα» (1ο Συνέδριο).

Σε κάθε περίπτωση, είναι μια υπόκλιση στο «αντικειμενικό», μια πλήρης αποδοχή της ρεβιζιονιστικής θεωρίας των «παραγωγικών δυνάμεων» και φυσικά μια απόρριψη του Λένιν και των μπολσεβίκων, που δεν περίμεναν να ανεβεί η παραγωγικότητα στον καπιταλισμό, να μορφωθούν κατάλληλα, να περάσει και το στάδιο του ιμπεριαλισμού, να έρθει ο «ολοκληρωτικός καπιταλισμός» του ΝΑΡ και τότε «αντικειμενικά» να κάνουν την επανάσταση (ή να τους έρθει στο πιάτο).

Η «προϊστορία» του κινήματος

Ο δεύτερος παράγοντας -πέρα από τις σύγχρονες δυνατότητες- που συνοπλογοίξει η ΠΕ του ΝΑΡ για να καταλήξει στο «νέο σχέδιο κομμουνιστικής απελευθέρωσης (...) που είναι ρεαλιστικό» (θέση 40) [σε αντίθεση με τον μη ρεαλιστικό Λένιν που προχώρησε σε «βιασμό της ιστορίας»,] είναι «η διαλεκτική αποτίμηση των προηγούμενων επαναστάσεων».

Θα προσπεράσουμε την όποια (μικρή έκταση άλλωστε) αποτίμηση κάνουν οι Θέσεις και θα σταθούμε μόνο σε ένα σημείο για το σήμερα, για τα «κομμουνιστικά ρεύματα του 20ού αιώνα» που βρίσκονται σε κρίση. Δηλαδή «του ευρωκομμουνισμού, των «ορθόδοξων» κομμάτων (ΚΚΕ), των μαοϊκών οργανώσεων, του τροτσκισμού και του ελευθεριακού/αναρχικού χώρου» (θέση 45). Ένα βολικό «τσουβάλιασμα» ρευμάτων και κινήσεων, αυτών που πραγματοποίησαν την πρώτη έφοδο στον ουρανό και των άλλων που την καταπολέμησαν με μανία. Μια τέτοια τοποθέτηση κρύβει την απαξίωση για το κομμουνιστικό κίνημα του περασμένου αιώνα, την τεράστια προσφορά του στην ανθρωπότητα, τις ιστορικές νίκες του και παράλληλα αποτελεί δήλωση υποτίμησης της διερεύνησης των λαθών, των αδυναμιών, της ήττας, αλλά και των προσπαθειών που επιχειρήθηκαν για την ερμηνεία της και την υπέρβασή της μέσα στην ταξική πάλη (ΜΠΠΕ).

Όλα αυτά για το ΝΑΡ αποτελούν την «προϊστορία» του κινήματος, που ήταν προορισμένα, λόγω αντικειμενικών συνθηκών, να αποτύχουν, και δεν το «ακουμπούν», αφού αυτό ανήκει στο «νέο ρεύμα». Τόσο νέο που, αρνούμενο τη ρεβιζιονιστική στροφή του '56, δανείζεται από αυτήν τη θεωρία των Παραγωγικών Δυνάμεων και της Επιστημονικοτεχνικής Επανάστασης (ΕΤΕ), όπως ακριβώς το ΚΚΕ, το οποίο άλλωστε, γι' αυτόν το λόγο, το χαρακτηρίζει ως «κόμμα κομμουνιστικής αναφοράς» που απλώς «αδυνατεί να συμβάλει στην αναγκαία κομμουνιστική επαναθεμελίωση» (θέση 46). Και από την άλλη εκδηλώνει σαφείς επιρροές από το τροτσκιστικό ρεύμα (όχι μόνο στην τοποθέτηση για τη ΣΕ), αλλά και από τη «νέα ευρωπαϊκή αριστερά» και όλο το ρεφορμιστικό της οπλοστάσιο.

Η «σφιχτή» σχέση τακτικής-στρατηγικής

Όλες αυτές οι καταβολές και επιρροές αποτυπώνονται και στο «αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στόχων πάλης» (θέση 52). Βασικό σκεπτικό για το περιεχόμενό του είναι το γεγονός ότι «στην εποχή της ιλιγγιάς ανόδου των παραγωγικών δυνάμεων, της τεχνητής νοημοσύνης και της βιοτεχνολογίας, συνολικά της ανόδου των δυνατοτήτων χειραφέτησης του κοινωνικού ανθρώπου (...) η σχέση τακτικής-στρατηγικής γίνεται πιο «σφιχτή». Οι «κομμουνιστικές απαντήσεις» δεν είναι μόνο ιστορικά αναγκαίες, αλλά γίνονται και άμεσα πολιτικά αναγκαίες» (θέση 51). Αφού λοιπόν οι δυνατότητες χειραφέτησης προκύπτουν αβίαστα από τις αντικειμενικές συνθήκες του σύγχρονου καπιταλισμού, τότε περιορίζεται ο ρόλος της ταξικής πάλης ως μοχλού κίνησης της ιστορίας και πεδίου συγκρότησης της εργατικής τάξης. Πολύ περισσότερο, περιορίζεται και η σημασία των αγώνων «ανάγκης», αντίστασης και διεκδίκησης, παρά τις περί του αντιθέτου δηλώσεις της ΠΕ. Από σχολείο της επανάστασης, γίνονται, το πολύ πολύ, ένα υπόβαθρο για τη μεταφορά (από την πρωτοπορία) της κομμουνιστικής προοπτικής στο σήμερα.

Στο αντικαπιταλιστικό λοιπόν πρόγραμμα του ΝΑΡ αποτυπώνεται η λεγόμενη συνέχεια των στόχων πάλης και η πρωτοκαθεδρία των στρατηγικών στόχων. Ένα πρόγραμμα όπου συνυπάρχουν

διεκδικήσεις που προσπαθούν να προσδιορίσουν το «σημερινό κομμουνιστικό περιεχόμενο», χωρίς να μπορεί κανείς να καταλάβει αν αναφέρονται στο σήμερα, σε κάποια περίοδο δυαδικής εξουσίας (την οποία οι τωρινές θέσεις εξορκίζουν σε πλήρη αντιδιαστολή με τα προηγούμενα Συνέδρια) ή στο επαναστατικό μέλλον, διεκδικήσεις «κλασικές» στη βάση των οποίων αναπτύσσεται το εργατικό κίνημα, διεκδικήσεις ρεφορμιστικές, έως και προτάσεις προς το σύστημα. Επειδή πολλές φορές έχουμε αναφερθεί σ' αυτά, θα κάνουμε μόνο δύο ενδεικτικές αναφορές στον τελευταίο τύπο στόχων πάλης.

1. «Κανένας μισθός-σύνταξη κάτω από 1.000 ευρώ καθαρά», δηλώνουν οι Θέσεις. Από πού άραγε προκύπτει αυτό, από αναλογιστικές μελέτες, από τις σύγχρονες ανάγκες ή από την ιλιγγιώδη αύξηση της παραγωγικότητας; Και πόσο «επαναστατικά» αποτυπώνεται (ή αντιστροφώς) στο συμπληρωματικό αίτημα «να χάσει πλούτο και ιδιοκτησία το κεφάλαιο»; Εμείς, πάντως, μένοντας στα «παλιά», πιστεύουμε ότι το πόσο θα πουλήσει η εργατική τάξη τη δύναμή της είναι αποτέλεσμα συσχετισμών που διαμορφώνονται στο πεδίο της ταξικής πάλης και όχι λογισμικών υπολογισμών. Και μόνο σ' αυτό το πεδίο μπορεί να χάσει το κεφάλαιο - και σε όλους τους τομείς.

2. «Κατάργηση της απλήρωτης και μαύρης εργασίας με αυστηρές ποινές στους εργοδότες», «χτύπημα της κερδοσκοπίας και έλεγχος στις τιμές όλων των αγαθών», «να αυξηθεί ο φορολογικός συντελεστής στα επιχειρηματικά κέρδη στο 45%», «έλεγχος ενοικίων» κ.λπ. Αυτά και άλλα παρόμοια «αιτήματα»-προτάσεις προς το σύστημα και τις κυβερνήσεις του τα βρίσκουμε σε όλα τα ρεφορμιστικά, ακόμη και σοσιαλδημοκρατικά προγράμματα. Όσο κι αν προσπαθήσαμε, δεν διακρίναμε το επαναστατικό ή επιθετικό τους περιεχόμενο.

Να κλείσουμε με κάποιες παρατηρήσεις για τα αιτήματα. Το ΝΑΡ «αγωνιά» για το αν αυτά θα περιέχουν το σπέρμα της κομμουνιστικής προοπτικής. Γι' αυτό και καταστρώνει προγράμματα επί προγραμμάτων και σχέδια επί σχεδίων που θα συμβάλουν ώστε να έρθουν οι κομμουνιστικές απαντήσεις στο σήμερα. Τα προγράμματα και τα σχέδια όμως είναι πάντα πιο φτωχά από αυτό που διαμορφώνει η ζωή στα πλαίσια της ταξικής πάλης, αν υποθέσουμε ότι δεν είναι απλώς «απογειώσεις» γραφείου. Και η ταξική πάλη φορτίζει το κάθε αίτημα με αρκετά πιο πλούσιο περιεχόμενο από αυτό που αρχικά ή εξωτερικά φαίνεται. Το κάθε αίτημα ενσωματώνει τις διεκδικήσεις που προηγήθηκαν και αυτές που έπονται. Η ικανοποίησή του, η νίκη δηλαδή των αγωνιζόμενων τμημάτων, το μεταμορφώνει σε κάτι πιο επαναστατικό, αν και εξ αρχής μπορεί να φαινόταν «αμυντικό». Γιατί η κάθε νίκη, η κάθε μαχητική διεκδίκηση εμπεριέχει στοιχεία ανατρεπτικά και εν δυνάμει επαναστατικά. Το προχώρημα και η ολοκλήρωση αυτών των στοιχείων απαιτεί βεβαίως ποσοτική και ποιοτική συσσώρευση, που πάντως μετριέται μέσα στην ταξική πάλη, εκεί όπου μπορούν να μετρηθούν και τα όποια προγράμματα. Η αντίστροφή αυτής της πραγματικότητας είτε από αδυναμία είτε από πεποίθηση θα ανακλωθεί αδιέξοδες καταστάσεις και θα ενισχύει ρεφορμιστικές εκφράσεις.

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Η «ζημιά» της Ερυθράς Θάλασσας...

Μεγάλα πλήγματα δέχτηκε και δέχεται η παγκόσμια ναυτιλία και κατά συνέπεια το διαμετακομιστικό εμπόριο από την αναταραχή στην Ερυθρά Θάλασσα καθώς οι αντάρτες της Νότιας Υεμένης μαζί με τις ρουκέτες φαίνεται να εκτοξεύουν και τις... τιμές των παγκόσμιων ναύλων.

Στα τέλη Ιανουαρίου, σύμφωνα με τα στοιχεία παρακολούθησης πλοίων του Bloomberg, 114 πλοία -μεταξύ των οποίων πετρελαιοφόρα, μεταφορές χύδην ξηρού φορτίου και μεταφορές εμπορευματοκιβωτίων- εξακολούθουσαν να διαπλέουν την Ερυθρά Θάλασσα. Πριν από ένα μήνα ο αριθμός αυτός ήταν 272 πλοία και έξι μήνες νωρίτερα 252.

Στα πλοία μεταφοράς αερίου έχει σημειωθεί η μεγαλύτερη πτώση, με τον αριθμό τους να έχει μειωθεί κατά 96% σε σχέση με ένα μήνα πριν. Ακολουθούν τα πλοία μεταφοράς εμπορευματοκιβωτίων με μείωση κατά περίπου 80%, τα πετρελαιοφόρα με μείωση περίπου 55% και τα πλοία μεταφοράς χύδην ξηρού φορτίου με μείωση κατά 25% σε σχέση με ένα μήνα πριν.

Περισσότερα από 20 πλοία ήταν σε αδράνεια στα ανατολικά του Κόλπου του Άντεν, ενώ αρκετά από αυτά έκαναν αναστροφή μετά την προειδοποίηση που εξέδωσαν οι συνδασμένες ναυτικές δυνάμεις, δηλαδή το σχήμα υπό την αιγίδα του οποίου επιχειρούν Αμερικάνοι και Βρετανοί, ουσιαστικά, στην Ερυθρά Θάλασσα.

Ο διευθυντής της Clarksons Research, Steve Gordon, δήλωσε για την ίδια χρονική περίοδο ότι οι αφίξεις δεξαμενόπλοιων στον Κόλπο του Άντεν ήταν μειωμένες κατά περίπου 45% σε σχέση με τα επίπεδα του 2023.

Για να έχουμε μία βάση σύγκρισης, το 2023, περίπου το 10% του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου πετρελαίου ή περίπου 7,2 εκατομμύρια βαρέλια mb/d αργού και προϊόντων πετρελαίου και το 8% του παγκόσμιου εμπορίου υγροποιημένου φυσικού αερίου διήλθε από αυτή τη σημαντική εμπορική οδό.

Ναυλομεσίτες αναφέρουν ότι ένα εμπορευματοκιβώτιο 40 πωδών ενός container ship που πραγματοποιεί τον διάπλου της Αφρικής από το λιμάνι της Σαγκάης προς οποιοδήποτε λιμάνι της Μεσογείου, μεταξύ αυτών και το λιμάνι του Πειραιά, αγγίζει αυτή τη στιγμή τα 6.000 δολάρια. Πριν από την έναρξη των επιθέσεων των Χούθι στην Ερυθρά Θάλασσα εναντίον της διεθνούς ναυτιλίας, το κοντέινερ αυτό μέσω του διάπλου του Σουέζ ήταν στα 1.500 με 1.800 δολ. Αλλά και για τα πλοία που διαπλέουν την Ερυθρά Θάλασσα παρά τις επιθέσεις, τα περιμένει η... δαγκάνα των αυξημένων -λόγω κινδύνου- ασφαλιστρών!

Από την άλλη μεριά, οι ναυτιλιακές εταιρείες που επιλέγουν να κάνουν τον διάπλου της Αφρικής και να περάσουν κάτω από το ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας προσπαθούν να αντιμετωπίσουν το αυξημένο κόστος καυσίμων με απευθείας δρομολόγια στα μεγάλα βορειοευρωπαϊκά λιμάνια, αν και τα λιμάνια της Ισπανίας δέχονται αυτή τη στιγμή πολύ μεγάλη πίεση και χρόνους αναμονής πρωτοφανείς...

Σύμφωνα με τις πιο πρόσφατες αναφορές, όπως η έκθεση της Oil Brokerage (των διαμεσολαβητών πώλησης αργού, δηλαδή), ο αριθμός των πλοίων που εκτρέπονται γύρω από την Αφρική έχει αυξηθεί από 69 στα τέλη του Γενάρη στα 100, σημειώθηκε δηλαδή μια αύξηση της τάξης του 45%! Όπως γράφει η εφημερίδα «Κεφάλαιο» σε σχετικό άρθρο της Αναστασίας Βαμβακά, «πρόκειται για τάνκερ που μεταφέ-

ρουν 56 εκατομμύρια αργού και προϊόντων πετρελαίου. Αντίθετα, τα 2/3 των δεξαμενοπλοίων που πέρασαν το στενό Bab el-Mandeb της Ερυθράς μετέφεραν ρωσικό αργό ή προϊόντα την τελευταία βδομάδα.» Ήταν δηλαδή ρωσικών συμφερόντων. Μετά τις αυστηρές ρωσοκινεζικές «συστάσεις» στο Ιράν και στους συμμάχους του για πιθανά «ατυχήματα»... Η κατάσταση αυτή δεν έχει ακόμα αρχίσει να «μεταφράζεται» οικονομικά σε επίπεδο ελλείψεων.

Παράδειγμα, σύμφωνα με στοιχεία της «Ναυτεμπορικής», στο λιμάνι του Πειραιά η κίνηση στα εμπορευματοκιβώτια δεν δέχτηκε ιδιαίτερα μεγάλη μείωση. Από την άλλη μεριά όμως η Volvo και η Tesla ανακοίνωσαν ότι αναστέλλουν την παραγωγή τους σε εργοστάσιο στην Ευρώπη λόγω αδυναμίας -όπως επικαλέστηκαν- προμήθειας εξαρτημάτων από την Ασία.

Σίγουρο είναι ότι τα αυξημένα ναύλα και τα ασφάλιστρα θα τα μετακυλήσουν στις τιμές των εμπορευμάτων, αν δεν αποτελέσουν την αφορμή για νέο κύκλο κερδοσκοπίας. Οι Βρετανικές εταιρείες λιανικής Tesco και Marks & Spencer έχουν ήδη επισημάνει τον «κίνδυνο υψηλού κόστους».

Οι επιθέσεις των Χούθι με διάφορους τρόπους έχουν ξεπεράσει τις 40 από το Νοέμβριο που ξεκίνησαν. Φαίνεται πως το πλήγμα αφορά τις δυτικές καπιταλιστικές οικονομίες που επιπλέον έχουν να αντιμετωπίσουν και την ξηρασία στην άλλη μεγάλη διεθνή διώρυγα, αυτήν του Παναμά, που ρίχνει το επίπεδο των λιμνών και των δεξαμενών οι οποίες συνδέουν τους δύο ωκεανούς, ματαιώνοντας ή καθυστερώντας τις διελεύσεις...

Από την άλλη, το λειώσιμο των πάγων της Αρκτικής «βάζει ιδέες» στους Ρώσους για εναλλακτικές διαδρομές στη σύνδεση της Κίνας και της Ασίας γενικότερα με Αμερική. Όπως επισημαίνει ο «Οικονομικός Ταχυδρόμος», «η επιτακτική ανάγκη των ΗΠΑ να ελέγξουν και να σταθεροποιήσουν τις απειλές για τη ναυτιλία υπογραμμίζεται από τη δέσμευσή τους για παγκόσμια οικονομική σταθερότητα, το διεθνές εμπόριο που κυριαρχείται από το δολάριο και το πλεονέκτημα που κερδίζουν έναντι των συμμάχων και των αντιπάλων τους».

Και ακόμα, «πολυμερείς μηχανισμοί ασφαλείας όπως οι Συνδασμένες Ναυτικές Δυνάμεις, που αποτελούνται από δεκάδες χώρες υπό τη διοίκηση των ΗΠΑ, ελέγχουν τη Μέση Ανατολή, και μέτρα όπως η συγκρότηση το 2009 της πολυεθνικής ναυτικής ομάδας 151 (CTF-151, Combined Task Force) έχουν αντιμετωπίσει με επιτυχία συγκεκριμένες απειλές, όπως την πειρατεία με ορμητήριο το έδαφος της Σομαλίας».

Η επιτυχία όμως της στρατηγικής των Χούθι βρίσκεται στο ότι, «επιχειρώντας έξω από την Υεμένη, οι αντάρτες χρησιμοποιούν ένα μείγμα πυραύλων, ραντάρ, ελικοπτερόων, μικρών σκαφών και φθηνών drones, γεγονός που αποτελεί πρόκληση καθώς δεν διαθέτουν σημαντική υποδομή που να είναι ευαίσθητη σε επιθέσεις... Η χρήση από το Πολεμικό Ναυτικό των ΗΠΑ πυραύλων 2 εκατομμυρίων δολαρίων για την αναχαίτιση μη επανδρωμένων αεροσκαφών αξίας 2.000 δολαρίων ενισχύει τις ανησυχίες σχετικά με τη σχέση κόστους-αποτελεσματικότητας της απάντησής του».

Οι «ζημιές» που προκαλεί η Ερυθρά Θάλασσα δεν έχουν μόνο οικονομικές συνέπειες αλλά και έντονο γεωπολιτικό αποτύπωμα!

Φινλανδία Μα είναι ωραία στον «παράδεισο»;

Και να που τα αντεργατικά μέτρα φτάνουν και στους πλαστούς παραδείσους των βόρειων καπιταλιστικών χωρών! Μετά την πρόσδεση και της Φινλανδίας στη θανατερή αγκαλιά του ΝΑΤΟ, ο λαός κι οι εργαζόμενοι εκεί χρειάζεται να «εξοπλιστούν» με τα απαραίτητα εργαλεία ώστε να γίνουν βορά στις διαθέσεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Τι άλλο να σημαίνει ο «παράδεισος» που ευαγγελίζονται παρά υποταγή, σε μια περίοδο που διεθνώς το σύστημα της εκμετάλλευσης επιτίθεται στρατηγικά σε κάθε δικαίωμα και κατάκτηση του ταξικού του αντίπαλου; Τι άλλο να σημαίνει παρά μετατροπή λαού και εργαζομένων σε κρέας για τα κανόνια του, σε μια περίοδο που η κρίση κι οι αντιφάσεις του γεννούν εξοθλίωση, πολέμους και αιματοκυλίσματα λαών;

Με την επίφαση της αναγκαιότητας της αύξησης της παραγωγικότητας και της μείωσης του δημοσιονομικού ελλείμματος έντυσε η κυβέρνηση τα αντεργατικά μέτρα που φέρνει, προσπαθώντας να διαλύσει κατοχυρωμένα εργατικά δικαιώματα. Τα μέτρα αφορούν στην επί της ουσίας κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και αντικατάστασή τους με τοπικές συμβάσεις, στον περιορισμό του δικαιώματος στην απεργία, στο να μένει απλήρωτος ο εργαζόμενος την πρώτη μέρα της αναρρωτικής του άδειας αλλά και στην τιμωρητική περικοπή του επιδόματος ανεργίας, ενώ παράλληλα διευκολύνει τον δρόμο προς τις μαζικές απολύσεις.

Η παραγωγικότητα και η κερδοφορία με τους όρους που επιβάλλει το κεφάλαιο διαμορφώνουν το μοντέλο του εργαζόμενου σκλάβου, τόσο στην πράξη, όσο και ιδεολογικά. Το δικαίωμα των εργαζομένων στη συλλογική διεκδίκηση των όρων εργασίας τους, η συγκρότηση κι η συλλογική πάλη με εργαλείο τα συνδικαλιστικά τους όργανα και στη βάση των ταξικών τους συμφερόντων, το δικαίωμα του εργαζόμενου στην ανάρρωση και την άδεια ασθένειας, το γεγονός ότι υπάρχουν άνεργοι που ζουν με επίδομα ανεργίας αποτελούν αγχώδη που πρέπει να ξεπεραστούν. Όμως, η επίθεση σε κάθε πτυχή της ζωής και της δουλειάς γεννά οργή και αγανάκτηση, γεννά αγώνες και ξεσπάσματα, αντιστάσεις και διεκδικήσεις.

Πρωτοφανής για τη χώρα χαρακτηρίστηκε η μαζικότητα της γενικής απεργίας που κατέστησε στις 1 και 2 Φλεβάρη απ' τα συνδικάτα στον δημόσιο και κοινωνικό τομέα (JHL), στη βιομηχανία (SAK) και τις υπηρεσίες (PAM). Με τη συμμετοχή 300.000 εργαζομένων, δόθηκε το έναυσμα κι έγινε εμφανής η διάθεση των εργαζομένων ν' αντισταθούν συλλογικά στα μέτρα. Ιδιαίτερη μαζικότητα είχαν κι οι κινητοποιήσεις που κατέστηκαν για τις 6 Φλεβάρη. Η συνομοσπονδία των φινλανδικών βιομηχανιών υπολόγισε τη χασούρα της απ' τις κινητοποιήσεις στα 360 εκατομμύρια, ενώ νέα απεργία προγραμματίζουν οι εργαζόμενοι σε πυρηνικούς και υδροηλεκτρικούς σταθμούς απ' τις 14 ως τις 16 Φλεβάρη.

Όσο βαθαίνουν οι όροι της επίθεσης, οι δυνάμεις του συστήματος ξέρουν ότι θα βρουν απέναντι τον μόνο που μπορεί να γκρεμίσει την κυριαρχία τους, τον ταξικό τους αντίπαλο. Γι' αυτό ορμούν να τον τρομοκρατήσουν και να τον αποπλύνουν. Δεν το έχουν καταφέρει. Ο ζόφος που απλόχερα προσφέρει το σύστημα δεν είναι μονόδρομος. Σε πολλές χώρες, το τελευταίο διάστημα ξεσπούν σημαντικοί αγώνες και ξεσπάσματα με ταξικά χαρακτηριστικά, διάρκεια και ένταση. Δημιουργούν πιέσεις στο σύστημα, ξυπνούν την ελπίδα και δείχνουν τον μακρύ αλλά δίκαιο δρόμο που χρειάζεται να βαδίσουν οι εργαζόμενοι για να κερδίσουν τη ζωή και τη δουλειά τους.

Αυστρία, Φλεβάρη 1934

90 χρόνια από την πρώτη ένοπλη αντιφασιστική εργατική εξέγερση στην Ευρώπη

Στις 12 Φλεβάρη του 1934 ξέσπασε μια ένοπλη εργατική εξέγερση στη Βιέννη που επεκτάθηκε και σε άλλες πόλεις της Αυστρίας. Κράτησε μόλις 4 μέρες και τελικά ηττήθηκε από το στρατό της φασιστικής κυβέρνησης και τις παραστρατιωτικές ομάδες. Ήταν η πρώτη ένοπλη εξέγερση στην Ευρώπη που επιχειρήσε να αντιμετωπίσει την άνοδο του φασισμού στον Μεσοπόλεμο.

Άνοδος του φασισμού

Η περίοδος του Μεσοπολέμου στην Ευρώπη σηματοδεύτηκε από την άνοδο του εργατικού κινήματος και την αύξηση της επιρροής του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος. Η Οκτωβριανή Επανάσταση και η δημιουργία της Γ' Διεθνούς φώτιζαν την πάλη των λαών και έδειχναν το δρόμο για την κοινωνική απελευθέρωση.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929 ανέδειξε για άλλη μια φορά τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό όμως από προηγούμενες κρίσεις. Η αστική τάξη σε κάθε χώρα, μπροστά στο ενδεχόμενο να περιοριστούν δραστικά τα κέρδη της, επιχείρησε να φορτώσει τα αποτελέσματα της κρίσης στην εργατική τάξη και τους εργαζομένους. Έτσι, η απάντηση που δόθηκε από τους εκφραστές του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος ήταν η ενίσχυση της φασιστικής ιδεολογίας, η άγρια καταστολή και η προετοιμασία για έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο. Σε μια σειρά χώρες, με διάφορους τρόπους, ανέβηκαν στην εξουσία φασιστικές κυβερνήσεις, που κινήσαν ανελέητα τους πρωτοπόρους εργάτες, τα συνδικάτα και τα κομμουνιστικά κόμματα. Ταυτόχρονα προχώρησαν σε έναν άνευ προηγουμένου στρατιωτικό εξοπλισμό, αξιοποιώντας τον πρώτα απ' όλα για να τρομοκρατήσουν και να αντιμετωπίσουν τους εργαζομένους και το λαό και στη συνέχεια τα αντίπαλα κράτη.

Εργατικές εξεγέρσεις

Παρ' όλα αυτά, τη δεκαετία του '30 δεν έλειψαν οι εργατικές εξεγέρσεις σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Οι μεγάλες απεργίες στις βιομηχανίες της Γαλλίας αλλά και οι μαζικές κινητοποιήσεις των γάλλων αγροτών, το εργοστασιακό κίνημα στο βορρά της Ιταλίας, οι απεργίες των εργατών και οι φοιτητικές κινητοποιήσεις στην Ισπανία, τα αγωνιστικά ξεσπάσματα εργατών και αγροτών στην Πολωνία και η εργατική εξέγερση του 1932 στη Δυτική Ουκρανία, οι μεγαλειώδεις απεργίες στις βιομηχανίες και τα ορυχεία της Τσεχοσλοβακίας και της Ουγγαρίας αλλά και η μεγάλη απεργία του 1933 στη Γριβιτσα της Ρουμανίας, που κατέληξε σε σφαγή εκατοντάδων εργατών, όπως και πολλές ακόμα μαζικές κινητοποιήσεις εργατών και αγροτών στις χώρες της Βαλκανικής που έδειξαν ότι οι εργαζόμενοι και η νεολαία δεν ήταν διατεθειμένοι να υποκύψουν στα φασιστικά κελεύσματα, αλλά ήταν αποφασισμένοι να υπερασπιστούν τις κατακτήσεις τους.

Σοβιέτ στην Αυστρία

Τα επαναστατικά γεγονότα στην Αυστρία ξεκίνησαν σχεδόν αμέσως μετά την Οκτωβριανή. Το Γενάρη του 1918 ξέσπασε ένα μεγάλο απεργιακό κίνημα που μετατράπηκε σε παλλαϊκή εξέγερση, με αποτέλεσμα να δημιουργηθούν Σοβιέτ σε όλη τη χώρα. Σημαντική ήταν η συμβολή του Κομμουνιστικού Κόμματος (ΚΚ) που έκανε τότε τα πρώτα του βήματα στο πολιτικό σκηνικό της Αυστρίας. Η εργατική τάξη δεν κατάφερε όμως να καταλάβει την εξουσία, εξαιτίας της συμβιβαστικής στάσης του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος (ΣΚ). Αν και οργανώθηκαν στις γραμμές του χιλιάδες εργάτες και με ισχυρή μάλιστα την αριστερή-επαναστατική τάση, το ΣΚ συμβιβάστηκε, κατάφερε να ελέγξει την κατάσταση και έσωσε στην κυριολεξία την αστική τάξη και το καπιταλιστικό σύστημα στην Αυστρία. Όπως έκανε λίγα χρόνια πριν, στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, που υποστήριξε τους πολεμικούς εξοπλισμούς και την αστική τάξη.

Όταν το ΣΚ ανέβηκε στην εξουσία, αναγκάστηκε να πάρει πολλά και σημαντικά φιλεργατικά μέτρα, κυρίως στην περιοχή της Βιέννης, (οκτώωρο, λαϊκές κατοικίες κ.ά.) εξαιτίας της πίεσης που δεχόταν από τις λαϊκές μάζες και της ύπαρξης των Σοβιέτ. Πολύ σύντομα όμως η αστική τάξη κατάφερε να ξαναπάρει πλήρως την εξουσία με τα γνήσια αστικά της κόμματα όπως το Χριστιανοκοινωνικό Κόμμα κ.ά. Μάλιστα δημιουργήθηκαν και ένοπλες παραστρατιωτικές φασιστικές οργανώσεις, με κυριότερη την Πατριωτική Φρουρά, που δρούσε στα πρότυπα των ταγμάτων εφόδου της Γερμανίας. Τρομοκρατούσε τον αγωνιζόμενο λαό, διέλυε απεργίες και λειτουργούσε ως το μακρύ χέρι των τσιφλικιάδων, των βιομηχάνων και της κυβέρνησης.

Το ΣΚ μπορούσε να ελέγχει μόνο την περιοχή της Βιέννης (ονομάστηκε «Κόκκινη Βιέννη» γιατί τη διακυβέρνηση ασκούσε από το 1921 το ΣΚ). Στην πραγματικότητα, κι εκεί η εξουσία ήταν στα χέρια των αστών, με ισχυρό βέβαια το εργατικό κίνημα, που όμως η ηγεσία του δεν ξέφυγε από τα ρεφορμιστικά πλαίσια.

Όμως τον Ιούλη του 1927 πραγματοποιήθηκε μια μεγάλη εξέγερση ενάντια στην κυβέρνηση και τις φασιστικές οργανώσεις με δεκάδες νεκρούς. Η αιτία ήταν η δολοφονική δράση των φασιστών της Πατριωτικής Φρουράς εναντίον ενός εργάτη και ενός παιδιού. Στην εξέγερση αυτή πρωτοστάτησαν μέλη του ΚΚ και πλήρωσαν πολύ ακριβά αυτή τους τη στάση.

Φασιστική κυβέρνηση και εξέγερση

Το 1933 ο Χίτλερ θα καταλάβει την εξουσία στη Γερμανία. Την ίδια χρονιά ο καγκελάριος της Αυστρίας Ε. Ντόλφους - ο οποίος, σημειωτέον, δεν είχε καλές σχέσεις με τον Χίτλερ - θα καταργήσει το κοινοβούλιο και το σύνταγμα και θα προχωρήσει στην εγκαθίδρυση φασιστικής δι-

Η παγκόσμια οικονομική κρίση του 1929 ανέδειξε για άλλη μια φορά τα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος, σε πολύ μεγαλύτερο βαθμό όμως από προηγούμενες κρίσεις. Η αστική τάξη σε κάθε χώρα, μπροστά στο ενδεχόμενο να περιοριστούν δραστικά τα κέρδη της, επιχείρησε να φορτώσει τα αποτελέσματα της κρίσης στην εργατική τάξη και τους εργαζομένους.

κτατορίας, συγκεντρώνοντας όλες τις εξουσίες στα χέρια του. Απαγορεύει το ΚΚ και άλλα κόμματα και ενισχύει τις παραστρατιωτικές ομάδες. Είχε έρθει η ώρα της «Κόκκινης Βιέννης», που δεν ελεγχόταν από τον Ντόλφους, όπως και τμήματα άλλων εργατοπόλεων. Οι εργατικές οργανώσεις εξακολουθούσαν να είναι ένοπλες και διοργάνωναν αντιφασιστικές διαδηλώσεις. Η κυβέρνηση αποφάσισε να τις αφοπλίσει.

Έτσι, όταν στις 12 Φλεβάρη του 1934 η αστυνομία εισέβαλε στα γραφεία του ΣΚ στο Λιντς για να κατασχέσει τα όπλα των εργατών, ξέσπασε η εξέγερση, που αντιμετωπίστηκε με δυσκολία από το στρατό και τις παραστρατιωτικές ομάδες. Στη συνέχεια θα επεκταθεί και σε άλλες πόλεις και κυρίως στη Βιέννη. Εργάτες από το ΚΚ μπήκαν στην πρώτη γραμμή της μάχης, όπως και από την αριστερή πτέρυγα του ΣΚ, παρά την προδοτική στάση της ηγεσίας του που συνιστούσε ψυχραιμία και αυτοσυγκράτηση και απέτρεπε τις επιθετικές κινήσεις. Να σημειώσουμε ότι υπήρχε απόφαση του συνεδρίου του ΣΚ ότι αν η αστική τάξη επιχειρούσε να εγκαθιδρύσει δικτατορία, τότε οι ένοπλοι εργάτες του ΣΚ θα προχωρούσαν σε ένοπλη εξέγερση. Η απόφαση αυτή δεν εφαρμόστηκε από τα ηγετικά στελέχη του ΣΚ, που συμβιβάστηκαν και παραδόθηκαν. Μάλιστα ο ηγέτης του ΣΚ, Ο. Μπάουερ, πρότεινε να δεχτούν τη διακυβέρνηση Ντόλφους με αντάλλαγμα να μη βγει το κόμμα στην παρανομία. Έτσι οι εργάτες αναγκάστηκαν να πολεμήσουν κυρίως αμυντικά και χωρίς κεντρική καθοδήγηση, κάτι που οδηγούσε νομοτελειακά στην ήττα.

Η αριστερή τάση μέσα στο ΣΚ προσπάθησε να οργανώσει τον ένοπλο αγώνα. Όμως η υπεροπλία του κυβερνητικού στρατού ήταν τεράστια. Οι εξεγερμένοι αναγκάστηκαν να αντιμετωπίσουν τα τεθωρακισμένα και τα σύγχρονα πυροβόλα μόνο με τον ατομικό τους οπλισμό. Οι μάχες ήταν σκληρές. Όμως ο ηρωισμός των εργατών δεν επαρκούσε για να επικρατήσουν. Καθοριστική επίσης ήταν η απόφαση των εργαζομένων στους σιδηροδρόμους να μη συμμετέχουν στη γενική απεργία που είχε κηρυχθεί, με αποτέλεσμα ο κυβερνητικός στρατός να διευκολύνεται στις μετακινήσεις του και στη μεταφορά πυρομαχικών. Μέχρι τις πρώτες ώρες της 16ης Φλεβάρη έπεσαν και οι τελευταίοι θύλακες αντίστασης. Η Βιέννη βρισκόταν πλέον κάτω από τον έλεγχο του φασίστα Ντόλφους. Επίσημα οι νεκροί υπολογίζονται σε μερικές δεκάδες, αλλά πολλές πηγές αναφέρουν ότι ίσως ξεπέρασαν τους 1.000.

Μετά την ήττα της εξέγερσης της Βιέννης, προστέθηκε τη χρονιά εκείνη ακόμα

ένα φασιστικό κράτος στην Ευρώπη. Όλες οι εργατικές και λαϊκές κατακτήσεις του προηγούμενου διαστήματος άρχισαν σταδιακά να γκρεμίζονται. Σχεδόν αμέσως ξεκίνησαν οι διώξεις των αντιφασιστών εργατών και νεολαίων. Συλλήψεις, φυλακίσεις, απαγχονισμοί, εκτελέσεις αλλά και εγκλεισμοί σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ήταν τα αντίποινα που υποχρεώθηκαν να υποστούν χιλιάδες εργάτες, μέλη του ΚΚ και του ΣΚ. Παρ' όλα αυτά το ΚΚ -αν και εξακολουθούσε να είναι παράνομο- τα επόμενα χρόνια ενισχύθηκε και μαζικοποιήθηκε με την ένταξη στις γραμμές του περισσότερων εργατών και νεολαίων. Πολλά μέλη του ΣΚ προσχώρησαν σ' αυτό και πάλεψαν σκληρά ενάντια στη φασιστική δικτατορία.

Η ένοπλη εξέγερση της Βιέννης, όπως και άλλες εξεγέρσεις στην Κεντρική Ευρώπη, απέδειξε ότι οι λαοί δεν υποτάχθηκαν και προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν με όλες τους τις δυνάμεις το τέρας του φασισμού. Η εργατική τάξη δεν είχε συμβιβαστεί και ήταν αποφασισμένη να παλέψει. Το απέδειξε ο ισπανικός λαός το 1936, τα μεγάλα απεργιακά κινήματα που ξέσπασαν σε όλη την Ευρώπη ακόμα και μέσα σε δικτατορικά καθεστώτα, τα αντίποινα που δημιουργήθηκαν σε μια σειρά χώρες με την έναρξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και κυρίως η μεγαλειώδης αντίσταση του σοβιετικού λαού και του Κόκκινου Στρατού στην επίθεση της Βέρμαχτ, που είχε ως κατάληξη τη συντριβή του ναζισμού και την απελευθέρωση της Ευρώπης.

Στη σημερινή συγκυρία έχουμε μια αλματώδη άνοδο της ακροδεξιάς σε όλη την Ευρώπη. Στην Αυστρία, όπου οι δημοσκοπήσεις φέρνουν στην πρώτη θέση το ακροδεξιό κόμμα FPÖ, πραγματοποιήθηκαν το τελευταίο διάστημα μαζικές αντιφασιστικές και αντιρατσιστικές διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις. Στη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ιταλία, την Ισπανία, την Ολλανδία, τη Φιλανδία, την Ουγγαρία, την Ελβετία και σε πολλές ακόμα χώρες τα ποσοστά της ακροδεξιάς αυξάνονται και την αναδεικνύουν σε κυρίαρχη δύναμη. Μάλιστα σε ορισμένες περιπτώσεις ακροδεξιά κόμματα βρίσκονται ήδη στην εξουσία. Η εφαρμογή αντεργατικών πολιτικών, η άγρια καταστολή των κοινωνικών και εργατικών αγώνων, η περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων, η φασιστικοποίηση του συστήματος και η αντιμεταναστευτική πολιτική της ΕΕ είναι οι βασικές αιτίες του φαινομένου αυτού. Οι προβλέψεις για το μέλλον είναι δυσόιντες και η κατάσταση επιβάλλει να ενισχυθούν τα ανταντακλαστικά του επαναστατικού κομμουνιστικού κινήματος.

σχολία

ΤΟ ΠΡΟΙ ΠΟΤ ΤΟΝ ΡΟΤΗΣΑ, ΔΕΝ ΗΘΕΛΕ ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΣΠΟΝΔΕΣ ΤΟΥ...

Ψηφιακά

«Οι εξετάσεις στα ΑΕΙ μπορούν να διεξαχθούν ψηφιακά» τόνισε με επείγουσα ερμηνευτική εγκύκλιό του προς τις Συγκλήτους των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων ο υπουργός Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού Κυριάκος Πιερρακάκης. Θα δέχονται και bitcoin.

Υπεράσπιση

Ο πρωθυπουργός Μπενιαμίν Νετανιάχου χαρακτήρισε την κατηγορία περί γενοκτονίας «εξωφρενική», υποστηρίζοντας ότι «όπως κάθε χώρα, το Ισραήλ έχει ένα εγγενές δικαίωμα να υπερασπίζεται τον εαυτό του». Και τα ιδιωτικά του πανεπιστήμια.

Αεροπλάνα

Αναφερόμενος στη έγκριση από το Κογκρέσο της πώλησης των F-35 στην Ελλάδα, ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης δήλωσε ότι «Με καθαρές θέσεις και με πρωτοβουλίες στα μεγάλα ζητήματα, η Ελλάδα ασκεί, πλέον, ενεργό ρόλο στον Δυτικό κόσμο. Κάτι που της αναγνωρίζουν εταίροι και σύμμαχοι, βλέποντας στη χώρα μας έναν σταθερό συμπαράστατη, έναν έμπιστο συνομιλητή αλλά και έναν αναγκαίο συνοδοιπόρο και συνεργάτη». Για την επίθεση στην Ανατολή.

Απεργία

Το Γενικό Συμβούλιο της ΓΣΕΕ, ανακοίνωσε 24ωρη απεργία για τις 17 Απριλίου. Δεν προσδιόρισε ποιανού έτους.

Γάμος

Σύμφωνα με την Εκκλησία «Η χριστιανική παραδοσιακή οικογένεια αποτελείται από πατέρα, μητέρα και παιδιά, και σε αυτήν την οικογένεια τα παιδιά αναπτύσσονται, γνωρίζοντας την μητρότητα και την πατρότητα που θα είναι απαραίτητα στοιχεία στη μετέπειτα εξέλιξη τους... και δεν μπορεί να αποδεχθεί κάθε άλλη μορφή Γάμου, πολλώ δε μάλλον τον λεγόμενο "ομοφυλοφιλικό γάμο"». Ακόμα και αν στην Αγία Τριάδα απουσιάζει η μητέρα.

Συνέλευση

Σύμφωνα με τον Κυριάκο Μητσοτάκη «Μια συνέλευση φοιτητών δεν μπορεί να νομιμοποιεί την κατάληψη που από τη φύση της ως πράξη είναι παράνομη» και συμπλήρωσε με την παρομοίωση: «είμαστε δέκα άτομα και αποφασίζουμε δημοκρατικά να πάμε να ληστέψουμε το διπλανό κατάστημα». Μπέρδεψε τη συνέλευση με το υπουργικό συμβούλιο.

Έρευνα

Η Εισαγγελία Πρωτοδικών θέτει υπό έρευνα και όσους συμμετέχουν στις καταλήψεις, αλλά και πρόσωπα στις διοικήσεις των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Για το έγκλημα της ληστείας.

Επιδότηση

Ο υπουργός Εσωτερικών της Γαλλίας ανακοίνωσε μπόνους έως και 1.900 ευρώ για να εργαστούν οι αστυνομικοί κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του Παρισιού το καλοκαίρι του 2024, σύμφωνα με επιστολή που εστάλη στην αστυνομία. Κοινή Αστυνομική Πολιτική.

Παρανομία

Ο Π. Μαρινάκης επανέλαβε πως «οι καταλήψεις είναι μια παράνομη πράξη. Τελεία, παύλα, παράγραφος». Το διδάχτηκε στη Νομική Κομοτηνής.

«Χουντικό» το άρθρο 16, «χουντικές» και οι καταλήψεις

Η κυβερνητική προπαγάνδα έπιασε πάτο. Η προσφυγή σε καθαρά ψέματα, ανοησίες και εξυπνακίστικες ατάκες για να στηριχθεί η κυβερνητική πολιτική φανερώνει ότι, κυρίως, η κοινωνία επιδιώκει να «πειστεί» με το ρόπαλο, με απειλές περί «νόμου και τάξης» ενάντια στον δίκαιο και αναγκαίο αγώνα της νεολαίας και τα μπλόκα επιβίωσης των αγροτών. Ωστόσο, επειδή και η καταστολή έχει τα όριά της στο να «πείθει» τους ανθρώπους, η κυβέρνηση συνεχίζει να εφαρμόζει την «γκεμπελική αρχή», ελαφρά παραλλαγμένη: Όσο μεγαλύτερη η ανοησία, τόσο πιο πιστευτή γίνεται.

Αναμασώντας και φτύνοντας στην κοινωνία δηλώσεις «τσίχλας» του πρωθυπουργού και των υπουργών του, συστηματικά «μελάνια» κάθε είδους, με την άνεση και το υπεροπτικό ύψος της εξουσίας, χλευάζουν, βρίζουν, συκοφαντούν τους φοιτητές και τις καταλήψεις, κάνουν επιθέσεις «φιλίας» στους «βολεμένους» αγρότες, να μην τολμήσουν να καταλάβουν δρόμους μετά από τα «τόσα κυβερνητικά δισ. αποζημιώσεων και παροχών». Υπερασπιζόμενοι, τάχα, με «λάσπες» και το αζημίωτο τις «Βασικές αρχές της δημοκρατίας» και το «μέλλον της χώρας».

Η κυβερνητική προπαγάνδα έπιασε πάτο. Σταχυολογούμε κάποιες από τις πολλές προπαγανδιστικές ανοησίες.

Στην αρχή ήταν οι γνωστές μειοψηφίες που ψήφισαν τις καταλήψεις. Μετά, οι... «πολλές μειοψηφίες» έγιναν πλειοψηφίες που εξαναγκάζονται βίαια από μειοψηφίες να ψηφίζουν καταλήψεις. Σε κάθε περίπτωση, πρόκειται για «μειοψηφίες». Αφού η «σιωπηλή» πλειοψηφία, αν και σιωπηλή, φωνάζει υπέρ της κυβέρνησης, υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων και ενάντια στις καταλή-

ψεις. Θαυμάστε «κουφό επιχείρημα»!

Οι καταλήψεις είναι παράνομες από την εποχή της χούντας. Σήμερα, όμως, που έχουμε δημοκρατία, χουντικό είναι το άρθρο 16 και οι καταλήψεις. Διότι το άρθρο 16 έχει καθιερωθεί μετεμφυλιακά και κατάγεται από τη χούντα, ώστε να μην μπαίνουν οι κομμουνιστές στα πανεπιστήμια, σύμφωνα με τον σπουδαγμένο (στα ψέματα;) Πιερρακάκη. Οι κομμουνιστές, λοιπόν, μετεμφυλιακά και στη χούντα ήταν στις φυλακές και στα ξερονήσια και όχι στα πανεπιστήμια γιατί... υπήρχε το άρθρο 16 και δεν υπήρχαν ιδιωτικά πανεπιστήμια! Σε αυτά εναντιώνονται οι σημερινές αριστεροχουντικές και αριστερόστροφες φασιστικές μειοψηφίες φοιτητών, για να μην σπουδάζουν, τώρα, τα παιδιά και των μη κομμουνιστών! Μιλάμε για... αλγοριθμικές ανοησίες, για τράπεζα ψεμάτων, για Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής στο... ψυχιατρείο.

Δεν ήταν, όμως, και επί δικτατορίας Μεταξά που καθιερώθηκε το δωρο, δημιουργήθηκε το ΙΚΑ και έγινε πράξη η αργία της Κυριακής; Να γιατί καταργούνται όλα αυτά σήμερα, που έχουμε δημοκρατία. Κι αφού οι δημοκρατικές διαδικασίες μπορούν να αποφασίσουν κάτι που είναι παράνομο, όπως οι καταλήψεις, δεν είναι ώρα να καταργήσουμε τις δημοκρατικές διαδικασίες με... τηλεψηφοφορίες; Οι ανιστόρητες, ακροδεξιές και χουντικές ανοησίες στην υπηρεσία των «σύγχρονων αναγκών» του καπιταλισμού...

Ακόμη καλύτερα. Το να ληστεύεις το μπακάλικο της γειτονιάς με «δημοκρατικές διαδικασίες» (γιατί υπάρχουν και ληστές που διαφωνούν με... τις ληστείες) είναι παράνομο. Συνεπώς, οι φοιτητές που κάνουν καταλήψεις, που επίσης είναι παράνομες, μοιάζουν με ληστές γειτονικού μπακάλικου. Και οι ληστές πρέπει να συλ-

λαμβάνονται, όπως πρέπει να συλλαμβάνονται οι φοιτητές που κάνουν καταλήψεις. Αυτός ήταν ο «αλάνθαστος» πρωθυπουργικός συλλογισμός, που έκανε το μπουζούκι... μπάτσο.

Τα ιδιωτικά (συγγνώμη, τα μη κρατικά, μη κερδοσκοπικά και ελεύθερα) πανεπιστήμια θα βελτιώσουν τα δημόσια πανεπιστήμια με τον ανταγωνισμό. Εδώ η κυβέρνηση λέει την αλήθεια! Μόνο που το ερώτημα είναι «Βελτίωση για ποιον;». Γιατί είναι βελτίωση για τον λαό να επιλέγουμε που θα πληρώνουμε (στα φροντιστήρια, στις ιδιωτικές ή δημόσιες σχολές, στα ιδιωτικά ή δημόσια πανεπιστήμια του εξωτερικού ή εσωτερικού;) και δεν είναι βελτίωση η δωρεάν παροχή από το κράτος που μας φορολογεί της παιδείας και της υγείας; Μια παιδεία και μια υγεία που δεν θα οδεύουν στη θεομηθετημένη διάλυση για να είναι «πιο καλό το ιδιωτικό!». Αλλά, αφού θα καεί που θα καεί το δωρεάν δημόσιο πανεπιστήμιο, δεν το κάνουμε να λειτουργεί σαν ιδιωτικό; Κάτι ανάλογο είχε πει ο Μητσοτάκης για τις δασικές εκτάσεις.

Σύμφωνα με πληροφορίες, κυβερνητικοί και μη παράγοντες επιθυμούν να απαλλαγούν από τον βάρβαρο και στρεσογόνο βραχνά των πανελλαδικών εξετάσεων των «τριών ωρών». Προτιμούν να έχουμε τρεις πανελλαδικού τύπου εξετάσεις σε όλες τις τάξεις του λυκείου και «εθνικό, ακαδημαϊκό» απολυτήριο. Κι αφού τα τρία 3ωρα ανά έτος είναι περισσότερος χρόνος από ένα 3ωρό, έχουμε λιγότερο βάρβαρο και στρεσογόνο αποκλεισμό. Γιατί το ερώτημα είναι πώς θα καταφέρουμε να αποτυγχάνουν από νωρίς οι μαθητές.

Στους αγρότες η επίθεση διεξάγεται μέχρι στιγμής πιο...πολιτισμένα. Η κυβέρνηση δεν έχει μέτωπο με τους αγρότες, αλλά με τα προβλήματα των αγροτών. Αυτό πια είναι «εξυπνάδα

υπερφυσική», που εξαφανίζει τη σύγκρουση από τη μεριά της κυβέρνησης και τη μεταφέρει στους αγρότες, που έχουν μέτωπο με την κυβέρνηση και όχι με τα προβλήματά τους και εκβιάζουν την κοινωνία. Και, ως γνωστόν, η κοινωνία «είμαι εγώ». Ενώ ο ανοιχτός διάλογος προϋποθέτει ανοιχτούς δρόμους... τι χαριτωμένο κυβερνητικό σουξέ.

Με τόση αρρωστημένη ανοησία, όμως, δεν θα τους ξέφευγε ο χώρος της υγείας. Τα απογευματινά χειρουργεία επί πληρωμή, που νομοθετεί ο Γεωργιάδης στα δημόσια νοσοκομεία (το ανάλογο των διδάκτρων στα δημόσια πανεπιστήμια, δηλαδή), αν και εισάγουν τη νοσηλεία επί πληρωμή νομιμοποιώντας το φακελάκι, αν και εκβιάζουν τους ασθενείς, από αυτά «θα ωφελούνται όλοι», αφού κάποιος θα αναγκάζεται να πληρώνουν για να χειρουργηθούν, οι πρώινες ουρές θα μικραίνουν και «οι γιατροί θα παίρνουν το φακελάκι νόμιμα». Ένας κυνισμός «κοινής ωφέλειας»! Παράλληλα, έχουμε καμπάνια ανακαίνισης των υπό διάλυση νοσοκομείων, για να κρυφτεί το γκρέμισμα συνολικά της περιθαλψής και της υγείας.

Όσο για τα υψηλά ενοίκια; «Τα ενοίκια αυξάνονται, επειδή η οικονομία πάει καλά», ισχυρίζεται ο Μητσοτάκης και «η χασούρα του ενός είναι κέρδος για τον άλλον». Σωστά, πάμε καλά, γιατί οι φτωχοί πέφτουν και οι πλούσιοι ανεβαίνουν.

Ό,τι, όμως, και να λέμε εμείς, γεγονός είναι ότι ο Μητσοτάκης έχει «φοβερό λαϊκό έρεισμα», ιδιαίτερα στη νεολαία, αφού κάνει θραύση και βραβεύεται στο tik-tok, φωνώντας αστεία (ή μήπως γελοία) καπέλα. Και αναμένεται στο Δελφινάριο του Σεφερλή, για να κερδίσει και την επόμενη τετραετία. Πιστεύουν και αυτή την ανοησία.

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ